

Giới thiệu Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len

Truyện Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len của tác giả Sasusaka13 là một trong những câu chuyện teen nổi bật hiện nay. Diễn ra xung quanh mối tình của anh chàng giám đốc Uchiha Sasuke và cô bé quê mùa Haruno Sakura.

Uchiha Sasuke: Giám đốc của công ty thời trang nổi tiếng Fashion Konoha. Anh là người nổi tiếng lạnh lùng, ít nói, thông minh hơn người. Là người nổi tiếng về mặt thời trang, đồng thời là tác giả của những bộ áo quần đẹp mắt, có cặp mắt thẩm mỹ, luôn là người chọn người mẫu cho công ty.

Haruno Sakura: Là con bé quê mùa, chẳng biết tí gì về thời trang. Ăn mặc quê mùa. Chưa ai thấy được body siêu chuẩn của cô, nên ai cũng nói cô là đồ...nhà quê. Nàng ngốc, cực ngốc, phiền phức, lảm chuyện, nhưng đáng yêu. Lúc nào cũng hậu đả hậu đậu. Là trẻ trong cô nhi viện. Được sứ là Tsunade yêu thương. Nhưng cô phải rời đi cô nhi viện ở tuổi 19. Hiện tại cô được 19 tuổi, danh hiệu: nàng ngốc

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Uchiha Sasuke:

Giám đốc của công ty thời trang nổi tiếng Fashion Konoha. Anh là người nổi tiếng lạnh lùng, ít nói, thông minh hơn người. Là người nổi tiếng về mặt thời trang, đồng thời là tác giả của những bộ áo quần đẹp mắt, có cặp mắt thẩm mỹ, luôn là người chọn người mẫu cho công ty. Danh hiệu của anh là Demon, tuổi 20 tuổi

♥ □ ♥ □ ♥ □

Haruno Sakura:

Là con bé quê mùa, chẳng biết tí gì về thời trang. Ăn mặc quê mùa. Chưa ai thấy được body siêu chuẩn của cô, nên ai cũng nói cô là đồ...nhà quê. Là nàng ngốc, cực ngốc, phiền phức, lảm chuyện, nhưng đáng yêu. Lúc nào cũng hậu đả hậu đậu. Là trẻ trong cô nhi viện. Được sứ là Tsunade yêu thương. Nhưng cô phải rời đi cô nhi viện ở tuổi 19. Hiện tại cô được 19 tuổi, danh hiệu: nàng ngốc

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cô Là Đồ Ngốc!!!

Sakura đang bước lên thành phố với trang phục quê mùa. Cô mặc chiếc Jean ngắn ngang đùi, mặc thêm chiếc áo dây màu tím khoai. Mang đôi giày bánh mì màu hồng. Mái tóc thắt bím. Trông cũng chẳng nổi nào. Nhưng đây là thành phố, nên những cô nàng ăn mặc như thế được gọi là....quê mùa

Cô nhìn vào tờ giấy hướng dẫn đường. Cô lẩm bầm "khu trọ Konoha 5 ở...đâu...ta?etou....sang trái...rồi rẽ phải.."

Cô dừng lại đèn giao thông báo hiệu màu xanh. Cô đứng đợi nhìn vào tờ giấy. Khi đó mới biết đèn đỏ đã bật cũng đã hơn 12 giây rồi. Cô chạy nhanh sang bên đường. Nhưng..

Cô va vào 1 ai đó, cô xoa đầu, miệng thì:

- Đau!...bộ ko có mắt à?
- ko ngờ lại gặp đám fangirls ở đây_ chàng trai kiêu ngạo nói
- xin lỗi anh nha! Cái gì gì fà..n..fan..g..ơ..gon gì gì đó chắc chắc ko có tôi!_ cô nói, chu chu cái mỏ
- là Fangirls!! Đúng là nhà quê!
- tồ từ quê lên mà...
- ồ thì ra là gái nhà quê!

- thì kệ tui! Anh thích chết à!?!?
- giới thiệu với cô em...anh đây là....Uchiha Sasuke đó nha! _ anh vuốt mái tóc
- thì sao? _ cô hỏi,mặt ngây thơ kinh khủng
- đừng nói là ko biết à nha!
- thì ko biết!
- tôi là ngài giám đốc của công ti Fashion Konoha đó!
- thì sao? Cái công ti gì mà...phát...phát...sừn...cô...nô..ha đó là cái gì ?
- a ha ha!! Đúng là quê mùa mà!!
- thì sao hả?? _ cô húc mạnh vào bụng anh nhưng

Anh lấy tay nắm chặt đầu tóc hồng của cô. Anh đùa cợt nói:

- định húc à? Mơ nha bé! Anh đây đâu có đùa!
- bỏ tay ra! A!! Đau ! Hức hức _ Sakura đã phát khóc,vì anh nắm chặt đầu cô
- mới đó đã khóc rồi à!? Nàng ngốc _ Sasuke đùa
- nàng ngốc thì anh là...chàng....ngốc!! _ Sakura hét toáng lên
- này !ai thông minh hơn ai!?!? Hả?
- thì anh...thông minh hơn tôi...nhưng anh bỏ tay ra đầu tôi ra đi
- hn _ anh bỏ đầu cô ra
- đồ...phiền phức mà!... B lẻ _ Sakura lẻ lười trên Sasuke
- cô là nàng ngốc
- phiền phức
- nàng ngốc
- phiền phức
- nàng ngốc

Bla bla

Rồi cả 2 vì kiệt sức nên đã bỏ đi. Cô chạy nhanh tới khu trọ Konoha 5. Cô xách chiếc vali,rồi bấm chuông. Thì có tiếng nói của bà chủ nhà :

- ai thế ạ?
- cháu muốn hỏi phòng ạ!
- đợi tôi 1 chút

Thì bà chủ nhà mở cửa,khuôn mặt hiền lành,bà nhẹ nhàng nói:

- cô...là?
- dạ...cháu là Haruno Sakura ạ!
- ồ
- dạ...còn phòng ko ạ?
- còn 2 phòng đó!

- dạ...cho cháu thuê 1 phòng này ạ!

- ok...1 tháng là xyz ¥ nhé

- dạ

- kí vào tờ giấy này nhé

- ừm

Làm xong hợp đồng. Cô bước vào phòng. Căn phòng màu hồng, khá sạch sẽ, có bàn, giường, tủ. Rồi cô tổng hợp vệ sinh, dọn áo quần,...

Làm xong cô ngã mình trên giường...ngủ

Còn anh đang đi trên xe hơi, thì bỗng dưng anh gặp cướp. Chúng nó bắt xe anh, rồi cướp bóp, nhưng anh cất hết thẻ, rồi đưa đồng hồ, cướp xe. Anh bị con dao xước qua bắp tay.

Anh ôm tay rồi bước vào con hẻm nhỏ, ngồi ngay trước cửa nhà trọ của cô.

Sau khi đánh giấc xong...thì cô đói bụng. Cô chạy xuống cửa nhà. Rồi mở cửa ra. Thấy ngay anh. Thấy anh bị thương nặng. Cô liền dìu anh lên phòng.

Thấy anh đã ngất rồi. Liền mua băng thuốc. Ngồi xuống lấy thuốc thấm vô băng. Chà nhẹ vào tay anh. Rồi quán băng lại. Sasuke từ từ tỉnh dậy. Nghiêng đầu sang là...cô gái quê mùa.

Thấy khuôn mặt của cô khi chăm chú sao đáng yêu thế. Đôi mắt lục bảo to tròn, nhìn chăm chăm vào cánh tay của anh. Cái miệng chu chu, thỏ thỏ không khí vào vết thương của anh. Mái tóc hồng toả hương anh đảo ngào ngạt. “Đúng là...nàng ngọc mà!...” Và tim anh lỡ đập sai 1 nhịp rồi

Sakura khi băng xong, quay đầu sang, thì anh thấy thể liền nhấp mắt lại. Cô ngắm khuôn mặt điển trai của anh. Mái tóc xanh đen đúng là lãng tử mà...còn toả ra hương bạc hà nữa. Đôi mắt phượng hoàng nhắm tịt. Cái miệng mỏng manh. Làn da trắng ngần.” Đúng là đẹp trai mà...” Sakura lỡ miệng nói. Và tim cô cũng đập trật 1 nhịp luôn rồi

Sasuke liền nói:

- Đẹp đến thế...à?

Cô liền đỏ mặt quay đi:

- C..ó..đâu!

- thật ko?

- thật !

- ồ...

- mà tại sao anh bị thương thế?

- gặp cướp!

- ừm, ngày nay anh ngủ ở đây nhé!

- còn cô?

- dưới đất!

- ừm...cảm ơn_ miệng của anh nó phản chủ

- ko có gì

Hay ko ạ?

Cmt với vote nha! Để làm nguồn động lực mình đăng thêm tập nữa

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Tôi Muốn Ở Lại!...

Sáng sớm hôm sau...

Cô thức dậy, thấy lạ lạ”Dưới đất sao mà êm,với âm thế nhỉ?” Cô mở mắt từ từ...rồi liếc sang bên ăn bám đang ngủ ngon lành. Cô trợn mắt lên,tức giận hết lớn:

- A!!!! A..nh.....ki..a!!!

Tên thủ phạm đang ngái ngủ,kéo mềm gần hơn,rồi cuộn tròn người lại. Cô điên tiết lên ,hét lên như muốn vỡ tung cái nhà trọ:

- ANH CHẾT VỚI TÔI !!!

Sasuke thấy ồn ào...liền nói:

- ơ?

- anh còn nói nữa? Tối hôm qua tôi ngủ dưới đất!..tại sao?...

- tôi thấy cô lạnh...nên bế lên thôi

-có làm trò gì nữa ko?!?!

- có!_ Sasuke nổi hứng trêu cô

- làm gì?_ mặt cô đỏ lên

- kéo mềm cho cô ngủ!

- thế thôi à?_ cô thở phào nhẹ nhõm

- thế nghĩ gì..?_ anh ngồi dậy,ôm cô

- anh kia!!! Tôi chính thức đuổi anh ra khỏi đây!!!

- tôi muốn ở lại đây!

- lí do?

- tôi muốn nghỉ ngơi! Ko làm việc nữa!

- tại sao?

- vì tôi ko muốn làm việc nữa và muốn nghỉ phép 1 tuần!còn nữa tôi sẽ cho cô chức vụ ô shin của tôi!

- ko!!!

- thế thích bao nhiêu tiền?

- càng ko!!!

- 5 triệu?

- ko_ “Sao thêm đừ vậy chời?”

- 10 triệu?

- được.....ko!!ko là ko_”10 triệu cơ đấy!”

- giá cuối 20 triệu?

- ...thôi thế cũng được_ miệng cô nhỏ dãi vì thích số tiền đó

- ok,người hầu!
- gì?
- ta đi ngủ,còn người đi tắm!
- tại sao?
- vì ta muốn...nướng!_ lí do khá chính đáng
- tuyệt đối!! Anh mà nhìn trộm là tui ỳnh đó!
- rồi!!! Nhìn qua là ko biết ngon cơm rồi!_ giọng anh ngái ngủ
- anh chết với tôi!!!khi tôi lãnh được 20 triệu!!!
- đi nhanh....phiền phức quá!!
- rồi!

Cô bước vào phòng vệ sinh. Đánh răng,rửa mặt,rồi tắm. Nhưng cái số của chị đào nhọ hết sức. Quên mang áo quần. Inner Sakura:

- quên mang áo quần rồi thím!
- lo gì! Tôi có mang bộ đồ ngủ...mặc lại...rồi ra lấy cũng được cơ mà!
- bị ướt rồi đó thím ạ!
- ko có chuyện đó đâu
- thế cái gì mà dưới chân cô thế?
- thì bộ đồ ngủ!
- cãi với mày mệt thiệt á!!

Rồi...bây giờ là thử thách nghiệt ngã nhất đời cô. “Làm sao đây! Thằng cha đó còn ngủ! Lo gì! Quần khăn rồi...chạy” cô quần chiếc khăn tắm màu trắng. Rồi bước ra. Thì số chị nhọ quá trời nhọ. Cái tủ áo quần nằm ngay phía bên thằng cha đó ngủ. Thôi kệ nó đang ngủ mà.

Cô chạy tới ,lục bộ áo quần. Và đúng lúc anh đã tỉnh. Ấp vào mắt anh là cái gì nhô nhô như đít nhưng là vải khăn tắm. Lúc mở ngủ,anh liền kéo chiếc khăn xuống. Cô quay lại,thì anh tỉnh giấc hết ngủ với ngái. Cái body của cô thật tuyệt...nhưng phần dưới bị che rồi. Anh còn ngái ngủ tí :

- để tay ra...tôi ngắm phần dưới!!
- a!!!biến thái!!

Cô tát Sasuke 2 cái. Lấy áo quần bỏ vào phòng tắm. Còn Sasuke thì máu mũi chảy đầy.

Cô bước ra với chiếc áo què mùa cực độ. Chiếc áo thun trắng,phối váy dài ngang mắt cá chân. Anh nhìn cô nói:

- body chuẩn nhưng ăn mặc chẳng đẹp tí nào!
- kệ tui!!!
- đi theo tui,nhưng trước hết lấy cái váy khác đi!
- ừm

Vào cô lấy chiếc quần jean ngắn. Trông cũng đẹp. Khoe cặp chân trắng nõn nà

Anh dẫn cô tới tiệm áo quần. Lựa áo quần ,chẳng cần nhìn ,chỉ nhìn thoáng qua rồi đưa cho cô. Cũng phải 20 mấy bộ chứ chơi. Thêm 4 đôi giày nữa. Rồi đem đi tính tiền, cô nhân viên lướt cái thẻ bằng vàng của anh, với ánh mắt kinh ngạc.

Cô mặc 1 bộ trong những bộ anh chọn. Cô mặc chiếc váy màu hồng phấn dài ngang đùi,tay váy được khoét ngang ngực. Chân dài trắng nõn nà,xò vào bàn chân là đôi giày cao gót đính hột.

Rồi anh dẫn cô tới tiệm làm tóc. Anh khá tò mò với màu tóc thật của cô. Nói với thợ làm tóc:

- tẩy màu nhuộm cho tôi

Đợi 5 phút sau, thợ nhuộm tóc chạy tới nói:

- anh ơi! Đây là màu tóc thật của cô ấy!

- hn...thế thì uốn lọn cho tôi_ anh cũng khá là ngạc nhiên

Cỡ tầm 1 tiếng sau thì. Cô bước ra nói lí nhí với tên ăn bám đang ngồi đọc báo:

- ê! Sao kì kì thế!

- hà?_ anh tỉnh giấc

Liếc mắt sang nhìn. “Đẹp hơn người mà!...” Inner của anh rú lên. Mái tóc hồng dài, được uốn lọn rồi thả tự do...sao đẹp thế! Đúng là hợp với bộ đầm anh chọn.

- có gì mà nhìn dữ vậy?_ cô hỏi chu chu cái mỏ

- à..ờ...à..ko có gì đâu!_ anh nói mặt lúng túng

- mà đi đâu mà ăn mặc đẹp như thế?

- đi với tôi! Ô shin của tôi cũng phải đẹp!

- cái đồ!!

- đi theo tôi tới chỗ này đi

- rồi rồi..a!! Từ từ_ cô bị lôi đi

Tới cửa hàng Kim cương. Mắt cô sáng rực lên vì trang sức. Anh chọn 1 sợi dây có mặt dây chuyền kim cương rất đẹp(hình trên nha)anh đeo và cổ cô rồi nói:

- hợp đấy

thì cô nhân viên tới nói:

- đây là mặt hàng hiếm có...2 người là người yêu đúng chứ?

- hn,tính tiền cho tôi

- Anh có quyền gì mà mua cho tôi_ mặt cô đỏ rực lên

- ô shin

- hnnn!!đồ đáng chết_ cô phụng má

- đi ăn thôi

- ęc_ mặt cô sáng lên_ tôi đói quá à!

- thì đi

Cô vì vui nên đã khoác tay anh, vừa đi vừa hát. Làm cho Sasuke....ngượng

Tới quán Sushi konoha. Thì anh nói:

- vào đây ăn nhé?

- được!!!

Bước vào quán. Đầu bếp truyền thống bước ra, trên thớt cầm con cá hồi lớn.

“Làm việc tại chỗ“. Sakura nhìn chăm vào con cá ,nhỏ dãi. Anh nhìn biểu hiện của Sakura thì...anh cười. Vị đầu bếp làm gỏi cá hồi. Sakura thì mắt sáng lên. Khi đĩa gỏi cá hồi được đặc ra thì...y như phần dành cho 20 người ăn.

Cô gấp cá ăn lia lịa. Sasuke thấy sao dễ thương thế này! Gấp lia lịa. Thì thấy Sasuke ngồi bên mình ngắm mình này giờ. Tưởng anh đói nên gấp miếng cá. Đưa cho anh nói:

- a! A nào
- cô làm gì vậy! _ mặt anh đỏ lên
- ko a thì thôi...tôi ăn
- thôi tôi ăn
- thế a nào! _ cô nở nụ cười với sasuke
- ừ! A _ mặt anh đỏ hết lên,được dứt miếng cá hồi ,nhưng sao anh thấy nó ngọt hơn đường nữa...vì cô dứt cho anh cơ mà

Sao ít cmt với vote thế.T.T buồn thúi ruột rồi nàT.T

Nếu có sai sót mong bỏ qua :(

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cái Thứ Gì Thế Này?!

Khi ăn uống no nê,thì cũng đã 9h rồi, Sasuke cùng Sakura đi bộ về trọ. Trên đường đi

Cô xoa xoa cái bụng,rồi ợ 1 cái rõ to. Sasuke thì mắt giật giật,nói:

- con gái con nứa!
- kệ tui _ cô chu cái mỏ
- đúng là nàng ngốc mà!
- đồ phiền phức!
- ô shin! _ anh nghiêm giọng
- vâng!... _ cô giơ tay lên vo tròn thành nắm đấm,nhưng...

Sasuke quay mặt lại,thấy cái nắm đấm Sakura liền rút tay lui. Mặt cô đỏ hết lên. Sasuke nhếch mép,nói:

- thích đánh lăm mà?
- a..i..nói? _ cô lấp bắp
- ồ ồ.... Tôi nói đấy!
- thì kệ anh!
- ô shin!
- vâng! À...cảm ơn anh nha _ cô cúi mặt xuống
- về cái gì?
- áo quần,tóc ,giày,trang sức,thức ăn,cảm ơn ! _ cô lấy tay cầm mặt sợi dây chuyền
- phải có qua mới có lại chứ!
- ề....tôi có cho gì anh đâu cơ chứ _ cô ngây thơ hỏi

- cứu, cho ở nhờ, nằm trên giường, và điều này cực đặc biệt..._ mặt anh gian xảo_ được ngắm body của cô!

- bô...dì...đi...gì gì đó là cái gì?_ cô ngây ngô

- là thân thể đó ! Ngốc!

- ồ! Vậy điều cực đặc biệt là được ngắm thân thể của tôi? Ờ!!! Điều đó mà đặc biệt cái gì?!?!

- 3 vòng của cô cực chuẩn có thể làm người m..

- á!!_ đôi giày cao gót bị gãy

- ề! Đồ ngốc sao thế?!

- giày tui....giày tui..bị gãy!!_ cô hét toáng lên

Rồi cô lồm cồm ngồi dậy. Cô quay phắt lại về phía Sasuke. Thì thấy hắn ta đang chảy máu mũi. Cô hỏi :

- sao thế?

- ờ..ờ..ko có gì_ “khi ngã, cô ấy nằm sấp lại...lộ ra hình con thú misa. Vòng 3 chuẩn thật...tuy ngực chỉ thuộc dạng bình thường”

- đỡ tui dậy cái coi!

- ờ..._ anh kéo cô dậy

Cô đứng dậy phúi phúi bụi ở váy. Lấy đôi giày ko bị gãy ra khỏi chân, còn đôi bị gãy thì cô cầm lên. Đi chân ko. Mặt mũi thì bèm lem, dính gì gì đó ở trên mũi. Thêm một tí ở trên gò má.

Anh thấy thế thì...”d.ẽ..th..uong” thấy anh nhìn chằm chằm vào mặt mình ,cô lạ hỏi:

- mặt tui dính gì hả?

- há..ờ..ừ...dính ở mũi...thêm gò má

Cô lấy tay chùi chùi cái mũi thêm cái gò má. Nhưng...cánh chùi thì....càng bẩn. Anh thở dài ngao ngán. Đưa tay mình lên, vuốt cái mũi nhỏ, thêm gò má của cô. anh nói:

- rồi đó!

- ưm cảm ơn anh nha !_ cô nở nụ cười

- ừm....ko có chi

- mai tui khao anh 1 chậu ramen nha

~~ ramen? Cái thứ mà thằng Naruto thích đây mà?

- Naruto?

- à...đồng nghiệp thôi! Mẹ tôi nói Ramen ko tốt cho sức khỏe!...

- Tteokbokki ,với com trộn nha~ món tủ của tui đó! À thêm với bánh bột chiên nữa là sô dzách ăn nhức nách=.=

- là cái thứ gì ?

- ề...thà anh nói Tteokbokki ko biết chứ 2 món đó....mà ko biết...

- thì tôi ko biết

- ờ...anh con nhà giàu mà...Tteokbokki là món mà tui học cái con măm Haku gần nhà tui. Còn món com trộn, là com trộn với...nói chung mai ăn là biết !

- hn

Trò chuyện mãi rồi cũng về trọ. Cô mở cửa phòng ra, dọn áo quần vào tủ, rồi lấy bộ đồ ngủ in hình trái tim. Cô nói :

- anh vô trước đi!

- hn_ bước vào phòng tắm

Cô ngã người vào giường. Thì bên trong phòng tắm. Có tiếng la :

- a!!! Quái vật!!! Cô kia!!!

Cô nghe thấy thế liền mở cửa vào phòng tắm. Thấy cảnh tượng hết sức hãi hùng của đời cô.

Sasuke thì anh đang đứng trên bồn cầu,đang nude nửa người,còn tay thì cầm khăn tắm đập vào không khí. Và trước mặt anh là con..gián==

Anh hét:

- cái con gì thế?!?

- con này mà ko biết...

- trước hết cứu tôiiii

- rồi...

Cô cảm chổi đập vào con gián...rồi con gián đã đi lên thiên đàng.

Cô nói:

- rồi đó!

- phù...con gì mà kinh nhỏ?

- gián

- gián là con nào?

- là cái con hôi nấy á!

- ồ

Rồi cả 2 nhìn nhau. Cô đỏ mặt trước cơ bụng 6 múi của anh. Cô hét toáng lên:

- á!! Biến thái!!

- cô đi mau lên!!

Cái cửa nhà vệ sinh đóng cái rầm,kèm theo câu nói:

- xí tưởng 6 múi của anh mà ngon à...! Nói cho anh biết ba tui 3 ngón đó!chất lượng hơn số lượng!

- đúng là nàng ngọc mà_ sasuke cười thầm_ mà cô ta tên gì nhỉ?

Tắm xong anh bước ra. Thấy cô đang nằm trên giường và...ngủ. Anh cười rồi vén mái tóc hồng sang 1 bên. Rồi đưa mền lên cho cô. Và ôm cô ngủ.

Sáng sớm hôm sau. Anh tỉnh giấc, mở mắt ra, ập vô mắt anh là nàng ngọc. Khi ngủ đúng là...cô dễ thương. “Đẹp thật...ề...bữa nay sao mày là thế! Sasuke!! Chẳng qua là..cảm ơn thôi...ko hơn...cũng chẳng kém!”

Thì cô ngáp 1 cái,anh nhắm mắt lại. Cô lấy tay của anh,nhưng anh ôm chặt hơn. Lấy tay anh mạnh hơn,anh ôm chặt lại. Cô đỏ mặt,rồi nói:

- nè!...anh kia!!

- ...

- anh chết với tui_ cô dơ tay lên thúc vô bụng anh

- oái!...tch..tch đau!

- đáng! Ăn sáng nhanh!

- ừm

Cô lễ mễ bước vào phòng vệ sinh, làm vsen. Rồi nói :

- anh kia! Đi vô đánh răng!

- hn_ anh lười nhất bước vào phòng

Còn cô đi lui sau bếp, lấy 2 gói mì tôm vị lẩu chua cay. Cô chế nước sôi vô mì. Rồi đợi 1 phút 30 giây. Rồi anh đi ra ,nói:

- ăn gì?

- mì ăn liền!

- là cái gì?

- ề!.....ko biết à? Anh còn quê mùa hơn tôi nữa

- đồ ngốc! Tại tôi giàu quá nên...mấy món đó...ko biết là phải thôi!_ anh nói giọng kiêu ngạo

- thế ko ăn phải ko?

- ăn cho biết

Cả 2 ngồi xuống bàn. Cô mở giấy trên tô mì li ra. Khói trắng từ từ bốc ra. Cô ngửi,nói:

- vị này tui thích lắm á!

- ừm

Anh làm giống hệt cô. Rồi đưa đũa lên. Gắp 1 sợi mì. Thì...cô nói:

- ề! Đợi tí!

- hử?

- 1 tẹo thôi

Cô chạy nhanh vào tủ ,lấy 2 cái trứng gà ,nói:

- ăn mì thì phải có trứng mới sành điệu...!_ cô cười

- ề?...

Cô lấy 2 quả trứng đập vào bát ,chế nước sôi ở bình. Đợi 30 giây. Cô chạy tới đồ quả trứng anh đào vào tô mì li. Nói:

- “nhon” lắm á!

- ờ

Anh trộn nước mì với trứng lại. Xong,cô cũng làm y như thế. Cô nói:

- ăn đi !...đừng ngại !_ cô gắp mì lên ăn ngấu nghiến_ ngon hết sảy!

Sasuke liền gắp sợi mì lên,ăn ,nói:

- ờ... Hèn gì thằng Naruto nó chết mê chết miệt vì món này

- thấy chưa ngon mà!

Ăn sáng xong cô nói:

- đi siêu thị,tui mua chút đồ,trưa nay tui bao!

- thiệt ko đó!

- thiệt! Mấy cái đó rẻ mạt

- cho bọn thiếu gia này ăn đồ bậy bạ là...chết nha con!

- hử

Nói vậy thôi...chứ tiền là do Sasuke trả hết

Khi về nhà cô lấy 2 bao đồ để trên bàn. Cô lấy ra 2 bịch bột Tteobokki, nửa kí bột, ớt hàn quốc, 4 quả trứng, 1 củ cải trắng, 1 củ dưa leo, 1 củ cà rốt, chút thịt bò, dầu mè, tỏi, ớt bột, đường, chút nấm, 200g gạo nếp, 2 quả ớt chuông.

Cô lấy bột Tteobokki luộc lên (trong lúc đó cô đem gạo nếp đi vo rồi để vào nồi) đợi bột tteobokki mềm, cô vớt ra bày trên đĩa. Cô trộn tương ớt hàn quốc, ớt bột, xì dầu, đường, nước vào bát, nêm vừa miệng. Rồi cô lấy bột xào với hỗn hợp đó.

Trong lúc đợi chín cô thái dưa leo, củ cải, cà rốt, nấm, thịt bò. Rồi lấy tteobokki ra, bày lên đĩa rải chút mè. Rồi cô lấy dầu thoa vào đĩa, đem dưa leo, củ cải, cà rốt, nấm, thịt bò, lên chảo xào (làm 1 thứ 1 thôi, vd: lấy cà rốt đem xào rồi lấy củ cải xào tiếp, nói chung là 1 thứ là làm riêng). Xào xong cô tắt ga đợi. Cô lấy chén xúc com vào 3 tô, làm bằng phẳng. Rồi cô lấy cà rốt để vào tô, rồi dưa leo, củ cải, nấm, thịt bò, rồi cô múc chút tương ớt hàn quốc vào. Đổ ếp là 3 cái trứng rồi để vào 3 tô com

Xong 2 món chính, cô lấy bột để vào tô, thêm chút nước. Rồi nhào, chiêm chút muối. Rồi cán ra từng miếng nhỏ, đem chiên lên. Thế là xong.

Cô bày ra bàn, và chờ 1 phần cho cô chủ nhà. Rồi gọi sasuke :

- ời! Ra ăn! Tui đi tí rồi về

Cô đi qua nhà cô chủ nhà, đưa cho cô chủ nhà 1 đĩa Tteobokki, thêm tô com trộn. Cô chủ nhà cảm ơn rồi rút. Đi về nhà chưa thấy Sasuke đâu thì đi vào phòng ngủ. Thấy anh đang nằm...ngủ. Cô kêu:

- ê dậy đi ông tướng!! Dậy nhanh!! kéo đồ ăn nguội hết bay giờ

- ờ! Thơm thiệt

- ăn đi!!

- rồi

Cả 2 đi ra bàn. Cô cùng anh ngồi xuống. Cô nói:

- Tteobokki ngon kinh ! Cái con mấm Haku gần nhà tui nó cho tui nguyên liệu làm. Tui làm tận 3 lần ! Toàn bị chửi ko à..._ cô nói giọng kiêu ngạo xen lẫn xấu hổ

- ồ..hèn gì tui nghi nghi rồi!... Nàng ngọc mà dám đang đến thế! Thì có nước trời sập

- nè! Tui có tên đảng hoàng chứ bộ!! Sao kêu nàng ngọc hoài zà!! Nếu tui là nàng ngọc thì làm được mấy món đó cho anh ăn à!!!

- ờ! Cô tên gì?

- Haruno Sakura!

- Haruno? Cô đùa à? Nói thật đi

- có đùa đâu!

- thế cô....có cha mẹ chứ?_ sắc mặt anh thay đổi_ hay ko?

- tui ko biết! Tui ở cô nhi viện từ nhỏ tới lớn cơ mà

- thế...ai đặt tên cho cô

- tui ko biết...nghe nói là tui có cái bốt hình hoa anh ở lòng bàn chân thôi à?

- ở lòng bàn chân?_” có lẽ nào... Chắc là trùng hợp thôi!”

- ừ! Thế ăn ko!!

- ừm ừm

Cô đưa muỗng, đũa cho anh. Anh gấp miếng Tteobokki lên miệng. Miếng bột dẻo, mềm, cay, nói chung là ngon. Anh gật đầu, nói:

- ngon đấy! Lần đầu tiên tôi ăn Tteobokki đó! Thế... Đây chẳng phải là món hàn ư?

- ờ thì đúng rồi! Haku bạn tui là người hàn quốc chứ bộ!

- ồ...

- còn com trộn !để tôi trộn cho !_ cô lấy tô com trộn,rồi trộn đều lên_ ăn đi!

- ờ

Anh đưa muỗng com trộn. “Ngon kinh nhờ? “Anh nói tiếp:

- khá đấy! Chắc có lẽ là biết nấu mấy món này thôi nhĩ

- ê! Thế là dở à? Ko ăn thì tui ăn! Hứ!

- thôi tôi ăn!

Ăn xong 2 món bây giờ là...món bánh bột chiên. Cô nói:

- cái này tui học ở quê đó! Bình dân lắm!

- ừm

Anh cắt miếng bánh,đúng là bình dân thiệt...nhưng cũng ngon,anh nói:

- chiều...cô lo nấu lại mấy món này...thêm mì li nữa nha!

- mì li? Nó ngon à?

- hn! Ngon thật! Lần đầu tôi ăn mì li!... Ngon hơn mấy món cao lương mỹ vị nữa chứ! Tôi ăn hoài ...ngán tới đầu ...

- thế thì...anh lo dẫn tôi ăn gói cá hồi nha!

~~~ ô shin!

- dạ_ “suýt nữa là quên thân phận rồi”

- làm cho ta thêm tô mì li nữa!

- ẻ!?...mới ăn đó cơ mà?

- chóng đói?

- vâng!... Đi làm liền à! Thưa cậu chủ

Tập này dài 2015 chữ nếu ko tính mấy chữ này đó nha

~~Nhớ vote với cmt nhe

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Ôi Trời Oi!! Nàng Ngốc A!!

Tiếng Sakura từ bếp vọng ra:

- ê ! Ăn bám! Có mì gói thôi chứ hết mì li rồi!! Ăn tạm nha! Mà mì gói ngon hơn nhiều!!

- rồi!

Trong bếp

- etou...còn 2 gói...vị cà chua? Mình ghét cà chua! Cho thẳng ăn bám đó ăn. Etou...còn vị gì đây? Vị thịt? Ô ồ...cái này mình ăn. Xin lỗi nha ăn bám! Ấy

chết...hết tô rồi...lấy tạm cái nồi cũng được...ê? Còn cái tô...thôi kệ lo mình trước chứ ngu gì lo cho tên ăn bám đó! Nhưng mình...là ô shin thôi..thì..mình ăn vị cà chua để vào nồi. Còn thịt để vào tô đưa cho...tên ăn bám..à ko cậu chủ

Cô lấy hành,phô mai vuông(có trong bánh Hamburger nha~),trứng. Trong thời gian đợi nước sôi. Cô lấy mì tôm ra để vào tô.cô lẩm nhẩm,về bực mình:

- vị cà chua để vào cái nồi,cho Sakura đẹp gái. Còn vị thịt để vào tô,cho tên ăn bám...à ko là cậu chủ !

Chế nước sôi xong cô đập thẳng quả trứng vào 2 bát,cắt hành rồi để vào tô,rồi để phô mai vào. Cô nhìn tô mì mà thèm chảy dãi,còn bên cái nồi thì...

Cô kêu:

- ê !ăn bám! Ra ăn!

- cậu chủ!!!

- vâng! Thưa cậu chủ ra ăn_ “đợi tôi lãnh 20 triệu...là tui oánh anh bầm dập!!”

Anh đi ra...nhìn vào cái nồi thêm cái tô. Anh nói:

- cái nào của tôi?

- tô!

- còn cái nồi_ hiểu rồi mà cứ chọc=.=

- tui!!

-ồ...tôi quá ta

- ăn ko!!!

- ô shin!!!

- vâng cậu chủ

Ngồi xuống ăn. Cô lấy nắp của cái nồi,để mì vào cái nắp ăn xì xụp. Cô than:

- eo...vị cà chua!! Kinh !!

Mất anh sáng rực lên,thứ 1 là do đây là vị cà chua,vị mà anh thích. Thứ 2 là do ăn trong cái nồi cũng thú vị.

Anh liền giựt đầu của cô,thêm tô mì nói:

- vị cà chua sao ko nói!

- ê? Anh thích cà chua à?

- ờ!

Anh làm y hệt cô làm như khi hỏi. Ăn ngấu nghiến(cái hình tượng giám đốc của công Fashion Konoha đâu rồi?) ăn phần mì xong,húp 1 hơi nước mì.

- ngon nhỏ?_ Sakura nhìn anh,mặt giật giật, nói

- ờ...ngon ghê á!

- ờ.... Giờ là 4h rồi hen! À !anh đi ăn vặt ko?

- ăn vặt? Là ăn gì?

- là ăn ....tui mới ở quê lên mà!!Tui chỉ biết nó ghi trong tờ giấy chỉ đường

- hn

- có đi ko?!

- đi!

Cô mặc chiếc váy ngắn trên đùi,mặc áo len ở bên trong in chữ My girl, khoác ở ngoài chiếc áo khoác khá dày. Mang dây boots ngắn ngang mắt cá chân.

Còn anh thì mặc chiếc áo mùa đông mùa đông,ở bên trong là chiếc áo len màu xanh đen,phối thêm quần jean đen dài,mang đôi giày thể thao cổ cao màu trắng

Cô từ từ bước ra,nói:

- này! Đồ ăn bám! Anh lựa đồ sao kì kì zà?

- hử?_ anh quay đầu lại_ tôi thấy đẹp mà...?

- ăn mặc kiểu gì á! Nhà tui tuy nghèo nhưng....ko thiếu vải tới mức mặc cái đầm ngắn như thế!!

- ôi trời ơi!! Nàng ngọc ạ!! Cái này là một đồ!!! Càng thiếu vải càng đẹp

- ề?...thế tui vào thay cái quần đùi nha! Cho một _ mắt ngây thơ vô (số)tội

- ề!! Thiếu thì cũng từ từ thôi!! Đúng là cực ngốc mà!! Trời lạnh kiểu này thích chết cóng lắm á?

- kệ tuiii !thích ăn đầm à? Tui hỏi tiếp nè...chữ gì gì mà Mai..mai..gon..gon..gì đây là có nghĩa là gì?

- ôi trời ạ!!đồ cực ngốc là cô!!!

- tui ko hiểu mới nói

- là cô gái của tôi đó!

- tôi của anh hồi nào?_ cô lấy tay che cả người

- cái áo nó in thế!

- nhưng vào đó tôi thấy có nhiều chữ như mai(my)..mai..lô-về(love) với là... Ai(I)...lô-về(love)...du(you) đẹp mà sao chọn cái áo in chữ này!?

- ôi trời ạ!!! Thần linh ơi!! Ngó xuống mà coi!! Cái chữ đầu tiên đó là My Love,chứ ko phải mai lô-về đâu!! Nó có nghĩa là tình yêu của tôi!! Còn cái chữ tiếp theo là I love you,chứ cái gì mà ai lô-về du cơ chứ!! Nó có nghĩa là tôi yêu cậu đó!! Đúng là đồ cực cực cực ngốc!!

- ề...thế mà tui tưởng cái chữ mai lô về đó là mai lời về có chứ?!=.=thì ra là my love. Còn cái chữ ai lô-về du đó là chữ ai lời du ...cơ chứ? Té ra là...i love you..._ cô đánh vào đầu

- đúng là công chúa ngốc mà!

- hử !đi

- hn

Đi tới dưới cầu xyz. Chỗ đó bán đầy đủ thứ (hơi wa) . Cô khoác tay ,nhảy như sáo. Dẫn anh tới chỗ bán bánh Tokoyaki(bánh nhân mực). Cô nói:

- ăn ko? Tui khao!

- cái thứ gì thế này?

- ....anh giàu tới mức ko biết món này à?

- cái này là...

- hả?_ cô mong nghe câu trả lời của anh

- có phải là....bánh nhân ....mực?

- đúng rồi!! Ăn đi

- ừ

Ăn xong cô nói:

- ăn chocolate ko?

- tự nhiên đi ăn cái đó!?

- thích!

Tôi đó mua tận 8 thanh chứ ít, cô nói:

- chút về nhà mà anh xin là tui oánh!

- ai thèm

-a!!! Khăn len kia!!! Tui mua cho ! Nãy giờ anh bao tui hoài...ngai lắm!

- thì cô mua đi

- hứ!

Tôi đó cô mua 3 chiếc khăn(đang giữa thu và đông nên thời tiết hơi lạnh) .1 chiếc màu xanh xen kẽ đen cho tên ăn bám,còn cái hồng xen kẽ trắng lad cho Sakura,khá dài cho một. Còn chiếc khăn màu đỏ xen chút màu tím cho...chút biết

Cô ôm bọc khăn len vào lòng. Nhảy như sáo,anh hỏi:

- cô thích len à?

- ừ

- sao mua 3 cái?

-um...vì anh Sasori ở nhi viện cũng rất thích len...năm nào tui cũng đan cho anh ấy hết á! Nhưng toàn hư ko à...nên tui có mua cho 1 cái cho anh ấy!! He he...

- Sasori ?là ai? _ mặt anh nhú mày

- um...người ở trong cô nhi viện...tìm được cha mẹ rồi!...là con nhà giàu,khi nào gặp lại nhất định tôi sẽ đưa cho anh ấy _ mặt cô hơi đỏ

- ừm _ khuôn mặt đỏ đỏ anh có thấy...

- cái gì gì thế ăn bám? _ cô chỉ vào cái tháp

- à cái đó...là tháp ngắm cảnh(ko nhớ tên)

- lên nha? _ ánh mắt cún con

- rồi rồi

Đi vào đó...anh mua 1 li cappuchino,1 li cà phê đen ở máy tự động. Bước lên đó...có những phòng 3 mặt đều là gương...riêng phần dưới là sàn sắt. Thấy hết quang cảnh ở ngoài. Chẳng khác gì cáp treo(nhưng ko đi à nha) .bầu trời sáng lấp lánh,ánh sáng lấp lánh ở những toà nhà cũng đẹp nữa...

Cô bước vào,phải nói cực ngạc nhiên:

- oa!...đẹp ghê!....

- hn ! Đẹp thật _ nhưng mắt anh lại hướng về cô _ chẳng những đẹp mà còn ngốc nữa! _ anh nói nhỏ

- vừa uống cái gì ngọt ngọt,ấm ấm này với ngắm cảnh đúng là...số dázch

- cái mà ngọt ngọt,ấm ấm ấy là cà phê capuchino đó!

- cái gì mà cà phê ca- pu- chi- nô đó ngon thật á!

- ừm

- thế anh uống cái gì thế?

- cà phê ! _ mặt anh trở nên gian hơn,muốn chọc cô _ uống thử đi! Ngon hơn cà phê của cô nữa đó!

- ờ _ cô lấy li cà phê đen húp 1 ngụm _ á!!! Đáng!!cái này mà ngon gì! _ cô mở miệng ra để nói....ai dè!...cà phê trào hết ra miệng. Cái lười bè lè ra ngoài vì đang _ cái này mà ngon gì!!

- thì đối với tôi! Đồ ngốc! _ anh cười trước hành động của cô

- hức hức!...đồ ăn bám!!

- đồ ngốc!!!

- ăn bám

- ngốc!

Cãi nhau xong cả 2 nhìn ra ngoài. Ngắm sao. Cô nói:

- oa nhiều sao chưa kia!...

- khụ...ngốc ạ...ha ha...cái đó mà sao...khụ...đó là vệ tinh!! _ anh cười sặc

- cái gì?!?! Anh mới ngốc á! Cái đó là sao!! Chứ vệ tinh cái gì mà nhiều đến thế!!

- đồ ngốc ạ...Trăng còn chưa thấy! Chứ nói gì sao

- ờ...

Đang mãi nói chuyện thì. Từ phía ngoài nghe tiếng”cụp” rồi tiếng khoá cửa. Sasuke liền kéo Sakura ra ngoài. Ôi chời ạ! Cửa bị khoá rồi! Còn ông chủ thì về rồi. Cô hét toáng lên:

- chú ơi!! Chú ơi!!

- cô làm gì mà hét toáng lên thế! Chỉ cần điện thoại là xong! Đưa điện thoại đây

- xưa giờ tui có đụng vào điện thoại đâu? Của anh đâu?

- hn_ mò khắp người_ á!! Tôi bị cướp mất rồi! Làm gì có(ảnh gặp cướp)

- thế thì...có nghĩa là...chú ơi!!!!

- im lặng cái coi!! Hét vỡ cổ họng cũng chẳng ai nghe đâu! Đồ ngốc

- hừ

Rồi cả 2 bước vào khoang ngồi xuống. Về đêm nhiệt độ càng lạnh. Cô nói:

- nè...tuổi thanh xuân...hừ...sẽ ko qua như thế...hừ...lạnh thiệt...!

- cô...kia! Cô có...gì...thì đem..ra..chứ..chứ..lạnh...hết chịu .....nổi rồi!

- tôi...có len,sô cô la

- ồ thế à...cô là đồ ngốc!! Cô ko biết ăn sô cô la sẽ giữ ấm cho cơ thể à?còn len thì đem đi quần khắp người là ấm

- ờ,người 4 thanh socola, còn khăn thì người 1 cái

- hay truyền thân nhiệt là đỡ lạnh nha

- thôi đừng đùa nữa

Anh cởi nút áo ra ,dơ 1 phần ra..nói:

- vô đi! Nhanh!

- thôi

- nhanh lên tôi...lạnh

- ừm

Cô nấp vào người anh. Ấm thiệt. Cô lấy chiếc khăn hồng quàng cho mình rồi lấy chiếc khăn đen đưa cho anh,nói:

- quàng vô đi

- nhưng lạnh...cô quàng cho tôi đi

- ờ

Cô quàng cho anh,rồi quàng lần thứ 1, lần thứ 2, lần thứ 3. Và mặt của anh rất gần cô. Rồi anh đưa tay ép mạnh mặt cô vào mặt anh. Và môi cô kề vào môi anh. Đó chỉ là nụ hôn phớt,cô thì mắt mở to tròn ra,rồi cô đánh mạnh vào bờ vai anh,khiến anh phải buông ra. Nhưng anh chưa “thoẻ miễn” ôm cô rồi hôn típ. Đây là nụ hôn cực ngọt. Giống kiểu hôn Cappuchino. Nhưng cô ko đánh mà...ngồi yên chịu

----

Cmt với vote nha

~~Ngày hôm nay ra tập 2 tập đó!!

Chỉ định cảm đọc chùa nha!! Dù có lí do gì!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

...

Khi cả 2 hết không khí,thì anh mới tiếc nuối rời khỏi môi cô. Đập vào mắt anh là... Nàng ngốc của anh ,nước mắt chảy dài,mặt thì có mấy vết đỏ. Giống hệt con nít đang năm ăn vạ. Cô vừa khóc vừa nói:

- Nụ hôn đầu đời của tôi.. Tôi dành cho người khác chứ dành cho ăn bám đâu!!! Hức...hức!
- người khác? _ lông mày anh khẽ nhúu _ dành cho Sasori?
- hức...hức!! Đồ đáng ghét!! Nếu anh có cướp nụ hôn đầu đời thì ...hức hức...đừng có cướp...luôn nụ hôn thứ hai chứ? Hức...hức!
- nụ hôn đầu với chẳng cuối! Đàng nào chẳng mất!!
- ko thì...còn nụ hôn thứ 3 cơ mà! Lo gì _ mặt cô vẻ bình tĩnh hơn
- tôi cũng sẽ cướp !=,=
- tôi...tôi..ko đùa đâu!!
- thì tôi cũng đâu có đùa!

Và...anh kéo sát mặt cô gần hơn và...anh ngất trên bờ vai cô. Cô thở phào nhẹ nhõm. Cô cố diu anh vào trong góc. Thấy đôi môi tím ngắt vì lạnh. Cô lấy chiếc khăn cho Sasori quấn quanh đầu anh. Thì mặt cô đỏ dần hơn. Cô hôn nhẹ trên trên môi anh(O.o) ,thì thầm nhỏ:

- tôi cũng sẽ cho anh nụ hôn thứ 3 của tôi!(O.O)ngủ ngon!... _ rồi cô nép mình trong góc áo của anh và ngủ

Thì đôi môi tím của Sasuke khẽ nhếch lên...À không! Là cười. Anh khẽ mở mắt ngắm nhìn nàng ngốc của anh. Thấy cô nằm trọn trong góc áo của mình. Anh lấy chiếc khăn trên đầu ,quấn cho anh và cô(thật ra do ko biết nói gì với cô nên...giả ngất). Thì thầm nhỏ:

- Nụ hôn cuối của cô vẫn là của tôi! Ngủ ngon...nàng ngốc _ anh ngủ và đầu anh tựa vào đầu cô

Sáng hôm sau

Ông chủ của nơi này tới,mở khoá của cáp treo ra,bước vào khoang của đôi trẻ đang đánh giấc. Anh dựa đầu vào đầu cô, chiếc khăn len đỏ xen tím coi như là vật xe duyên cho 2 người. Ánh nắng ban mai chiếu vào cô và anh. Cô thức giấc....anh mở mắt ra. Cả 2 nhìn nhau rồi ngượng.

Trước cổng của toà tháp

- ăn bám!!

- gì?

- chuyện tối hôm qua...

- Coi như chưa từng có!
- ừm_ lòng cô thất lại!“hôn người ta rồi...giờ nói chuyện đó chưa từng có?”
- giờ đi đâu?
- A!!!! Chết tuii!!! Ngày hôm nay!!! Là ngày siêu thị giảm giá!!!_ cô kéo tay anh
- áy áy!!!từ từ cái coi
- nhanh lên!! Á!!! Còn 20 phút nữa á!!!

Cô phi cùng anh tới siêu thị ,lấy 1 chiếc xe đẩy. Còn 5 phút nữa mới mở cửa. Cô cùng anh lập kế hoạch,cô nói:

- Sasuke à~ đồ ăn đông của tôi đều phụ thuộc vào cái này đó á!! Sasuke à! Anh giúp tôi nha!
- hn
- trước hết anh mua thật nhiều cải thảo,hành tây,cà rốt,củ cải,dấm mớ muối,cám gạo rang,muối hầm,tía tô,có trong tờ giấy này nè(tờ giấy hướng dẫn đi mua đồ ở siêu thị) tôi có ghi hết mấy món cần mua rồi. Còn tôi, tôi sẽ mua áo quần...à nhớ mua mì tôm nữa nha!!
- rồi rồi

Trận chiến mua đồ giảm giá bắt đầu...

Sasuke dành giật ,công ti Fashion Konoha mà phải tranh giành với mấy bà cô cơ à?

Còn Sakura

- Shanaraaaaaaaa!!!! Tôi lấy trước!!!! Đi ra!!!!a!!!!Shanaraaaaaaaa!!!

Và sau 1 hồi chiến tranh giành giật. Cô cùng với hàng đồng áo quần,còn Sasuke thì thương tích đầy người,với hàng tá chiến lợi phẩm mà anh dành với mấy bà cô

Tới tính tiền xong cô nói:

- khát nước ko?
- tôi...muốn về trọ!
- ừm

Khi đi về trọ. Cô nói:

- Ăn bám!!!
- ờ?
- anh có muốn làm cùng tôi món...nakazuke ko?
- nakazuke? Là cái quái gì?!?
- khi hồi ở làng...tôi hay làm lắm á!! Ngon kinh! Nói chung đó là món dưa muối cám
- oh
- để tôi chỉ cho

Tua tua nha

~~ đợi tới chiều là có thôi à

~~~ ừm

- ăn mì tôm đỡ nha?
- ok

Cô bước vào bếp lấy 2 tô,lấy cho tên ăn bằm vị cà chua,còn mì vị lẩu. Cô chế nước sôi vào. Rồi đem ra cho anh. Anh nhìn vào 2 tô,nói:

- ô shin!

- gì ?

- cái nào là của ta?

- đây _ cô chỉ vào tô bên trái

- vô đồ lại đi!

- vì sao?

- cô quên à? Tôi phải ăn trong nồi!!! Nhớ có nắp nữa !

- ề?!?

- đi nhanh!!!

- vâng

Lần thứ 2 ,cô đặt xuống ,nói:

- đây!

- có trứng ko?

- ko!

- vô đồ lại !

- ề?!?

- nhanh

- vâng

Lần thứ ba,cô đưa ra cho tên ăn bằm,nói:

- đây!!

- oh,à Sakura ! Cô muốn làm người mẫu của công ti tôi chứ?

- người mẫu là sao?

- khụ...khụ...tôi ko ngờ mức độ quê của cô nó lại cao như thế. Là người có body chuẩn...mặc những bộ trang phục...mà do tôi thiết kế!

- ưm...nhưng...

- được chứ?

- ừm,thế khi nào tôi mới đi làm?

- mai

- ề?!

- được ko?

- được,thế 20 triệu ko cánh mà bay...

- đồ ngốc ạ!... Cô làm ô shin 4 ngày rồi! Thì tức là cô nhận 12 triệu!...à không 15 triệu nếu...đền bù nộ hôn đầu đời của cô! _ mặt anh gian hơn

-đồ đáng ghét!!!

- tôi đùa mà

Và sáng ngày mai

Anh nói:

- Đồ ngốc! Nhanh lên!!

- rồi!!

Hôm nay cô diện trên mình chiếc áo sơ mi trắng,thêm quần tây đen,bỏ cặp chân của cô. Mang thêm đôi giày búp bê màu hồng nhạt,khoác trên mình chiếc áo mùa đông ,màu kem ,ko cài nút,dài tận đầu gối. Quần chiếc khăn len hồng xen kẽ trắng,đội chiếc mũ len màu hồng. Mang cặp chéo,màu trắng,trong đó đựng chiếc khăn len màu đỏ xen tím,thêm những thứ cần thiết. Trong chiếc áo sơ mi,cô vẫn đang đeo sợi dây mà Sasuke tặng cô.

Còn anh mặc chiếc áo mùa đông dài xuống tận đầu gối. Mặc chiếc quần jean đen,mang thêm đôi giày dài ngang mắt cá chân. Quần chiếc khăn cô tặng anh,trong lồng từ phết

Cô ăn mặc khá kín đáo ,họ nói:“ con gái kín đáo quá cũng chẳng đẹp!” Riêng anh:“đẹp thật!...”

Anh mở cửa xe ra ,rồi bước vào. Còn cô,cô mở cửa leo lên xe. Anh trêu:

- sao lên đây?

- ề?...

- nhân viên mà đòi đi với giám đốc?

- ai thèm _ cô phụng má

- thôi tôi đùa!

- hứ!

Tối công ti Fashion Konha,ai ai cũng nhìn vào Sakura,kèm theo những câu nói khiến cô hơi tủi lòng:

- thì ra giám đốc vắng mặt 4 ngày nay...là do con điểm tóc hồng đó!

- đúng là...hoa nhà(ý nói là Sasuke) cấm bãi c*t trâu(ý nói chị đào!!!)

- cái con tóc hồng đó! Chắc nó cho giám đốc uống bùa rồi mới như thế!!

- người đầu mà ăn mặc kín đáo thấy sợ!

- Sasuke sama là người thông minh cơ mà...sao lại quen con này

....

Mất cô đờm buồn,cuối mặt xuống. Chỉ dám đi xa anh cỡ tầm 7 bước. “Mình...giống con điểm?! Mình đâu cho ăn bám uống bùa,chỉ cho ăn mì tôm,với Tteobokki với com trộn thôi....đúng là lạ thật! Mẹ mình nói ' con gái kín đáo mới...đẹp' cơ mà...sao ai đây toàn mặc váy ngắn ko à..? Còn thẳng ăn bám đó...mình thấy nó thông minh chỗ nào đâu!”

Còn Sasuke thì về ko quan tâm,nhưng lờm sắc lạnh với mấy bọn đó,với chủ ý là:“ đuổi việc hay ngậm mỏ?”

Bước vào phòng giám đốc,cô ngồi xuống ,anh ngồi vào ghế. Cô hỏi:

- Ăn bám! A...giám đốc!

- hn?

- tôi...nhìn giống con điểm lắm hả?

-...

- tôi đâu cho anh uống bùa. Chỉ cho anh ăn mì tôm,tteobokki,com trộn thôi...

-...

- mẹ tôi nói”con gái phải kín đáo mới đẹp...” Nhưng sao đây ai cũng mang váy ngắn hết vậy? Tôi chỉ mặc kín đáo xí thôi mà...

-...

- còn nữa tôi thấy anh đâu thông minh. Chẳng biết dưa muối là gì,hay món cơm trộn là gì, thêm chẳng biết mì tôm là cái gì...thì thông minh nổi nào?

-...

- sao ko trả lời...

- cô ko giống con điểm...chỉ là...họ đang ghen vì cô đi với tôi. Còn cô ko cho tôi uống bùa ...cô cho tôi ăn tteobokki, cơm trộn,mì tôm. Chẳng qua....là họ ko biết. Với lại tôi rất thông minh mới điều hành được công ti này...cô đúng là nàng ngốc mà..._ anh cười

Thì chiếc cửa được mở tung,thì ra đó chính là chàng trai tóc vàng,có 3 cái ria mèo ở 2 bên má,anh nói:

- anh ta nói đúng đó!!! Cô ko phải là loại người đó, bùa ngải là thứ gì cô còn chưa biết, còn anh ta thông minh mấy cái thôi chứ....về mặt tình cảm thì...bố tay đó he he

- nè anh kia!!! Tôi biết bùa đó nha!! Bùa là loại mà người ta hay đánh bài tiến lên ấy!!

-ha ha!! Cô giả vờ ngốc à?!?! Bùa là cái tờ giấy mà mấy ông bói vẽ,rồi đem bán,lấy chúng đốt,rồi để vào nước rồi uống...mà người uống sẽ...nghe theo người mà cho uống bùa ấy!_ naruto cười sặc sụa

- ề....thế mà tui cứ tưởng...

- đúng là ngốc mà..._ sasuke nhếch mép_ cô sẽ làm cùng tổ của anh này

- ồ...chào anh nha!_ Sakura cười với Naruto

- ừ...ừm,chào

- anh tên là gì ?

- Uzumaki Naruto!còn ...?

- à...em tên là Haruno Sakura

- ồ..hoa anh đào mùa xuân à?

- vâng

- đi theo anh nha

-vâng

Và họ đã bỏ anh.

Tới chỗ làm,cô ngồi vào ghế mà Naruto chỉ,còn Naruto phải vào phòng để giải quyết chút việc. Cô chào mọi người:

- xin chào mọi người! Mình tên là Haruno Sakura! Mình tới từ quê xyz lên. Mong mọi người giúp đỡ ạ

Thì có cô gái mái tóc đỏ rực với cặp kính đỏ,ăn mặc thiếu vải. Theo sau là 2 cô gái , cô đi bên phải có mái tóc vàng che 1 mắt, ăn mặc lố lăng. Còn cô gái đi bên trái có mái tóc xanh dương, đôi mắt màu lông chuột,ăn mặc khá kín đáo. Cô gái tóc đỏ nói:

- mày là con điểm của Sasuke sama của tao à?

- mày đã cho ngài giám đốc ăn gì mà...ngài lại mê mày?tao cấm mày quyến rũ Sai của tao!!

- hoa nhài cấm bãi cắt trâu! Mày mà quyến rũ Naruto của tao...chết nha mày!!

- ừm_ Sakura rụt rè ,gật đầu_ nhưng...tôi đâu phải là con điểm mà là...

- con đi_ cả 3 đồng thanh_ mày mà..._ con tóc đỏ tát mạnh vào má trái Sakura_ đưng vào má_ con tóc vàng nói,tát mạnh vào má phải Sakura_ chàng trai của tao...là chết_ hinata vụt mạnh vào má trái của Sakura_ nhớ cho rõ tên của tao Uzumaki Karin_ con tóc đỏ nói_ tên của tao là Yamanaka Ino!!_ Con tóc vàng kiêu ngạo nói_ Hyugan Hinata là tên của tao_ Con tóc xanh dương nói

- ừm_ 2 má của cô bắt đầu đỏ lên...và rỉ máu,gọt nước mắt lăn dài_ tôi sẽ ko nói chuyện với 3 người đó...xin lỗi_ cô gật đầu lia lịa

- tốt_ rồi cả 3 vào ghế ngồi

Cô vào ghế ngồi. Cúi mặt xuống và...khóc. Thì Sai tới nói:

- Sakura đúng chứ? Tên tôi là Sai mong làm quen

- um

- cậu có vẻ ít nói nhỉ

-...

- thôi mình vào ghế ngồi

Và cứ như thế,đến buổi trưa

Cô lấy chiếc khăn len màu hồng kéo lên mũi,che đi 3 vết tát,và những chỗ rỉ máu

Cô ra ngoài để mua com hộp thì...gặp anh. Cô cúi mặt xuống,đi qua như người qua đường. Thì Sasuke nắm chặt tay cô,nói:

- ăn trưa ko?

Cô lắc đầu

- sao thế?

Cô lắc đầu,rồi chạy nhanh vụt khỏi tay Sasuke vì thấy ánh mắt Karin lườm mình.

Cô chạy nhanh ra ngoài đó, chẳng biết ăn gì. Cô chạy tới cửa hàng tiện lợi. Mua tô mì, rồi xin chút nước sôi, và ngồi ăn ở bàn trong quán. Thì bộ ba siêu đi tới,Hinata chanh chua lấy hộp sữa mở ra,rồi đổ lên đầu Sakura đang đợi mì chín. Còn Ino thì nói:

- cái mùi rác ở đâu mà kinh thế? _Thì lấy chai nước hoa trong túi xịt nhiều vào tô mì_ oái! Tôi lỡ tay,tôi nhìn lầm tô mì thành đồng rác_ rồi ngừng xịt

Còn Karin thì chống tay dưới bàn, hươu tay làm đổ tô mì nóng xuống chân Sakura,nói:

- áy chết tôi xin lỗi nha...!! Mày mất dạy lắm nha mày!!! Mày làm đổ mấy giọt nước mì vào tay tao mà ko xin lỗi

- đúng đấy!! Mày làm tao mất mấy giọt chai nước hoa rồi! Lo xin lỗi đi!!!_ ino hét lên

- phí cả hộp sữa!! Xin lỗi nhanh!!_ Hinata hét lớn

Sakura đứng dậy,gật đầu xin lỗi 3 người. Nói:

- tôi xin lỗi...xin lỗi...

Thì Karin chua ngoa nói:

- mày làm đổ giọt mì xuống người tao rồi!!mày biết nó mắc tiền lắm ko hả?!?!_ cô dơ tay lên,tát mạnh vào má cô

Nhưng có bàn tay lớn nắm lấy tay cô,nói giọng lạnh kinh khủng:

- cô thích chết lắm nhĩ?_ Sasuke nói

- tôi ko ngờ cô Ino lại quá đáng đến thế!_ Sai tức giận

- Cô gái hiền lành,nhút nhát như Hinata mà lại hành xử như vậy!!tôi ko ngờ cô là người chẳng hiền lành gì cả!!_ Naruto thét

- Sasuke sama..._ Karin nói giọng run run,hạ cánh tay xuống_..chỉ vì con điểm đó...mà anh lại..

- cô ngậm miệng cho tôi_ anh tát mạnh vào má của Karin

- Sai à..._ Ino nói_ chỉ vì cái con tóc hồng,trán vồ mà anh...lại mắng em

- cô cầm ngay cho tôi!!!_ Sai hét

- n.a...rr...uu.tooo...em...em_ hinata rụt rè

- tôi mệt lắm khi nghe từng từng chữ 1 rồi!!

Rồi Sasuke kéo Sakura đi. Bước vào phòng giám đốc. Anh hét:

- sao thế đồ ngốc!!! Thường ngày cô dữ lắm mà!!!
- ...nhưng...tôi ko đủ can đảm để nói..._ cô kéo chiếc khăn len lên lên mũi,che vết bị tát
- sao thế?_ anh tiến tới gần hơn
- ko có gì mà..._ cô bước lui
- đưa tôi xem!!_ anh tiến tới hơn nữa
- ko có gì !!thật đó_ cô lùi hơn
- đưa!!_ anh tiến sâu hơn
- ko_ cô lùi hơn

Và cô ko có đường để lùi nữa. Anh ghi chặt tay cô rồi...từ từ kéo nhẹ chiếc khăn len xuống. Đó là 2 cái má đỏ tấy lên,có chỗ rỉ máu, in mấy cái bạt tai. Anh như chết lặng...môi thì bị cắn tới bật máu,còn mắt thì đỏ hoe vì khóc. Tóc tai thì dính sữa, chiếc áo anh mua thì ... Những sợi mì còn dính,nước mì thì thấm tận bên trong lớp quần. Anh rờ vào..."nóng thật",nước sôi đấy! Nước hoa cùng với nước mì tạo ra mùi thật khó chịu. Thâm hại thật...anh nói:

- chúng nó...dám làm cô tới tận như thế?
- ...
- tôi...sẽ đuổi việc
- đừng...tôi xin anh!...
- tại họ dám làm cô tới nước như thế! Mà cô còn...dám bệnh ư? Nhưng nhân từ ko đúng chỗ là chết!
- coi như tôi...xin anh đi..._ cô cúi mặt xuống
- ko đc
- nếu anh đuổi việc họ thì...tôi sẽ nghỉ chơi với anh !!_ cô chu cái mỏ
- ...hn_ "A !!!!"

Dài hơn thường rồi đó

Nhớ vote và cmt

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Mọi người oi... Có 1 tin nói chung cũng khá là buồn...thứ 2,4,6 là mình cũng có ra tập nhưng...cũng hơi ngắn,còn ngày thứ 3,5,7,cn thì mình ra tập dài... (Xin gầy cái lưỡi mà mẹ mới cho chơi...nếu ai muốn học cách tham khảo thì...hỏi với mẹ:

- chuyện học là chuyện nhỏ đúng chứ mẹ?
- ừ_ hơn 99% là nói như thế
- còn chuyện học là chuyện lớn đúng chứ mẹ?
- ừ_ hơn 99,99% nói như thế
- thế...con chưa làm được chuyện nhỏ thì làm sao làm được chuyện lớn!

-...) hơi nhảm tí... vì mình có nhiều ý quá.... nên nãy giờ mất thời gian nên chọn cái nào cho hay =.=”thôi vào chuyện chính nà

Sakura khá sợ khi bước vào chỗ ghế của mình, “có khi nào chúng nó sẽ đánh mình toi tả ko...? Hay giết chết?...hay lấy nội tạng đem qua trung quốc?...hay...”

Cô co người lại khi nhìn thấy cả ba họ lờm lờm mình. Cô rụt rè lấy ghế ra, ngồi xuống. Rồi cô nghe thấy tiếng của Sai nói:

- Sakura à...đừng sợ !

Cô nhỏ nhẹ nói:

- ừm

Ngồi xuống cỡ tầm 15 phút thì...Naruto bước vào,nói:

- Sakura, Karin, Ino, Hinata các cậu chuẩn bị lấy trang phục để chụp ảnh kìa!!

Karin hỏi:

- chủ đề ?

- lần này là... Trang phục thu đông!_ Naruto nói

- thế... Trang phục do ai sáng tác?_ Ino hỏi

- etou...Hình như là Sasuke đấy! Lần này đặc biệt!!_ Naruto nhìn gian qua Hinata

- thế...thì...khi nào?_ hinata rụt rè nói

- ngay bây giờ!_ Naruto nói

- ừm_ Sakura nhỏ nhẹ nói

Bước vào phòng trang điểm. Cô được anh chàng tên là Tobi. Anh nói giọng vui vẻ:

- chào Sakura... Tobi tên Tobi=.=”

- dạ...em chào anh !_ cô cười với Tobi

- Sakura cười đẹp lắm á! Tobi nói thiệt đó

- ừm cảm ơn anh Tobi nha_” giống con nít nhỉ?...thế mà vô được công ti Fashion Konoha làm người trang điểm...chắc phải có gì đó...mà thẳng ăn bắm đó mới chọn “

- ơ... Tobi thích Sakura !_ tobi cười vui vẻ,“khác với mays con nểm Karin,Ino, Hinata nhiều...” Tobi nghĩ

- anh Tobi nè...nhờ anh trang điểm cho em nha...đừng quá nổi bật..._ Sakura cười,mặt đượm buồn

- Tobi biết tại sao...Sakura ko muốn trang điểm cho nổi bật vì...sợ bộ 3 đó...đúng chứ?

- ..._” sao biết tài vậy trời?!Q.Q”

- thôi ...Tobi bắt đầu nha!

- ừm

Tobi lấy mactara vuốt nhẹ nhàng làm lông mi cô cong lên. Đánh nhẹ màu khói (mốt mới của Hàn quốc). Tô đỏ chiếc miệng. Đánh phớt má màu xám. Trong cô thật...sắc xảo. Rồi Tobi chải mái tóc của Sakura ,cột cao lên,rồi búi lại. Rồi. Tobi lấy 1 phần tóc mái của cô,rồi uốn nhẹ, rồi để phủ mắt,trông rất sang trọng

Rồi Tobi nói:

- em mở mắt ra đi...

Sakura từ từ mở mắt ra. Đây là cô ư? Cô gái quê mùa...?bây giờ là cô gái sành điệu?!

Sakura thốt:

- Tobi nii~ em đây ư?
- ừm...là sakura đây! _ Tobi cười
- cảm ơn Tobi nii...
- Tobi nii...cảm ơn em nha...
- tại sao cơ chứ?
- lần đầu tiên anh nghe...người khác gọi anh là nii đó...!
- ồ...
- em đi nhanh kìa
- em cảm ơn anh nhiều nha

Nói rồi cô đi qua phòng trang phục. Bọn Karin lấy 1 chiếc áo què mùa để vào cho cô, rồi vớ tạm chiếc quần khác, lấy thêm đôi giày. Rồi lấy bộ mà Naruto đưa, cắt vào chỗ khác. Nhưng ai ngờ Tobi đã thấy hết và...chọn những bộ khác cho cô. Cô chẳng biết gì cứ mặc vào

Cô bước ra...với chiếc áo len, dạng con doi, màu cà phê, khá quá cỡ với cô. Dài tận trên đầu gối Thêm chiếc quần begging màu xám, bó cả đôi chân thon của cô. Rồi cô vớ tạm chiếc khăn len ống màu kem, quấn vào. Thêm đôi giày ngắn ngang mắt cá chân màu đen. Ôi chao đẹp kinh khủng!!

Cô đi qua phòng chụp hình. Naruto nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc :

- Sakura...cậu...thật đẹp...!
- ừm_ cô đồ mắt
- chuẩn bị kìa mọi người!! Vào vị trí

Sakura đang đứng đợi số, thì nghe :

- Haruno bước vào!

Cô từ bước vào, cùng nhiều ánh mắt kinh ngạc. Cô vào vị trí, Sasuke ngồi nhìn cô cười thầm:

- nàng ngốc mà phối đồ cũng đẹp nhỉ...?

Thì Sasuke nhận ra...đây ko phải bộ đồ do mình thiết kế! Anh đứng dậy nói như lời khen thưởng:

- Haruno ! Đây là do cô chọn?
- ừm_ cô tưởng chọn chiếc khăn
- Tôi khen thưởng cô... Bộ đồ...này sẽ trở thành trang phục của Fashion Konoha
- Vâng...

Cả bọn Karin điên tiết lên

Chụp xong lần 1, rồi tới lần 2, cô mặc bộ áo(giống trên hình) và trang điểm như thế.

Chuẩn bị bước vào đôi giày thể thao thì...cô cảm nhận được thứ gì đó đâm mạnh vào chân. Cô hét:

- á!!!!

Ai cũng xúm tới cô, máu từ bàn chân chảy ra khỏi giày. Đôi giày màu đen...bây giờ đã nhuộm máu. Cô nhìn 2 bàn chân đang rỉ máu, cô khóc, đau thật. Rồi...cô ngất đi

Thì Sasuke chạy tới. Anh lạng người vì...người con gái mà anh yêu thương đang nằm dưới sàn. Máu...nó tanh hơn thứ gì trên thế giới...nhất là của cô

Anh bế cô vào lòng, rồi đi lên xe hơi của mình, anh gọi bác Yan(tài xế):

- nhanh!! Nhanh !!!nhanh!!!tới bệnh viện!!!!

Thì ông lái xe cũng tỉnh người... vì đang ngủ trong xe, nói:

- vâng!

- nhanh!!!!

Anh nhìn vào đôi chân của cô... máu... cô đang chảy máu, bị thương nữa. Tay anh cởi đôi giày ra, máu nhiều... rất rất nhiều. Anh nhìn vào đôi giày đó... ở bên trong đó có... thủy tinh?!?! những miếng thủy tinh nhuộm máu, anh tức giận ném nó vào xó nào ở trên xe. Tay anh giờ đã nhuộm máu của cô. Máu đỏ thật tươi. Anh khẽ rơi nước mắt. Anh thì thầm:

- đúng là... anh ngốc hơn em nữa... anh rất... yêu em... nàng ngốc của anh... _ rồi anh rơi nước mắt xuống má cô, nó còn mặn hơn nước biển

Cô khẽ mở mắt tay cô đưa tay lên, chùi má anh, nói nhỏ:

- ăn... bám... khóc... là rất... xấu... _ rồi cô ngất đi

Tên Sasuke lại khóc, khi tới bệnh viện, anh bế cô chạy nhanh vào bác sĩ, nói lớn:

- mấy tên bác sĩ đâu hết rồi!!!!

- có chuyện gì ạ? _ có vị bác sĩ bước ra

- cứu cô ấy đi!!!

- vâng

Và chiếc giường trắng đã đưa cô vào bên trong. Còn anh ngồi ở hàng ghế chờ. Móc chiếc điện thoại ra, điện nói:

- konohamaru...

- vâng là tôi thưa giám đốc!

- gửi video ở lúc xyz, ở phòng chụp ảnh, ở phía để tủ đựng giấy(vì lúc nào cũng quay ở tủ, áo quần, giấy...)

- vâng

15 phút sau

Tin nhắn của anh được Konohamaru gửi qua 1 tin nhắn video

Anh nhấn nút xem, lúc đó mấy bạn Karin đang tráo đổi bộ áo quần, rồi tới phiên Obito, và bộ áo quần đó là do obito chọn, riêng chiếc khăn là cô lựa. Rồi tầm 5 phút sau. Cả bạn Karin lên lút để mảnh thủy tinh ở chiếc li vỡ vào giày cô, cùng mấy câu nói, Giọng của Karin:

- cái con điếm này phải chết!!!

- ko có cái gì ác hơn xí sao? _ Ino nói

- mạnh tay vô!! Nó khiến anh Naruto kun của tao... phải giận tao!!

Rồi anh cực tực giận, “lỗi sai đều ở mình mà ra cả... nếu như mình..” Rồi anh nói giọng tức giận:

- các cô sẽ chết với tôi!...

Nổi hứng thôi!!!

Vote và cmt nhoe

Cmt thật lòngggg

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ăn Bám!! Anh Dám Làm Như Thế?!?!

C.on mấy bạn đã ủng hộ truyện của mình*gật đầu* Iu mấy bạn lắm cơ! ^^

Anh ngồi chờ cô đã được 7 tiếng. Trong suốt 7 tiếng đó...anh ngồi nghĩ đánh kiểu nào cho Karin ,Ino, Hinata cho thiệt là đã!!!

Thì vị bác sĩ bước ra. Anh thấy thế liền ngồi dậy,hỏi:

- cô ấy sao rồi?!?!

- hm...thủy tinh ở 2 chân, đã được gấp ra hết. Tôi ko thể ngờ rằng tổng số thủy tinh nằm ở 2 chân của bệnh nhân,lại hơn 48 miếng thủy tinh. Thế còn nào là chân nữa à. Bàn chân của cô ấy...nhẹ nhàng nhất là 1 tháng. Nhưng theo trình độ của tôi thì..bệnh nhân sẽ đi được vào 2 tháng nữa. Nhưng điều tôi bất ngờ nhất là...tổng số thủy tinh. Ko hiểu ai có thể làm cái trò đó nữa...!

- cảm ơn...bác sĩ rất nhiều...._ “hơn cả 48 miếng thủy tinh ở chân? Có vẻ mấy cô chán sống lắm rồi nhỉ?!...”

- bây giờ anh có thể thăm bệnh nhân... Tuyệt đối ko được đụng vào chân của cô ấy

- vâng...

Anh bước vào trong. Nhưng đôi chân anh ko thể tiến tới chỗ cô. Inner Sasuke:

- bước vào đi...

- nhưng...tao ko thể

- tại sao..?!_ con ác quỷ hiện ra,lấy cái cây cai ngục...chọt vào mông của anh

- tao thấy... Lỗi thật sự là do tao. Nếu như đừng nên cho...

Chưa để anh nói hết câu..thì thiên thần Sasuke,hiện ra,nói:

- đây ko phải lỗi của anh!... Tất cả do 3 bọn đó!!!_ khi thiên thần tức giận==

- nhưng...đều là do tao mà ra!

- đi mau mày_cả 2 thét

- ko!

- mày thật nhẫn tâm...cô ấy nằm đó chắc buồn lắm. Đi đi!!

- nhưng...

- đi đi!!!

Anh bước chậm rãi tới chiếc giường của cô. Cô đang nằm đó, mái tóc hồng xả tự nhiên dưới gối. Sakura nằm đó, với khuôn mặt nhợt nhạt. Thêm chiếc mền mỏng tanh đắp từ ngực tới mắt cá chân. Còn đôi chân của nàng ngốc ...tệ hết sức là tệ. Miếng bông băng được quấn dày đặc cả 2 bên chân. Ngồi kế bên giường của cô ...anh thấy lòng mình đau thật, tim anh nhói lên từng mảng.

Anh nhẹ nhàng đưa tay mình lên tay cô. Làn da trắng nhưng...sao nó lạnh. Đưa ngón của mình vuốt nhẹ môi cô. Nó tím ngắt.

“Nàng ngốc mau tỉnh dậy đi...” Anh thì thầm nhỏ.

~Thì sau một hồi lâu sau...cô khẽ mở mắt ra. Nghiêng đầu qua. Cô thấy ăn bám đang mở mắt to tròn,dưới đôi mắt là mấy vết thâm. Miệng thì bị cắn tới bật máu. Nói chung tệ. Cô khẽ nói:

- nè...ăn bám...anh...tại...sao lại...ở...đây?

- nè đồ ngốc!! Cô bị như thế này rồi mà còn...cố nói?!

- kệ...tui!

- chân của cô...còn đau ko?_ anh nói nhỏ,mặt mày đỏ chót

- hm...ko đau!

- đừng có nói dối!! _ “thủy tinh đâm đến thế mà...còn cố nói dối? Đúng là đầu làm từ đậu hũ mà!” _ nói thật đi!

- hm.ko đau!

- hazz cô ko giỏi nói dối đâu! Tốt nhất là nên nói sự thật!

- um...tôi cảm thấy đau ở 2 chân, nó nhói lên. Rất...khó chịu!...

- hừm...cô dối ko?

- dối...trưa tôi đã ăn gì đâu! Mua tôi...tô mì nha_ cô cười với anh_ nhớ là vị lẩu đó

- hazz...đầu cô làm từ đậu hũ thật hay sao mà...ngốc tới mức đó. Ăn những thứ mất dinh dưỡng đó trong tình trạng này hả?! Đợi tôi xí_ anh lấy chiếc điện thoại ra

- cô đầu bếp đúng chứ? _ sasuke hỏi người đầu dây

- vâng cậu chủ! _ cô đầu bếp nói

- làm 2 tô súp bào ngư, thêm món Gyoza(há cảo) mang tới bệnh viện xyz

- vâng

Rồi anh cắt điện thoại vào túi. Quay đầu lại thấy Sakura. Cô nói:

- ăn bám ! Sao anh lại làm như thế!!

- hả?

- tôi ko ăn mấy món đó đâu!? Chỉ mì tôm!!

- bác sĩ dặn tôi,cô nên ăn mấy món đó! _ Sasuke nói,“ chẳng qua ...mình sợ mì tôm ko có đủ dinh dưỡng nên mới thế thôi.”

- hm..

- cô...có tò mò về ai đã làm việc đó...? _ anh trở nên nghiêm nghị lại

- ko..._ mắt cô đờm buồn,rồi cô lại cười_ chắc do ai đó lỡ tay làm vỡ li...nhưng ko biết nó nằm trong giày

- nhưng tôi biết... _ Anh nhú mày_ ai...cô có muốn nghe?

Cô lắc đầu,nói:

- ko muốn...tôi ko muốn dính líu tới chuyện đó. Như thế này là quá đủ rồi!...

- tôi chẳng hiểu cô giả vờ, hay...thật sự muốn như thế...? _ anh khẽ nhú mày

- hừm...tôi chẳng muốn dính líu tới chuyện đó. Vì tôi...cũng sẽ trở thành nạn nhân của vụ tiếp theo_ cô cười

- tôi...sẽ bảo vệ cô _ miệng anh nó phản chủ

- tôi sẽ chờ_ cô mỉm cười

Thì chiếc cửa được mở tung ra. Cô giúp việc của anh mang tới những cái hộp. Anh nói:

- đặt ở đó! _ anh chỉ tay vào cái bàn gần cô

- vâng!.

Đợi cô người hầu đi,anh lấy tô súp bào ngư ra. Anh nói:

- nè ngồi dậy!

- ừm_ cô xích người lên

Nhưng cái tính hậu đả hậu đậu của cô đánh mãi cũng chẳng chừa. Cô cố xích lên. Nhưng do cái chân nó đau nên ko thể lồm cồm ngồi dậy được. Nhưng

do va chạm mạnh,giữa chân cô và cái thanh giường. Cô trợn mắt ra,rên:

- tch...tch..đau..._ cô cố nói thật nhỏ

Nhưng anh...đều nghe hết. Anh lấy gối đỡ lưng cho cô. Anh hỏi cô với giọng nhẹ nhàng,chăm sóc(tsun bay hết rồi à!?!~):

- đau ko?

- hả?... Ai đau?_ cô giả ngơ

- tôi thấy hết rồi..

- um..hơi hơi thôi!

- ăn cháo...kéo nguội mắt ngon..._ mắt anh đượm buồn

- um

Anh lấy muỗng ,múc 1 hóp cháo nhỏ. Đưa cho NÀNG NGỐC CỦA ANH=.=.

Cô mắt giật giật, nói:

- tôi đâu phải trẻ mới lớn?

- yên nào...

- xí_ cô chu mỏ ra

Cô mở miệng ra. Anh đưa muỗng cháo vào. Cô cố nuốt ngậm cháo,rồi nói:

- nóng! Anh định giết tôi bằng cháo à...? Đưa tôi,tôi tự ăn _cô phụng má

- tôi sẽ chống mắt lên coi cô sẽ cầm cự được bao lâu?_ anh khẽ nhếch mép

- xí!

Cô cầm tô cháo lên. Cô chu mỏ ra,thổi thổi vào miếng cháo trên muỗng. Sasuke liền đỏ mặt...cứ nhìn vào cái miệng nhỏ nhỏ đó. Inner Sasuke:

- đề ra...rồi..kiss đi! _ mặt tên Inner gian xảo

- cô ấy sẽ giận mất! Với lại cô ấy đang bị thương cơ mà...

- kiss đi!...chỉ cần mảy vòng cái tay mảy lại và...đề mặt mảy vào mặt nó. Thì môi chạm môi rồi!

- nhưng ...cô ấy sẽ hỏi tao! Thì tao phải làm như thế nào?!

- mảy cũng rất yêu nó! Mà còn ngại

- tại sao mảy biết

- vì tao là mảy

...

Khi cô ăn xong, cô nói:

- nè Sasuke!

-...(đang trên mây)

- nè!!

- hả?!?!(rớt cái phịch)

- ăn hết rồi nà!....tui gọi ko_ cô cười ,nụ cười tinh nghịch

- ừm...giỏi!_ anh nhìn khuôn mặt cô

Hình như trên miệng của cô dính..cháo. Lòng của anh ko thể kiềm lại được nữa. Đành bùng nổ voay !

Anh vòng tay mình. Kéo sát mặt cô gần mặt mình. Anh hôn và đôi môi căng mọng đó. Nụ hôn ngọt hơn Cappuchino. (mình ko bik tả nó sao...vì mih đã có nụ hôn đầu đầuT^T) khi cô hết ko khí. Cô đánh mạnh vào bờ vai anh. Anh đành luyến tiếc rời ra. Mặt cô đỏ chót. Anh nói nhỏ:

- Anh yêu em! Nàng ngốc ạ!... _ rồi anh liếm mép

- Em cũng yêu anh! Ăn bám..._cô cười

Xin lỗi mọi người nhaaaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mà Chỉ Là Con Điem

M.n cho mình xin lỗi về sự chậm trễ này*cúi đầu*

Tập này sẽ có... Nói trc mắt hay

~~~~~

Sau nửa tháng

Vị bác sĩ tiến tới phòng của Sakura. Vị bác sĩ nói:

- Anh Uchiha, cô Haruno. Tôi muốn nói cho 2 người 1 tin mừng. Bệnh nhân Haruno hôm nay sẽ...được tháo băng. Và 2 ngày sau sẽ đi lại bình thường. _ vị bác sĩ mỉm cười_ Giờ tôi sẽ tháo băng ra!...

- Cảm ơn bác sĩ ạ!_ Sakura cười tươi

- hn..._ rất là Sasuke

Vị bác sĩ từ từ mở băng ra. Sakura nghĩ thầm:“ đôi chân của mình sẽ ra sao? Có khi nào...?” Còn anh:“ Karin, Ino, Hinata, nếu chân của cô ấy mà bị gì...thì lo mà cầu nguyện đi. Đây là còn tùy vào số phận của mấy người!”

Vị bác sĩ nhẹ nhàng mở băng ra.

Khi cô và anh nhìn xuống đôi chân.

Sakura như chết lặng, riêng anh thì đứng người. Bàn chân của cô? Sao...nó thật...thảm hại. Sakura nhìn vào bàn chân của mình mà dường như ....đã khóc. Lòng bàn chân có nhiều vết sẹo to, ở bề ngoài của cái sẹo thì hơi vàng, có chỗ còn rỉ máu, rồi từ từ bên trong tâm của vết sẹo thì lại đen. Có nhiều vết như thế ở 2 lòng bàn chân của cô. Có mấy vết nhỏ nhỏ nhưng sâu, được bác sĩ khâu lại. Mấy ngón chân thì toe tua, vết xước nhiều ko tả nổi. Riêng trên cái gót chân bên phải lại ko hề hấn gì, nơi đó có vết sẹo hình hoa anh đào. Còn trên gót chân bên trái thì...có nhiều vết đâm mạnh.

Vị bác sĩ nói:

- đây là về hình dáng thẩm mỹ, bệnh nhân đã có hình dáng thẩm mỹ đẹp nhất... Chúng tôi rất cố gắng mới có hình dáng đẹp như thế!..._ rồi vị bác sĩ lui ra

Cô rơm rớm nước mắt nhìn vào đôi chân của mình. Cô nắm chặt chiếc mền trắng. Như là đang trút giận. Anh nhìn cô mà ko khỏi đau lòng. Anh ngồi xuống ghế, làm bờ vai tựa cho cô.

Cô oà khóc nức nở khi nhìn thấy đôi chân của mình, còn anh thì đang cực tức giận Ino, Hinata, Karin. Anh nhẹ nhàng nói, cố gắng đừng để tức giận kiểm soát:

- để anh đi mua thuốc trị sẹo cho em..

- hức hức!...hức hức...em...đã làm gì...sai chứ?!

- em ko làm sai gì cả _ anh xoa đầu cô

- hức hức!...bàn chân...của em...em nó....thật...tệ!!

- nhưng anh thấy nó...rất đẹp ...vì nó là của em_

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Senju Sasori?!

Khi cô đi lại được ,anh và cô vui mừng khôn xiết.

Sáng sớm hôm sau, Sakura đi xe bus tới công ti. Xin gầy cái lưới ..mà Sasuke cho cô đi xe bus. Nhưng lại cử người theo dõi

Cô ngồi ở hàng ghế chờ xe. Đang kiểm tra mấy tờ tài liệu. Thì con gió nào đó thổi mạnh vào mấy tờ tài liệu. Cô cúi xuống lượm mấy tờ giấy. Thì có anh nào đó...lượm hộ cô. Thì 2 tay chạm vào nhau. Cô ngẩng đầu lên ,nói:

- etou...đau!

Thì anh chàng đó...nói giọng trầm trầm:

- xin lỗi cô nha! À! Của cô đây_ anh ta đưa cho cô mấy tờ giấy_ a!! Đây là...

- đây là...

- vợ thằng đậu/ đầu quả mận_ cả 2 cùng nói

- là anh ư?đầu quả mận _ Sakura nói

- Vợ thằng đậu ư? _ Anh đó nói

- lâu rồi ko gặp nhi Sasori kun~_ Cô cười cợt anh

- ưm! Đã rất là lâu! Sakura chan_ Sasori cười

- nhưng em ko còn là vợ thằng đậu nữa nữa đâu nhé!_ cô phụng má_ nhưng mái tóc quả mận của anh vẫn còn kìa!

- xí!... Em đi đâu thế!? Để anh chở cho nha !_ Sasori nói

- nhưng!...

- đấy! Lâu rồi mà ko gặp mà kiểu đó !_ Sasori nói giọng hơi buồn

- thế...cũng được ! A em...em...cho anh nè_ cô chia chiếc khăn ra,với khuôn mặt đỏ chót

- ưm.ưm cảm ơn em nha!... _ mặt Sasori hơi hơi đỏ

- ko..có gì

- đi lên xe nha!

- ưm

Anh mở cửa chiếc xe Phantom ra. Anh nói:

- Mời tiểu thư lên xe

- xí! Được cái miệng

Và...đặc biệt hơn...những cái hành động của cô với Sasori đều được nằm trong máy ảnh của tên theo dõi. Và tên theo dõi kêu xe ôm đi ké ké vào chiếc xe đó và chụp ảnh

Trên xe, sakura nói chuyện với Sasori rất vui vẻ. Nhưng do ông tài xế của xe Sasori dừng xe lại bất ngờ. Khiến cho Sasori đổ ập mặt mình vào mặt cô. Và môi chạm môi. Mặt mày của cả 2 đỏ chót.

Tên theo dõi ghi hết những khoảnh khắc đó.

Tại công ti Fashion konoha. Người theo dõi đưa những tấm ảnh cho anh. Thấy tấm ảnh satori cúi đầu cùng sakura. Rồi cả 2 cười nói vui vẻ. Sakura đưa khăn len cho a đó, anh nhìn vào chiếc khăn. Khẽ nói:

- thì ra là satori ! Là hân ta ư?

Rồi cả 2 lên xe, và...Satori đang hôn Sakura trên xe?!?!

Anh tròn mắt ra, nhìn vào tấm hình đó...tính ghen bá đạo lại nổi lên. Cứ nhìn mãi vào đôi môi anh đào của cô. Tức giận vò nát tấm ảnh...

. “bốp !!!” Chiếc laptop của Sasuke vỡ tan tành. Sasuke tức giận ,ném chiếc bình hoa mạnh vào tường. Anh hét lớn:

- CÔ ...!!HARUNO SAKURA!!! CÔ!!!! SAO??CÔ DÁM!!!! HẢ?!?!?! TÔI CÓ LÀM GÌ CÔ?!?! Hả?!?!_ anh gần từng chữ 1 ,tay nắm lại nắm đấm,gân xanh, gân đỏ,gân tím,gân nâu,... Nổi lên

Tay anh đánh mạnh vào tường,mặt cúi gằm xuống. Máu ở tay chảy xuống nền nhà. Thì tiếng gõ cửa:“ cộc cộc” rồi tiếng mở cửa. Thì mái tóc anh đào,đôi mắt anh đào. Vâng! Đó chính là Sakura. Cô nói:

- Sasuke kun! Hôm nay!..._ cô nhìn vào cảnh tượng hết sức hãi hùng

Máu của anh, Sasuke dính đầy tường. Bàn tay đang vo tròn nắm đấm được ghi chặt trên tường. Chiếc laptop thì vỡ tan tành. Chậu hoa thì tan nát. Cô nói:

- Sasuke kun~!!! Anh đang làm gì thế!!

Cô chạy tới chỗ anh. Đưa 2 bàn tay của mình vào đôi tay đầy máu của anh. Nói giọng quan tâm

- tay anh bị sao thế!? Sasuke kun!

-...

- nè!

- cút!

- hử?

- cô cút ngay cho tôi! Đồ loại đàn bà dơ bẩn!

- Sasuke kun!? Anh đang nói gì thế?

- đồ loại đàn bà mặt dày!

- em...có làm gì đâu?...hức hức_ mắt cô ứa nước

- cô tưởng dùng nước mắt cá sấu đó là...có thể sai khiến được tôi?!

- Sasuke kun...

Anh hất tay cô ra. Hét lớn:

- thế mấy tờ giấy đảng kia là cái đ*o gì?!

Cô đi tới bàn làm việc của anh,với mấy dòng nước mắt. Lấy mấy tờ giấy. Xem hết tờ này rồi tới tờ khác,cô bật cười,nói:

- a ha ha!!! Anh là đồ hay ghen mà!! Sasuke kun. Ha ha!!!_ hết khóc rồi cười

- cái gì?!_ anh ngẩng đầu lên

- đây là Satori Senju. Người quen của em trong cô nhi viện.

- thế!! Tấm 2 người đang...hôn?!

- ôi dào ơi! Khi đó là lúc xe bị thắng gấp. Nên vô ý thôi. Thế tưởng gì!?

- thế....

- đứng giữa chúng em là chỉ đơn giản là tình bạn thôi!
- nhưng...cũng có thể...xảy ra tình yêu!
- ko có chuyện đó đâu!_ cô vẫy tay
- bằng chứng?!
- vì...em...yêu anh!!!_ cô cười
- thật chứ_ anh đi từ từ tới chỗ cô
- ư...urm_ mặt cô đỏ chót
- anh...xin lỗi em..._ anh ôm cô vào lòng_ có...thể tha thứ cho anh?
- ko!!_ cô kiên quyết nói

Anh vòng tay lại ôm lấy mặt cô và...kiss. Nụ hôn đó thuộc dạng kiểu hôn Cappuchino. Rồi khi cả 2 hết ko khí ,anh mới buông ra. Nói giọng nhẹ nhàng:

- thật chứ?
- urm!..._ mặt cô đỏ kinh khủng
- anh chỉ cho em hôn mình anh mà...thôi!
- thế! Ba em thì sao?
- ko được!
- đồ keo kiệt! Hứ!
- keo kiệt hay ích kỉ hay chẳng đi nữa... Anh vẫn yêu em(liên quan quá ta!)
- cái đồ..._ cô lấy 2 tay đập đập vào vai anh
- ..._”đau...nhưng khi hồi mình cũng hơi quá đáng!”

Ở ngoài cánh cửa,có 1 chàng trai đang rất đau lòng. Đứng! Là Sasori. Anh ngồi khụy xuống khóc, anh cố dùng tay bịt miệng mình để ko phát ra tiếng nức. Anh thì thầm nhỏ:“ Sakura...anh yêu em,nhưng anh..sẽ....ko bỏ cuộc”

Sr m.n hum nay mih tới trường, rồi đi học thêm. Với lại cô giúp việc nghxi nên tui phải cố gắng nấu ăn ,quét nhà,...

Thui đi làm bt đây

Cmt thật lòng vote

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: !?!

Gomen m.n nha bạn học kinh khủng luôn đó. Cố lắm mới ra được 1822 chữ đó.T.T

Tối giờ ăn trưa.

Sakura lon ton chạy tới phòng giám đốc,trên tay cầm mấy tờ tài liệu. Mở cửa ra, vui vẻ nói:

- Sasu kun~ Đi ăn mì nha!^^

Anh vẫn đang cầm trên tay mấy tờ tài liệu. Khẽ nhủ mày nói:

- hn...

Cô phụng má, chu mỏ

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11

M.n oiiii nếu ai là fan của Ino hay Hinata...thì cho mình xin lỗi* cúi đầu*

Sáng nào cũng vậy, Haruno Sakura, cô gái mái tóc hồng, đôi mắt lục bảo, ăn mặc kín đáo. Với chiếc áo len dài ngang trên đầu gối, màu hồng nhạt. Mang thêm chiếc váy ngắn ngang đầu gối. Mặc chung chiếc quần bó đen. Mang thêm chiếc áo khoác bên ngoài, rộng thùng thình màu trắng. Cô vẫn quần chiếc khăn hồng. Đeo chiếc cặp chéo, có hình con thỏ. Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ hết lên vì lạnh. Còn mái tóc hồng dài thì buộc thành 2 chùm. Trông giống hệt ...con nít!

Cô co co người khi bước vào chỗ ngồi của cô. Vẫn như mọi hôm, cô mở chiếc tủ đựng đồ của cô ra. Bên trong...thật dơ bẩn. Nào là sữa đậu nành, nào là trứng gà,... Trứng gà thì vỡ, lòng đỏ, lòng trắng, day dưa đầy tù. Còn sữa thì chảy, giống hệt...l bãi rác. Có dòng chữ:“ cho mày chết! Nếu mày nói cho ai biết thì....đừng trách tao á!!!”

Mặt cô đờm đờm buồn. Cô lấy túi vải, hốt chúng vào, tay cô giờ trông giống 1 chất hỗn độn. Giọt nước mắt lăn dài trên má, nhưng cô cũng nhanh lấy tay vai áo quệt mắt. Hốt xong vào túi vải. Cô đi ra, thấy Karin, Ino, Hinata. Cả 3 cười đều, rồi liếc cô. Cô đành co co người rồi bước ra.

Cô vút vào thùng rác. Rồi cô cố đi thật nhanh vào phòng vệ sinh. Sakura rửa tay cùng những giọt nước mắt. Rồi cô lấy tay quệt mắt rồi đi ra. Bất gặp anh.... Sasori!? Cô liền hỏi:

- n.è...đồ đồ...tóc đầu...mặt anh anh làm gì? Ở ở đây? _ cô lấp bắp nói

-...Sakura à....ngày nào cũng như thế ?mà em...còn mặt dày ở đây? _ Sasori kê người vào cửa phòng vệ sinh

- anh nói nói... Nói cái gì? Ai ai...mặt dày? Hà? _ cô chu mỏ

- ..._ đỏ mặt _ hazz ...ngày nào anh chẳng thấy. Nào là trứng sữa, rồi là rác, có khi...mì tôm. Đúng chứ?!

- ..._ cô cúi mặt xuống, miệng thì hét chu chu

- đúng chứ? Hà? Đồ vợ thằng đậu?

- Tóc mặt à...anh...anh...anh ...anh

- hử? _ anh cúi người xuống, ngẩng đầu lên

Thấy cô, vợ thằng đậu của anh(của anh hồi nào, của anh ăn bám rồi!~~). Đang khóc. Mắt cô đỏ hoe, miệng thì cứ lấp bắp:“ đừng...nói...đừng...đừng...nói”, Sasori thờ dãi ,nói:

- đúng là...thôi anh ko nói đâu...nhưng...3 con đó! Có cần an-

- ko!! Ko cần! _ cô hét toáng lên

- hừm..._ anh đưa tay lên, bàn tay to ,nắm trọn khuôn mặt của cô,lau đi mấy giọt nước mắt _ đừng khóc nữa!...

- hức hức

- anh thương _ Sasori nói nhỏ chỉ đủ anh nghe

-...

- đi vào đi, trưa anh bao !nhưng ko ăn mì nữa! Nhất định phải ăn... Com!_ Sasori nghiêm nghị nói

- nhưng...

- ko được !mì tôm rất có hại(biết rằng có hại nhưng...vẫn muốn ăn T.T)

- um,nhưng...em lỡ hẹn với Sasuke rồi...

- ...thế cũng được_ Sasori đờm buồn

Rồi cả 2 vào chỗ làm việc. Sasori chào cô,rồi bước đi. Ngồi vào chỗ. Thì Naruto bước vào ,nói:

- e hèm! Bây giờ sẽ có 2 người làm việc tại đây! Ở khối bên kia, nhưng do giám đốc muốn khối này nhiều hơn 1 ít(sợ chị đào bunn thì nói cho rùi còn,...) ,2 bạn vào đi!

Thì cả 2 bước vào. Đó là 1 đứa con gái và đứa con trai. Đứa con gái,có đôi mắt nâu,làn da trắng, tóc búi cao thành 2 bên,đội trên đầu chiếc mũ len màu đỏ, mặc chiếc áo dày cộm màu tím. Phối thêm quần dày màu trắng. Còn chàng trai đó thì...lăng từ chót ngời!! Đôi mắt màu xám chuột giống hệt hinata, tóc dài màu nâu. Mặc chiếc áo sơ mi trắng,bên ngoài thì mặc thêm áo phao tay dài,màu nâu. Quần jean.

Cô con gái nói:

- Yo!~~ mình tên là Tenten. Mình yêu thích nhất là món trung hoa. Gốc người của mình là trung hoa. Mình thích nhất là vũ khí, độc dược. Mình là dạng con gái ưa...bạo lực. Ai đụng vô mình chết chắc_ tenten nở nụ cười quái dị

- hn...Hyugan Neji. Thích yên tĩnh. Ghét ồn ào_ Neji nhắm mắt nói

Thì còn Karin bước tới Neji. Ả cong người như...điểm! Chiếc áo đã mỏng, cô ta muốn nẩy mình ra. Muốn lộ ra 3 vòng. Ả ta đi tới Neji. Lấy tay vòng vào cổ của Neji. Như muốn khiêu gọi. Cô nói:

- em tên Uzumaki Karin. Em thích mọi thứ nhất là..._ cô ta cười_ em ghét con nhỏ đó_ ả ta liếc nhìn tenten_ anh à... E-

- cô cút đi! Dù cô có làm lộ ra 3 vòng tại chỗ này tôi cũng đéo thích cô! Đồ loại đàn bà lăng lơ! Cút nhanh!

- ..._ đành vòng tay ra khỏi cổ Neji rồi bước đi

- hừm

Thì Ino đứng lên nói:

- tao tên là YAMANAKA INO!_ cô ta cố ý nhấn mạnh_ mày có bằng tao?!

- thì sao nào? Cô dù có là có là thá gì mà cao sang,hay cao siêu gì đi chăng nữa. Thì tôi cũng đéo quan tâm cô. Tiểu thư...chỉ sống nhờ vào danh nghĩa của cha mẹ!_ neji nhếch mép khinh bỉ

-..._ ả ta đành ngồi xuống

Thì Hinata đứng lên,nói:

- Neji! Anh đừng có tưởng bở rằng anh họ Hyugan là ngon? Anh chỉ thuộc dạng là phân gia, đã là phân gia thì đừng có mơ là có tiếng nói với tôi. Còn tôi... Tôi là tông gia đấy!! Anh có cái quyền gì mà nói chuyện với bạn tôi như thế?!? Tôi cũng chẳng đéo xem anh là người cùng tộc!

- tôi có cần là người của cái tộc này ko? Ko! Một cái tộc thật đáng thương! Còn cô Hinata! Cô chỉ là con...điểm thêm mấy đứa bạn của cô!

- anh!!_ Hinata tức ói máu

- thôi mà Neji_ tenten lấy tay Neji

- hn_ neji đành ngoan ngoãn trước zk

- thôi nào mọi người! Phải giới thiệu hết chứ! Tên mình là Sai! Thích vẽ...ghét nhất là ...là...ko ghét cái nào hết á!_ sai nở nụ cười giả tạo

- e hèm!...trưởng phòng Uzumaki Naruto. Là chàng trai lăng từ đẹp trai!

- eoooo_ Cả đám lên tiếng

Còn Sakura thì vẫn cúi mình xuống bàn. Ngồi làm việc. Chẳng thèm nghe hay thèm thấy gì hết. Đúng! An toàn nhất là ko dính líu gì hết... Nếu ko dính trúng với sữa đậu nành=.=

Thì tenten với neji bước tới, tenten nói:

- anou...cậu là...?

-..._ Sakura chẳng dám ho hé

- nè nè!

-...

- bộ nói cái tên khó khăn đến thế?!

- ưm...mình là Sakura Haruno!

- ồ...hoa anh đào mùa xuân. Mình làm bạn nha?

-..._ cô ngẩng đầu lên

Thấy được nụ cười như tia sáng của tenten. Cô mỉm cười, nói :

- ưm..

- sakura...tôi tên là Huygan Neji! Mong làm quen _ Neji nở nụ cười nhẹ với cô

- ờ...chúng ta sẽ là bạn_ cô cười

Và từ hôm đó cô ko còn cô đơn nữa. Lúc nào cả 3 cũng đi với nhau.

Tua tua nào^^

Tối tối ngày chuẩn bị đi chơi. Cô lấy chiếc vali màu đỏ dưới gầm giường. Cô đi tới chỗ điện thoại bàn. Bấm nút 1(dành cho anh Sặc). Cô đưa lên tai. Đầu bên đây:

- ả?

- Sasuke kun! Anh à?

- hn

- có vẻ anh ko thích nói chuyện với em nhì. Để em tắt máy!

- có chuyện gì? _ sợ zk

- ngày mai, đi chơi... Mấy ngày zạ?

- 4 ngày!

- ưm...Sasuke nè...nếu như em làm điều gì bất ngờ cho anh thì...

- tùy theo điều đó!

- ồ...

- hỏi gì?

- ko có gì đâu!...

- ờ...

- Sasuke nè... Thế chúng ta sẽ đi đâu?

- suối nước nóng

- ề?! Đi suối thôi mà tận 4 ngày?

- hn...ngốc vừa thôi! Suối ở đó là suối ở tận trên núi tuyết. Ở đó chẳng những có suối. Mà có cả khách sạn, đặc sản ở đó là lẩu hải sản, cá nướng là chanh, và đặc biệt là sushi

- sasuke nè... Sushi là cái con gì?

- ..._ hiện tại mắt của Sasuke giật giật. Miệng cứng đờ_ đồ ngốc!...sushi là ....Sushi chứ cái gì!=,= tới đó ăn là biết à...

- um, thôi chúc anh ngủ ngon hen!

- ừ

Cúp điện thoại,thì anh nói nhỏ:“ em cũng ngủ thật ngon!”

Và cô cúp máy. Đi tới tủ áo quần lựa mấy bộ đồ. Rồi cô lấy mấy li mì tôm vào. Đặc biệt khi dọn xong. Cô lấy trong tủ 1 chiếc áo len đang đan dở. Cô cố đan thật đẹp. Chiếc áo len màu xanh với màu đen, ở trên cổ len là chữ:’ em mãi yêu anh‘. Nhưng cái tính hậu đậu của cô,cô cố lăm phải đan được 1 khúc là mất tận 1 ngày. Thế cô đan xong là 2 giờ sáng. Cô ôm nó vào lòng ,ngắm nó ,ngủi nó. Rồi cô lúi chiếc áo màu hồng xen màu trắng,cũng được đan bằng len. Trên cổ của chiếc áo có ghi chữ:“ anh yêu em”(mức độ tự sướng hơi cao=.=). Rồi cô để chiếc áo đen xanh đỏ vào,còn chiếc đó cô móc lên móc áo quần. Và cô đánh giấc tới sáng

Sáng hôm sau, cô mặc chiếc áo len đó vào. Lấy thêm chiếc quần jean đen,xỏ đôi chân thon của cô vào chiếc quần. Cô lấy chiếc vali ra. Kiểm tra hộp quà. Rồi cô đi ra, xỏ bàn chân vào đôi giày boots ngắn ngang mắt cá chân màu nâu. Và cô lấy chiếc khăn hồng đó quấn vào.

Đi tới công ti. Cô bắt gặp ngay anh với Sasori. Sasuke hôm nay vận trên mình

1 chiếc áp tay dài ở bên trong,khoác ở ngoài chiếc áo mùa đông dày cộm màu đen. Đôi chân thon như chân phụ nữ được làm lộ ra bởi chiếc quần jean đen bó, anh vẫn khoác chiếc khăn len mà cô tặng anh. Anh đứng tựa người vào chiếc xe Lamborghini. Còn Sasori thì vẫy tay chào Sakura. Cô chạy nhanh tới đó. Cô hót ha hót hải nói:

- e..em tới rồi

- ko sao_ Sasori cười_ ta đi!

- um

- hn..._ rất là Sasuke

Đi lên chiếc xe Lamborghini của Sasuke. Cô lấy cái vali để sau xe,rút cái hộp ra để vào cái sau cái len của mình(vì chiếc áo rộng nên nó ko có thấy đâu). Sasori bước lên. Hiện tại trong xe có Sasori,Sasuke,Sakura(sao toàn Sa thế này). Thì chiếc xe vừa chỗ. Inner Sakura:

- giờ có Sasori thì làm sao tặng được đây...

- ...

- giờ thì đợi tới lúc nào?

- ngay bây giờ!

- nhưng..

- tùy cơ ứng biến!

- ok

Mặt cô nhìn vào thì rất căng thẳng. Lông mày nhú lên,mắt lục bảo thì tỏ ra khó chịu, môi thì nhím chặt. Sasori khẽ liếc qua. Thấy được vẻ mặt đó, với chiếc áo len rộng 1 cách vô tự nhiên. Với tính người nhạy cảm như Sasori thì anh biết, mình là kì đà cản mũi. Thôi thì....nhường thẳng Sasuke đó 1 bước. Anh oáp 1 cái,rồi nói:

- oáppppp....hôm qua thức đánh LOL giờ mệt ghê. Vợ thằng đậu này...anh ngủ chút nha_ anh lấy bộ mặt buồn ngủ

- hà..ờ..ờ anh ngủ đi_ Sakura ko dấu nổi vui mừng, miệng cứ tím tím cười

Còn Sasuke thì ngồi trên ghế trước. (người lái xe là có tài xế riêng) sasori vờ nhắm mắt. Cô đợi tầm 5 phút sau thì...cô hành động.

Cô lấy tay chọt chọt vào lưng Sasuke. Kèm theo câu nói nhỏ:“ ne ne...Ăn bằm!...ne ne” anh quay đầu lại. Nhú mày. Anh hỏi:

- gì?

- e...em..em.e..m.e...e..m_ mắc cỡ quá zè

- hum?

Cô rút chiếc hộp màu xanh, có thắt nơ màu đen. Mặt cô đỏ hết lên. Miệng thì lắp bắp: “tặ...tặng...ch...o...a...h...anh” anh thấy khuôn mặt đáng yêu vô đối đó, thì ko nén dc lòng, anh khẽ nở 1 nụ cười. Anh lấy chiếc hộp, tay kia thì lấy tay xoa xoa đầu cô. Nói:

- ko biết nàng ngốc tặng gì nhi?

- m...ở...mở...r...a...ra...đ...i...đi

- hn

Anh mở chiếc hộp ra. Miệng thì vẫn giữ vẫn nụ cười đó. Cô ngẩng đầu lên thấy được nụ cười đó, thì cô ngo người ra, mắt lục bảo sáng lung linh, tim đập nhanh và mạnh hơn. Còn anh thấy được chiếc áo len màu xanh xen kẽ màu đen. Tay dài, tay áo hơi rộng tí. Cổ áo thì có chữ “Em yêu anh” màu hồng. Chiếc áo có vẻ hơi quá cỡ với anh 1 tí. Còn phần sau cổ áo thì...bị vón thành 1 cục nhỏ. Nhìn qua là biết nàng ngốc của anh đan rồi. Anh trên cô:

- em mua ở đâu thế?! Đan có vẻ đẹp nhi?

- em đan đó _ hiện tại đang nở lỗ mũi

- ồ giỏi nhi?

- ê hê hê, không biết có vừa hay ko nữa...

- hn

Anh lấy chiếc áo len ra, mở nút áo khoác, rồi cởi bỏ ra. Đưa chiếc áo len vào thân thể cường tráng đó. Trông anh thật bình thường, nhưng đối với anh và cô nó trông như là... Siêu mẫu. Anh mỉm cười. Cô nói :

- em với anh mặc đồ cặp rồi đó!

- hử?

- ..._ cô cởi chiếc khăn len ra, làm lộ ra dòng chữ: “ Anh yêu em” màu đen _ đấy!

-..._ anh mỉm cười, nu cười dịu dịu với cô

- ...

- đồ ngốc nè... Anh có nói rằng: “ anh yêu em “?

- ...thế anh ko yêu em? _ mặt cô hơi buồn

- ko!... Anh sẽ ko bao giờ yêu em...

- ưm..._ mắt cô lẩn tránh

- mà anh sẽ mãi yêu em! Sakura(tsun bay đau hết rồi...?!)

- ..._ cô mỉm cười, rồi chồm lên ôm anh vào lòng

Đáng người bé nhỏ của cô, ham hố ôm anh thật chặt và thật lâu. Anh mỉm cười, rồi ôm cô vào lòng thật chặt.

Nhưng mọi hành động đó đều...bị sasori thấy. và anh đã rất....đau lòng

---

Ui ui sr m.n nhoeeee vote,cmt thật lòggggggg

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sasori!!!

- thưa cậu chủ ... Xe tới nơi rồi! _ Bác tài xế nói

Cả 2 con người kia vẫn đang đánh giấc say nồng, riêng anh Sasori thì... Đang ngồi khóc=.=. Thì Sasuke từ từ mở mắt dậy, vươn vai. Rồi quay xuống nhìn Sakura. Nàng ngốc của anh vẫn đang ngủ. Đúng là khi ngủ trông cô giống thiên thần. Mái tóc hồng đào dài được xả tự nhiên. Còn cái đầu thì lác lư ngoài cửa sổ. Mắt thì nhắm tịt. Miệng thì chóp chép thứ chữ màu trắng... Eo! Là nước dãi. Cứ lằm bằm“hàng lên, hàng xuống...hàng lên,hàng xuống, ya... Sao...lộn xộn thế này...” Thì ra đang lằm bằm công thức đan len của chị Đào. Còn anh Sasori thì...mắt như 2 viên bi đỏ. Hình như ... Anh khóc. Miệng thì tím bầm lên hết. Sasuke thấy thế,thì liền hỏi:

- sao?

- hử?_ Sasori giương đôi mắt đỏ hoe lên nhìn anh

- ...

- áo mới à?..._ biết rồi còn hỏi cho thêm đau lòng

-..._ anh liền nở nụ cười nửa miệng, phải dùng kính hiển vi phóng hàng trăm mới nhìn kĩ

- ai tặng à?_ mắt Sasori lại đỏ hơn

- hm...

Sasori liền thờ dài, thả người tựa ra sau ghế, mặt úp vào góc...và khóc=.=. Sasuke tuy thấy lạ nhưng đành kệ. Anh lay lay Sakura ,nói:

- nè! Đồ ngốc dậy!

- hửm!?

- tới nơi rồi

Dây thần kinh liền hoạt động nhanh lại. Cô dựng người dậy. Mắt sáng lung linh. Cô nói:

- đi nào!! Go go!!_ cô hét lớn

Khiến cho anh Sasuke phải lấy tay bịt chặt tai lại. Còn Sasori thì thức giấc, ko khóc gì nữa.

Cả 3 đi xuống xe. Cô xách vali cầm, sasuke thì lấy chiếc vali đưa cho cô người hầu, Sasori thì cứ khăng khăng đòi cầm vali của Sakura, và tất nhiên cô ko cho rồi. Xuống xe, cô thấy ngay Naruto, Sai, Tenten, Neji, Karin, Ino, Hinata, Shikamaru, Kiba, Shino, Lee. Cô thấy lạ :“ sao đêm hoài chỉ có 11 người à?!” Cô lay tay Sasuke,hỏi:

- ne ne...ăn bằm! Sao chỉ có 11 người?

- hm...công ti của tôi chỉ có mấy đội chính. Lo toan những nhiệm vụ chính cho công ti. Như cô, Karin,Ino,Hinata với Tenten là lo cho vụ người mẫu chính, có kèm theo những người phụ nhưng ko tính vào. Còn Naruto, Shikamaru, Lee,Kiba là những người lo cho những công việc như đồ phác bản vẽ, chuẩn bị trang phục. Còn riêng Sai với Kiba thì lo cho những người phụ. Tuy ít người nhưng làm ăn rất chắc chắn!_ anh tuôn 1 tràng_ còn mấy người phụ...thì đi chơi riêng, tất nhiên quy mô ko lớn bằng lần này!

- là...sao?_ cô nhú mày trái

- đồ!...khùng à? Là...thôi đây ko phải chuyện của cô nên đừng xâm lo!

- ừm_ cô hơi hơi bần

- mà....cảm ơn cô về chiếc áo_ mặt mày anh đỏ hết lên(“ miệng mày phản chủ đánh chết mày!!”

- ừm ko có gì_ zuôi chờ lại

-...

Thì bộ ba đó nhìn là ngựa mất(KarInoHina ấy). Con Karin ăn mặc cái kiểu gì gì ấy. Trời đã lạnh mà...diện trên mình bộ đồ vô...cùng...ngựa mất. Nào là váy dài tận trên đầu gối, tay váy thì...lưng chỗ này lưng chỗ kia. Khoác ở ngoài chiếc áo phao dạng ba lỗ. Mang thêm đôi tất ngang trên đầu gối mà bằng ren. À ta cứ ọ ọ như rắn hổ mang,đã xấu bề ngoài rồi mà cả bên trong cũng thế. Mặt mày đánh phấn,tô son,kề mắt,... Tổng cộng số phấn trên mặt= 1 tạ, son= 100 g. Còn Ino thì có vẻ...kín đáo hơn tí. Mặc áo phao màu vàng, váy ngắn ngang trên đầu gối. Mang đôi dây cao gót màu tím. Tóc uốn lên,môi son đỏ chóittt. Còn chị Hinata nhà Huygan thì... Mặc 'vô cùng kín đáo'. Áo phao màu tím nhạt,thêm quần jean dài bó. Mang giày bốt.

Thì Sasori bước tới. Lấy tay khoác cổ Sakura,nói:

- ne ne! Vợ thằng đậu!

- gì? Tóc quả mặt_ cô phụng má

- tặng được rồi chứ?!
- ..._ cô gật đầu
- úi giời ui!... Kiểu này phải mách với Tsunade rằng, vợ thằng đậu nó khéo léo cỡ nào!...
- xí! Tưởng gì? Chuyện con con đó thì làm sao mà em ko làm được. Mà...Sasori nè...còn chuyện đó!..._ mặt cô buồn hẳn ra
- ...chưa ...
- em đã rất nhớ....
- ...anh sẽ cố hết sức!
- cảm ơn anh..._ mắt cô tuôn ra 1 giọt nước mắt

Sasuke thấy này giờ họ cứ lăm bầm nhỏ cái gì mà...cô lại khóc? Rồi anh đi tới đầu đoàn,nói:

- đi theo tôi!

Cả đoàn đi theo Sasuke. Tới khách sạn My Girl(cái tên này...nó...sao..=.=”). Cô lấy chìa khoá. Tay cầm vali đi trên hành lang. “Etou...103,104,105, á!! Đây rồi” cô cô vui mừng. Mở cửa ra. Căn phòng trông vẻ thật... Đẹp. Nào là...ga giường màu hồng có in hình Hello Kitty. Có cả hoa hồng nữa chứ,nó được rải khắp bốn tám. Cái nào cũng hồng hồng!!

Thì Sasori bước vào nói:

- Sakura! Đi ăn trưa th-

Hiện tại Sakura đang đánh giấc say nồng. Anh nhẹ bước tới giường cô. Lấy tay vuốt mái tóc cô,khẽ nói:

- nếu có thể...tôi nguyện làm bóng cho em suốt đời. Anh...yêu em. Vợ thằng đậu của anh.
- sa...su..ke sasuke..._ cô ngái ngủ
- ..._ anh từ từ rút bàn tay thô ráp lại, mỉm cười mặt đấng_ em đã quên lời hứa đó rồi sakura...

Hồi tưởng của Sasori :

- Sasori kun! - tiếng kêu của cô bé có mái tóc hồng,đôi mắt lục bảo- em mới tìm thứ gì đó lạ lắm nè

Cậu bé mái tóc đỏ mặt từ từ quay đầu lại, tay vẫn đang nghịch mấy con rối. Cậu bé đó hỏi:

- Sakura chan... Cái gì lạ cơ chứ?
- đây..đây nè!- cô bé tên Sakura rút ra cô 4 lá- đây!
- ồ... Đây là cô 4 lá. Mẹ Tsunade có nói đây là thứ tượng trưng cho may mắn đấy. Sakura chan
- ồ thế cơ à... Em ...em tặng cho anh đó!- cô bé cúi mặt xuống
- cảm ơn em....Sakura- cậu bé xoa đầu cô bé.

...

- này!... Hơi ít muối rồi kìa!_ cậu bé Sasori từ nhỏ xúu ,giờ đã lớn rồi
- eo...lạc nhách á!- cô gái Sakura bè lè cái lưỡi
- thêm muối vô!
- ưm- cô đồ 1 muỗng đường vào
- á!! Đường đó!
- ấy chết!
- thôi để anh nấu cho! Em rửa chén bát đi

- vâng

Cô tới xô nước, lau cái chén... Và....vỡ. Sasori nghe tiếng cái xoảng. Liền quay đầu lại. Miếng thủy tinh cửa nhẹ vào ngón trỏ của cô. Sasori đi nhanh tới. Quát lớn:

- đúng là...vợ thằng đậu!!

- ...

- sao hậu đậu đủ thứ chuyện thế!

-...

- đưa tay đây

Sasori giật phăng bàn tay đó. Đưa ngón trỏ bị thương vào miệng mình, mút nhẹ. Mặt Sakura đỏ chót. Anh nhẹ nhàng nói:

- ko sao rồi!

- ừm...cảm ơn anh...Sasori kun...

- ko có gì

Vài ngày sau

- Sasori...em cho anh - cô bé chìa bông hồng mà mình mua được bằng tiền tiết kiệm

- hử...- Sasori lấy bông hồng trên tay Sakura- có chuyện gì sao?

- em nghe nói...HOA HỒNG TƯỢNG TRƯNG CHO TÌNH YÊU...NÊN...EM MUỐN TẶNG CHO ANH. EM...YÊU...ANH...

- anh cũng yêu em...- sasori vuốt nhẹ má cô- , nhưng...anh đã tìm đc cha mẹ anh rồi... Xin lỗi...khi lớn lên chúng ta sẽ là 1 đôi ,em chịu chứ?

- móc nghéo! Lỡ anh quên thì sao cơ chứ?!

2 ngón tay chạm với nhau dưới hoàng hôn. Nụ cười nở tươi trên mặt của 2 đứa trẻ 12 tuổi.

Sasori buồn. Thì thầm nhớ:“ anh vẫn sẽ ko bỏ cuộc, khi có được em...Vợ thằng đậu à, anh sẽ là thằng đậu đó...” Anh cười. Cúi người xuống, anh tặng cô 1 nụ hôn phớt. Rồi đưa tay ve vuốt đôi môi anh đào đó. Khẽ nói:“ dậy thôi nào, vợ yêu.”(mức độ tự kỉ cao...lắm à). Anh nói :

- Sakura...dậy thôi

- hả.._ cô ngái ngủ

- ko đi ngủ à?

- hả?! Đi chứ!

- ừm_

Anh yêu dáng con nít của em. Yêu luôn bên trong lẫn bên ngoài. Từ sợi tóc đến mái tóc hồng kia. Yêu cả đôi mắt lục bảo trong sáng. Anh yêu đôi môi đó, tuy nó nhỏ nhưng khi hôn...nó thật to lớn làm sao! Anh muốn nuốt trọn nó... Nụ cười chết người đã khiến anh điên dại, thêm muốn nhìn nó thật lâu. Nhưng...nó có thể vì anh hay vì “nó”? Lời hứa năm xưa...em còn nhớ? Chẳng quên đi? Anh yêu tất cả mọi thứ về em! Sakura... Rất nhiều...

M.n ơi! Ra hơi lâu nhưng...do mình nhất với có nhiều fic hay. Quyển rũ mình lăm luôn đó...

Vote với cmt nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: ♥ □ ♥ □ ♥ □

Tập 13 rồi đó! Y như con số ,số 13 tượng trưng cho xui xẻo và điều ko hay. Nên tập này cũng thế :v

-----

Sakura đứng dậy khỏi giường. Nói với Sasori:

- Ne ne! Quả mận đi ra ! Em thay áo quần!

-...

- ne!

- Sakura...

- gì?

- lời hứa đó...em...còn nhớ chứ?

-..._ cô cúi mặt xuống, khẽ gật đầu

- em...vẫn còn nhớ. Thế... Tại sao chứ? Có lẽ anh...đã chậm 1 bước rồi nhĩ?_ Sasori cười mận đắng

- lời hứa...em đã nói rằng, em yêu anh...và anh cũng thế. Chúng ta...đã móc ngoéo. Nhưng khi đó...chỉ là...lời hứa của 2 đứa trẻ 12 tuổi thôi..._ cô thở dài

- Sakura...em vẫn còn yêu tôi chứ?

-...

- hay...yêu Sasuke?

-..._ cô gật đầu

- ...anh vẫn còn yê-

- xin anh...hãy dẹp bỏ nó đi!... Chúng ta ko còn như xưa nữa... Em muốn tương lai của 2 ta thật tốt...

- thế...ở bên nó...em được cái gì... Sự quan tâm? Vui vẻ? Hạnh phúc? Giàu có? Tương lai? Tình yêu? Ko em ko được cái gì cả?! Nó quan tâm em...mà ko biết rằng em bị bọn đó làm gì?! Vui vẻ? Thế...sáng nào em cũng phải trốn trong phòng vệ sinh...và khóc cơ chứ? Hạnh phúc? Anh cũng có thể đem tối cho em...nó...ko thể...! Giàu có? Anh cũng có và nó cũng thế! Tương lai? Anh sẽ cho em nhiều tương lai hơn cho nó! Tình yêu...anh yêu em hơn thằng đó nhiều!...rất nhiều. Thế...rốt cuộc anh thua nó chỗ nào cơ chứ?_ Sasori nói lớn xen chút tức giận

- vì...em yêu anh ấy..._ mắt cô đầm lệ

- thế...em ko yêu anh ?

- xin lỗi anh...Sasori...

-...

Anh nhẹ nhàng bước tới chỗ Sakura. Nâng cằm cô lên. Anh khẽ mỉm cười nói:

- ko...anh sẽ đợi em...mấy năm cũng được hay cả đời...để chờ đợi em..

- Sasori...

- anh yêu em...

Rồi anh đưa đôi môi của mình vào môi cô. Ko hiểu tại sao...thần thời gian muốn trên 2 người họ hay sao ý(tao trên bọn bay đó thì sao nè?!). Sasuke mở cửa ra. Bất gặp ngay...(gây cản rồi à nghe...anh sẽ làm gì...hay đón xem vào tập sau.....đùa thôi !đọc tiếp đi). Sakura vẫn đứng yên cho Sasori hôn. Nụ hôn thật nồng cháy. Mắt cô lăn dài giọt nước mắt. (anh Sắc tưởng vì hp nên mới khóc..=.=). Khi Sasori từ giữa nụ hôn là lúc anh sắc nổi trận lôi đình...ghen bùng nổ! Và sau vài giây nữa núi lửa sẽ phun tr- “Phụt” nó phun sớm hơn dự định. Anh tức giận. Quát to:

- SA.KU.RA!!

Rồi anh tách 2 người họ ra. Đè mạnh vào cổ cô. Ghi chặt vào tường. Anh quát :

- SAKURA!!! Cô còn lời biện hộ chứ? Bắt gặp tại trận rồi cơ mà!? Sao!!nói gì đi chứ??!!!

-..._ đôi mắt lục bảo mở to ra. Cô khẽ nói:“ Sasuke...”

- 2 người là cái thá gì?!? Mà tôi phải xem trọng 2 người cơ ? Sakura!! cô là đồ cực thủ đoạn. Lúc nào cũng giả ngốc. Đúng là tôi ngu lắm mới tin cô!!

- anh à e-

- ngậm miệng!!!

-.._ giọt nước mắt lăn tròn

- chia tay!

Lời nói của anh như mũi tên bắn thẳng vào tim cô. Tim cô như đang rỉ máu. Đau thật... Anh chẳng chịu nghe cô nói, chẳng thèm nghe cô nói cái gì... Cô òa khóc nức nở. Rồi anh nói lỏng cổ cô,nói:

- bần tay thật...

Rồi anh bước ra ngoài. Còn cô khuyu xuống và khóc,miệng cứ luôn lẩm bầm“ tại sao chứ...?...tại sao...” Sasori bước tới chỗ cô. An ủi :

- xin lỗi em..

- anh..hức hức...ko có lỗi. Tại em...tại em ngốc hức hức nên...nên mới bị như thế..._ cô òa khóc

Sasuke tức giận. Ném phần chiếc áo len vào thùng rác,miệng luôn chửi bới:“ đồ chó đẻ...chết tiệt!”

Cô chùi nước mắt hời, và nở nụ cười giả tạo hết như sai:

- khi hồi ...anh định nói đi đâu?

- à...đi ăn trưa, với lại về sớm hơn dự kiến là 2 ngày 1 đêm. Vì công ti có việc đột xuất!

- ừm đi!

Cô cùng Sasori bước đi. Trên đường đi từ phòng cô tới phòng ăn ,cô gặp Sasuke. Anh ko mặc chiếc áo đó... “ chắc...do phải thay đổi tí...trong này cũng ấm mà.” Nhưng thực ra trong này có khác ngoài đó là bao ...chỉ hơn ngoài đó 3 độ thôi. Và cô với anh lướt qua như người qua đường. Và cả bộ 3 đó đều thấy điều khác lạ. Đi được 1 khúc ,cô thấy trong thùng ra ở gần thang máy có...chiếc áo mà cô đan cho anh. Cô lấy chiếc áo ra. Sasori thấy thế,nói:

- đưa cho anh_Nói rồi anh cởi chiếc áo vest ra,thay vào đó là chiếc ao len,và khoác áo vest đó vào_ đẹp chứ...?

- ừm...rất đẹp...

- ừm_ Sasori gãi đầu cười

Đi vào trong phòng tiệc. Cô cùng anh lấy mấy món. Cô lấy khá là ít,nào là khoai tây, bánh mì,rau củ, mì xào, và li nước ép cà rốt. Sasori thì lấy phần bò bít tết, chút rau củ và Salad thêm li nước lọc. Cô cùng anh ngồi vào bàn của góc khuất, Sasori cởi chiếc áo vest ra,lộ ra chiếc áo len. Cô ngoái đầu lại. Thấy anh...Uchiha Sasuke đang khoác vai thân mật với 3 con Karin,Ino,Hinata?! Sasori thấy thế. Liền nói:

- Sakura..ăn nào. Sao...toàn mấy món đó ko zậy? Ăn phần anh đi_ Anh ta lấy phần của mình đưa cho Sakura,lấy phần của cô đưa cho mình

- ne ! Quả mận !anh ăn đi! Phần củ-

- ăn đi!

- nhưng em ko biết ăn như thế nào?..

- đưa cho anh

Sasori cắt thịt ra nhiều phần nhỏ. Đưa cho Sakura. Nở nụ cười với cô. Cô đỏ mặt nói:

- Sasori à...anh cũng ă-

- ăn đi!

Cô gấp miếng thịt lên, đưa cho anh nói:

- A nào!

-..._ đỏ mặt

- a! A đi!

- ờ...a_ anh há miệng ra

- ngon chứ?

- ừm.ừ..ngon!_ mặt đỏ gấc

- chắc ngon lắm nhì_ cô đưa miếng thịt lên,cắn miếng nhỏ_ ồ...ngon thật..thế mà..

- ko sao đâu..miệng dính sốt kìa...

- hử_ cô lấy tay chùi miệng nhưng...hồng có hết

- hừm đồ hậu đậu mà...

Nói rồi Sasori chồm dậy lấy tay quệt trên miệng Sakura. Nói:

- đây_ rồi đưa vào miệng...mút

-.._ đỏ mặt

“Phập” Sasuke tức giận lấy cái nĩa đâm thẳng vào quả cà chua tội nghiệp. “ cô!! Chiếc áo đó...là của tôi cơ mà(anh vứt rồi cơ mà...) ...thế mà cô còn đút cho nó ăn! Cô là đồ...!!” Sasuke lầm bầm

Ấn xong. Cô về phòng đánh giấc(vì hiện tại là trưa rồi. Còn anh thì về phòng camera. Lấy đoạn video ở phòng cô(vì phòng của cô là phòng vip ấy mà!^^) nhưng vì đoạn video bị lỗi nên tối mới coi đc (hơi...hơi...ko thực. Tẻ mấy^^). Bọn karin thì..

- Ino, Hinata. Nói nè...Sasuke chia tay với Sakura rồi. Nên nguy cơ chắc chắn con điểm đó sẽ cura thằng Naruto với thằng Sai cho mà xem.

-... Nói cũng đúng! Giờ sao?_ Ino vò tóc

- mình...mình sẽ phải làm gì? Naruto là của mình..._ Hinata nói lắp bắp

- Hinata!! Cậu ko đc nói như thế!! Con đó sẽ tương cậu hiền lành ...thì sẽ lấn tới đó!!_ Karin hét

- đúng đó!_ Ino đồng tình

- ừm!

- hay bây giờ...xù xì.xù.xù

cả đám túm lại bày kế

Tua tua

- oa nước ầm thiết ! Sasori nhĩ?

- ừm..

Khi tắm suối nước nóng xong. Cô bước vào phòng. Thì thấy tờ giấy ghi:“Đi gặp tôi ở nhà kho...- Uchiha Sasuke” cô vui mừng vì anh cuối cùng anh cũng đã chịu làm lành với mình. Cô bước như sáo tới nhà kho. Mở cửa kho ra. Thì chiếc cửa bị khoá lại. Và...

Cùng lúc đó. Sasuke bật video lên. Xem thấy,và nghe:

Sakura đứng dậy khỏi giường. Nói với Sasori:

- Ne ne! Quả mận đi ra ! Em thay áo quần!

-...

- ne!

- Sakura...

- gì?

- lời hứa đó...em...còn nhớ chứ?

-..._ cô cúi mặt xuống, khẽ gật đầu

- em...vẫn còn nhớ. Thế... Tại sao chứ? Có lẽ anh...đã chậm 1 bước rồi nhỉ?_ Sasori cười mặn đắng

- lời hứa...em đã nói rằng, em yêu anh...và anh cũng thế. Chúng ta...đã móc ngoéo. Nhưng khi đó...chỉ là...lời hứa của 2 đứa trẻ 12 tuổi thôi..._ cô thở dài

- Sakura...em vẫn còn yêu tôi chứ?

-...

- hay...yêu Sasuke?

-..._ cô gật đầu

- ...anh vẫn còn yêu-

- xin anh...hãy dẹp bỏ nó đi!... Chúng ta ko còn như xưa nữa... Em muốn tương lai của 2 ta thật tốt...

- thế...ở bên nó...em được cái gì... Sự quan tâm? Vui vẻ? Hạnh phúc? Giàu có? Tương lai? Tình yêu? Ko em có được cái gì cả?!! Nó quan tâm em...mà ko biết rằng em bị bọn đó làm gì?! Vui vẻ? Thế...sáng nào em cũng phải trốn trong phòng vệ sinh...và khóc cơ chứ? Hạnh phúc? Anh cũng có thể đem tổi cho em...nó...ko thể...! Giàu có? Anh cũng có và nó cũng thế! Tương lai? Anh sẽ cho em nhiều tương lai hơn cho nó! Tình yêu...anh yêu em hơn thằng đó nhiều!...rất nhiều. Thế...rốt cuộc anh thua nó chỗ nào cơ chứ?_ Sasori nói lớn xen chút tức giận

- vì...em yêu anh ấy..._ mắt cô đầm lệ

- thế...em ko yêu anh ?

- xin lỗi anh...Sasori...

-...

Anh nhẹ nhàng bước tới chỗ Sakura. Nâng cằm cô lên. Anh khẽ mỉm cười nói:

- ko...anh sẽ đợi em...mấy năm cũng được hay cả đời...để chờ đợi em..

- Sasori...

- anh yêu em...

“mọi chuyện ko như mình nghĩ” anh xem tiếp phần kế. Thấy mình...Uchiha sasuke đang bóp chặt cổ của cô, và... Chửi những câu thậm tệ. Và khi anh bước đi...cô ngồi khóc?! Cùng Sasori?! Và...mọi chuyện ko như anh nghĩ...cô ko hề phản bội anh...và anh chính là kẻ đã phản bội cô trước...khi đi với Karin. Nghĩ lại chiếc áo len! “Chiếc áo len!! Minh...” Anh vụt chạy tòi thùng rác. Lục đủ chỗ mà ko tìm thấy. “Nó ở đâu cơ chứ?!” Thì Sasori bước tới. Liếc nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ. Anh thấy....chiếc áo len đó... Cô tặng cho nó? Anh chạy nhanh tới Sasori đề anh ta xuống. Quát to:

- chiếc áo! Là của tao ! Mày cời ra!!!

- ko!! Cô ấy cho tao rồi!! Mày đã nói gì? Chia tay!! Cô ấy đã như thế nào?! Mày có biết đâu!!

- tao biết tất cả về cô ấy!!_ anh quát

- hừ! Thế mày chưa bao giờ chứng kiến được rằng.. Sakura đã...rất đau lòng chỉ vì...muốn thấy mày hằng ngày chưa?

- mày làm tao phát cáu rồi đấy!!

- chính tao mới nói câu đó. Trúng ,sữa, đủ thứ nằm trong tủ của cô ấy. Và...bị nghe đủ thứ câu chửi rửa từ 3 cái con đi của mày! Chẳng những thế...tao đã thấy Sakura khóc thầm trong...nhà vệ sinh_ giọng của Sasori nghèn nghẹn_ cô đã quát tao! Nếu tao...nói cho mày biết! Thế mày đã làm tao phát cáu rồi đấy!!!

- thật chứ?

- tao ko bao giờ nói dối! Mày...là đồ đáng chết!

-...

Anh đứng dậy khỏi người Satori. Chạy thẳng về phòng cô. Chẳng thấy cô đâu. Chỉ thấy...bức thư đó! “mình đâu có gửi tờ giấy này... Vậy...” Anh vụt xuống nhà kho, mở cửa ra thấy Karin, Ino, Hinata đang đứng đó, trên tay mỗi người cầm cây kéo. Và...còn mái tóc Sakura...nó...ngắn...những sợi tóc thì vương vãi đầy phòng. Và...cô đang nằm dưới vũng máu lớn. Anh trợn mắt nhìn ba người. Karin rút kéo, lấp bắp nói: “k..o..ko..như..như...như...anh nghĩ.” Anh chạy tới chỗ cô. Lật ngược cô lại. Mặt cô bê bết máu. Mái tóc hồng ngắn dính đầy máu. Tay, cổ thì bầm tím. Chân thì trầy xước. Áo quần bị xé rách. Riêng chiếc áo len thì trông thật do bản. Máu dính đầy bị cắt thành nhiều mảnh. Trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi. Anh vuốt nhẹ khuôn mặt đầm máu đó. Rồi...” tách ...tách” anh đang khóc. “Tại ai cơ chứ? Tất cả...là tại mình! Hết lần này đến lần khác. Chẳng những thế...anh lại còn chửi rủa em thậm tệ, vứt cả tâm huyết của em vào thùng rác. Khiến em thành như thế này... Anh tệ lắm đúng chứ? “Anh nói nhỏ

Cô khẽ mở mắt. Nhưng sức lực của cô chỉ mở được tí xí. Nói:

-sa..sa...học...su...su hức..ke..học..kun...khụ khụ_ cô ho ra máu ,rồi ngất lịm đi

Anh tức tối chạy nhanh tới bệnh viện gần đây

- chết chúng ta rồi_ Karin nói

M.n ui ! Tối ra thêm tập nhỏ nhỏ, tối nay ra nha

~Êu lắm cơ! Vote với cmt ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngoại Truyện

Ê hê hê. Cảm ơn mọi người vô cùng.....nhiều lun á!

- papa! _ có cô công chúa nhỏ,có mái tóc anh đào. Đôi mắt lục bảo. Nói bập bẹ

- gì nào? Sakura của bố!_ ông bố quay đầu lại. Vẫn mái tóc hồng nhưng nó...thật lạ

- mama..._ cô bé nhìn người phụ nữ có mái tóc vàng óng

- gì nào... Saku chan!_ bà ta cười

- ... Mẹ nó à! Con bé nó thật giống mẹ nó! Đúng chứ?

- xí! Ba nó à! Con bé giống anh hơn!

- ko! Nó là kết tinh của chúng ta. Nên ai cũng có nét trên khuôn mặt và dáng của nó

- thế...lớn lên nó sẽ là siêu mẫu

- kon mún làm siu mẫu_ cô bé đó nói

- ko được! Con chỉ cho cha ngắm thôi

- làm cha rồi mà y như con nít

- ha ha ,xem bà kia! Mới làm mẹ mà y như bà nội á!

“Rắc rắc” bà mẹ bẻ tay. Thì...tiếng cửa mở ra. Tên người hầu Zabuza bước vào với vẻ hốt hoảng,nói:

- thuyền!!thuyền...bị vỡ mất tàu rồi! Thưa ông Kizashi ,bà Mebuki

- cái gì? _'2 người quanh phất lại

- hình như đâm vào đá!...2 người đi ra đi! Nhanh lên!

- bé Saku chan ra nhanh lên!! _ ông ta hét

- vâng

Cả 3 người đi ra. Nước ngập lên lảng thuyền. Hình như...có bão? Sấm chớp đánh đùng đùng. Mưa lớn. Buồng thuyền bị gãy ,sập xuống. Mọi người nhanh chân lấy thuyền. Bà Mebuki và Ông Kizashi chạy nhanh xuống thuyền. Nhưng...đáng tiếc thật. Thuyền cứu hộ bị đứt dây làm cho bé Sakura trượt xuống. Cô oà khóc. Hên rằng bà Mebuki hét lớn với cô Tsunade:

- giữ con bé cho tôi!!! 19 năm sau!! Nhất định tôi sẽ tìm ra 2 người!!! Hãy bảo vệ nó _ bà ta oà khóc tay luyến tiếc nhìn đứa bé

- vâng!!

Tsunade ngó nhìn xung quanh. Chẳng có thuyền cứu hộ gì cả. Cô ta chợt nhớ có cái thùng (mấy cái thùng đựng rượu hay có trong lucky luck ý)! Đúng rồi!

Cái thùng. Cô ta cố đi thật nhanh chạy vào phòng. Rồi người đàn bà đó bước vào trong chiếc thùng cùng đứa trẻ,đậy chặt nắp lại. Thuyền vox ra ,cuốn theo chiếc thùng đựng chứa 2 sinh mạng bé nhỏ

“Rào..rào” người phụ nữ đó tỉnh giấc. Ló nhìn ra,đây là đất liền. Cô ta tháo chiếc nắp ra. Đứa trẻ cùng còn sống nhưng...nhịp tim yếu. Cô dùng y lực của mình. Và đứa trẻ đã có lại nhịp đập bình thường. Nhưng...con bé mất trí nhớ?!

Cô bắt lực...đành đưa con bé vào cô nhi viện. Nhưng ko nỡ lòng rời xa. Cô ở lại làm mẹ của bảy nhỏ mồ côi. Và từ đó cô gặp anh, Sasori!

- hức hức!..._ bà mebuki đang ngồi trên ghế ngắm nhìn cảnh vật ngoài ban công

- mebuki à..._ ông kizashi vỗ về an ủi

- nhà chúng ta giàu thật! Ông làm giám đốc công ti lớn. Nhưng chúng ta ko có hạnh phúc!

- anh biết... Anh sẽ cố tìm ra con...

- nhưng...với hàng nghìn tỉ đứa trẻ thì làm sa-

- nó sẽ có cái bốt hoa anh đào ở bàn chân và...có mái tóc hồng đặc biệt!

- em sẽ tin...

- hãy tin ở anh!

- vâng

- Mẹ Tsunade ơi! Tại sao con có cái bốt kì lạ này ở chân cơ chứ? Nó có hình hoa anh nữa cơ chứ? _ cô bé tóc hồng hỏi

- Sakura à...cái đó là do con đụng vào...cái gì đó thôi _ bà tsunade nói

- ồ

Hết rồi đó! ^^

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cha? Mẹ?!

E hèm! Sau đây là vài lời thông báo ko nhỏ cũng chẳng lớn của au!

- đi học lâu rồi! Nên mình vừa đi học thêm với lo mấy thằng tiểu quỷ nhà mình nữa(vì mình là chị cả T.T).
- thế nên...các bạn chọn như thế nào? A. 1 ngày 1 tập ngắn, B.

2 ngày 1 tập cực dài. Chọn đi nha^^

Vô vấn đến chính nào! Ồ la la^^

Vị bác sĩ đưa ống thở vào miệng cô, Haruno Sakura. Hiện tại,cô đang nằm trên giường y tế. Các cô y tá thì đẩy chiếc giường về gấp gấp. Chiếc giường màu trắng mà y như màu đỏ. Máu của cô chảy ra ko ngừng...

Còn anh, Uchiha Sasuke. Nắm chặt tay cô cố chạy thật nhanh theo phía giường. Mặt anh vô cùng lo lắng. Miệng cứ lẩm bẩm“xin hãy...cứu cô ấy!”

Vị bác sĩ đưa chiếc giường vào phòng cấp cứu. Còn cô y tá thì can anh :

- xin người nhà ở lại. Chúng tôi sẽ cố hết sức!_ rồi cô ta bước vào

Đèn tín hiệu của căn phòng cấp cứu bật lên màu đỏ. Anh thất thần nhớ lại cảnh cô nằm trên vũng máu. Lòng anh thất lại, tìm anh thì như ai lấy dao chặt đôi nó, phổi của anh thì như ai bóp chặt lại...ko tài nào thở được,não anh thì như ngừng hoạt động, mắt anh thì sụp xuống...chảy dòng lệ, mũi anh thờ phào nặng nề, tay anh đan vào nhau, chân anh thì...chân gác lên tới tận cằm của anh,chân kia thì thả lỏng thòng dưới sàn nhà lạnh lẽo. Duy nhất bộ phận còn hoạt động là...miệng của anh, miệng của anh cứ thì thào:“ Sakura...anh xin lỗi! Xin lỗi...là lỗi của anh” rồi mắt anh tiết ra nhiều dòng lệ.

Thì...mái tóc màu đỏ bước tới cùng với 1 người phụ nữ?! Người đàn bà có mái tóc vàng buộc thành 2 chùm,đôi mắt vàng nốt. Cả 2 người tiến tới. Vàng! Đó chính là...ko ai, là Sasori Và Hashirama Tsunade. Sasori bước tới anh.(vì tsunade lên để thông báo tin này cho sakura,nhưng nghe tin cô đi tham quan nên tới đây! Và gặp đc Sasori nha^^)nói:

- Sakura...

- đang ở bên trong..._ giọng anh khàn đặc,mắt vẫn nhắm tịt

- Cô ấy bị thế tất cả là tại mày! Thằng khốn_ sasori giật ngược cổ áo của Sasuke lên

- chửi tôi sao cũng được. Vì tôi là tên khốn!

- mày!..._ Sasori buông thông tay ra, khuỷu người xuống_ tao cũng thế! Tao mới chính là thằng khốn! Là tao! _ Sasori rơi giọt lệ

-...

Bà Tsunade bước tới ,ngán ngẩm nói:

- Cậu Uchiha này! Đi theo tôi! Tôi gặp chút

- hn_ anh ngược đầu lên_ chuyện gì?

- cứ theo là biết

- hn

Tsunade cùng Sasuke ngồi xuống bàn ở bệnh viện. Tsunade hỏi:

- cậu uống gì ko?

- ko!

- cũng phải làm li cà phê đen cho tỉnh người chứ?

- thế cũng được!

Rồi bà ta đi tới máy cà phê tự động. Lấy 1 li cà phê đen thêm li cà phê sữa. Tới ngồi xuống bàn có Sasuke. Anh lấy li cà phê đen húp 1 ngụm, nói:

- vào vấn đề luôn đi!

- hừm... Con bé nó...đã tìm được cha mẹ nó rồi! Và cha của con bé chính là chủ tịch tập đoàn nổi tiếng là Haruno. Cậu làm công ti Konoha Fashion chắc cũng biết. Công ti Haruno có tiếng như thế nào? Là công ti chuyên về giới kinh doanh. Nên...

- tôi nên quên cô ấy đi! Đừng chứ? _ anh đưa giọt cà phê đắng ngắt vào cổ họng _ vì... Cô ấy đã có hôn ước!
  - cậu biết?
  - tôi đã biết từ lâu. Vì tôi biết...gen của tộc Haruno ko khác lạ lắm đối với tôi. Chính là mái tóc hồng đỏ và...cái bốt ở lòng bàn chân. Chỉ có thể là tộc Haruno mới có thể làm như thế! Đứa trẻ nào sinh ra cũng...có cái bốt ở bàn chân và _ giọng anh nghẹn lại _ có hôn ước từ bé! Tôi biết nên...đã học cách quên đi!
  - nhưng việc đó quá khó đấy Uch-
  - nhưng... Vì người tôi yêu. Sakura sẽ có cuộc sống hạnh phúc hơn ...khi ở với tôi! _ anh cười mặn đắng
  - Cậu... Cảm ơn! Ba mẹ con bé sẽ đón con bé khi con bé xuất viện. Cậu có mong muốn gì chứ?
  - hừm... Có 2 mong muốn!
  - cứ nói! Tiền hay thứ gì tôi cũng sẽ đáp ứng
  - tôi ko cần! Thứ nhất là...cho tôi gặp cô ấy lần cuối và chia tay. Tôi biết Sakura nổi tiếng cứng đầu. Tôi nên...làm cho cô ta hận tôi. Thì mới có thể...có hiệu quả,đúng chứ? Hashirama san?
  - cậu hiểu nó còn hơn cả tôi _ bà hóp 1 ngụm cà phê sữa
  - hiểu hơn cả bản thân của cô ấy!
  - điều thứ hai?
  - hãy...làm cho Sakura hạnh phúc...? _ anh nhìn thẳng vào mắt Tsunade
  - cậu...được ! _ “ánh mắt đen tuyền ấy dám nhìn thẳng vào mắt mình!? Chúng tỏ cậu ấy yêu con bé rất là thật lòng!”
  - hãy hứa với tôi. Chăm sóc ,yêu thương, chu đáo hay thay tôi chăm sóc cho nàng ngốc! _ giọng anh nghẹn lại
  - tôi hứa!
  - và...tuyệt đối đừng cho cô ấy biết.
  - Uchiha à...cậu đúng là chàng trai tốt!
  - ...
  - con bé chắc chắn rất đau lòng nếu...
  - ko sao! Tôi tin tưởng vào bà...Sasori! Nhưng...hôn ước?
  - tôi chỉ biết....chắc chắn rằng ko phải Sasori! Thằng bé đau cũng như cậu!
  - ...
  - thôi tôi đi trông tiếp
  - ...
- Rồi cả 2 rời khỏi đó. Ngồi vào hàng ghế chờ. Sasori khuôn mặt vô hồn. Anh ko khóc vì...nước mắt anh đã cạn từ lâu rồi. Miệng thì bị cắn tới bật máu. Mái tóc bù xù. Anh thấy Sasori thì bước tới,ngồi xuống. Nói:
- cậu cũng như tôi!
  - nhưng...cậu đau hơn tôi! Tôi nghe hết rồi!
  - ...
  - nhưng...tôi nghĩ tôi yêu cô ấy hơn cậu. Có mà...cậu lại yêu cô ấy hơn tôi! Hèn gì...Sakura chỉ yêu mình cậu. Thế là tôi...chưa yêu cô ấy thật lòng...đúng chứ? Sasuke?
  - ko! Cậu ko phải là ko thật lòng. Chẳng qua... Cậu ko thể hiểu được. Vì muốn tốt cho cô ấy! Tôi mới lựa chọn này. Thà rằng dẫu nỗi đau đó 1 mình. Vì thứ đáng sợ nhất đối với tôi...đó chính là cô ấy Haruno Sakura. Phải vì tôi mà cô ta chịu đau khổ, ko có tương lai. Nếu rời bỏ tôi...Sakura sẽ hạnh phúc.

Cái giá dù có cao ngất trời thì tôi vẫn chịu đc miễn sao Sakura...hạnh phúc. Thì tôi cũng sẽ chịu.

- Sasuke... Tôi...thấy tôi thật là...xấu hổ...

- vì cái gì?

- tôi là kì đà cần mỗi 2 người mà...

- chuyện đó thì chính xác_ anh cười

- ..._ mặt tỏa ra sát khí

- đùa thôi!

Thì sau 3 tiếng ko dài cũng chẳng ngắn. Thì đèn hiệu từ đỏ chuyển sang xanh. Vị bác sĩ bước ra. Sasuke với Sasori đi nhanh tới. Mắt Sasuke đã có thâm quầng. Ai nói anh ăn gì hay uống gì thì vẫn nhận được cái lắc đầu từ anh. Đầu tóc rối bù,vì anh luôn vò mái tóc của mình. Giọng anh khàn đi, vì khi anh ngủ...anh gọi tên cô tới khàn giọng nhưng...giấc ngủ của anh chỉ kéo dài 5 phút thì thức tỉnh. Anh thấy vị bác sĩ bước ra,liền đi thật nhanh cùng Sasori. Anh hỏi với giọng khàn:

- sao rồi? Sakura sao rồi?!

- cô ấy!? Sao?

- hừm... Bệnh nhân ko sao. Chỉ thương hơi nặng mà thôi!... Sau 4 tiếng bệnh nhân sẽ tỉnh

- cảm ơn bác sĩ

- cảm ơn_ . Sasori nói

- là bồn phận của tôi mà!giờ mọi người cứ vào trong!

Rồi Tsunade ,Sasori và Sasuke bước vào phòng bệnh thăm cô. Bước vào thì Tsunade nói:

- sasori! Đi ra ngoài! Giờ Sasuke phải gặp riêng Sakura!

- vâng!

Rồi cả 2 bước ra. Còn mỗi mình Sasuke. Anh kéo ghế ngồi vào đầu giường. Ngồi vào ghế. Anh ngắm gương mặt của Sakura. Nó nhợt nhạt, có đầy vết thương và...nhiều vết bị bầm. Môi thì tím ngắt. Mắt nhắm nghiền. Mái tóc... Nó ngắn ngang táo tai. Lỗm chổm chỗ ngắn chỗ dài. Làn da trắng ngát...chẳng những thế...còn xanh xao. Anh nhìn mà ko ném nổi đau. Vì sao ư? Vì sau này anh sẽ nghe giọng nói của nàng ngốc! Cũng chẳng thấy nàng ngốc cười! Chẳng thấy đôi mắt lục bảo! Cũng bao giờ nghe giọng nói đó! Cũng chẳng thấy mái tóc hồng!,... Anh đưa bàn tay thô ráp lên má cô. Khẽ mỉm cười... Vuốt ve chiếc mũi. Sờ nhẹ mái tóc. Vuốt nhẹ môi. Anh cúi đầu xuống hơn. Đặt trên môi mình trên môi cô. Chỉ là... Môi chạm môi thôi. Anh chẳng ham hố gì...chỉ cho tim anh đau hơn. Khi nghĩ tới phải xa cô... Anh đành luyến tiếc rời môi cô. Anh mỉm cười,nói khẽ:“ Hạnh phúc nhé nàng ngốc!...anh yêu em. Nếu...em có hận anh thì anh cũng chẳng hối tiếc. Tình yêu của anh...em sẽ ko bao giờ biết. Anh sẽ ko để anh xuất hiện trước mặt em nữa. Dẫu biết em sẽ đau... Nhưng mọi việc anh làm đều muốn tốt cho em. Em ko được hậu đậu... Nên trở thành người vợ đảm đang cho người ta. Trở thành con dâu tốt,ngoan hiền. Đừng...hức hức...yêu anh...hức_giọt nước mắt nặn chất thấm đẫm trên má cô_hãy trở thành bà mẹ trưởng thành... Nên làm gì, dạy cho em cái gì. Nên hạnh phúc, giữ vững nụ cười, nên ăn uống đều độ, chuyên tập thể thao,tuyệt đối ko ăn mì tôm. Nghe chưa? Nàng ngốc!..... Em ngủ rồi...thì làm sao nghe được. Yêu em...rất nhiều! Sống tốt nhé nàng ngốc! Anh yêu em” rồi anh ngắm kĩ gương mặt đó rồi bước đi. Bước khỏi cửa, thấy Tsunade đứng trầm ngâm ở cửa. Anh khẽ ho nhẹ. Thì bà ta giật mình,nói:

- Sasuke...

- bà đã nghe hết?

-...

- tuyệt đối! Ko nói cho Sakura biết!

- được!

- bà lo nhớ! Hãy chăm sóc cô ấy! Làm cho Sakura cười! Dặn ...ko nên ăn mì tôm hay ăn những thứ vô bổ. Ăn uống đều độ, tập thể dục, và...quên tôi đi!

- ừm_ bà thờ dài nhìn cậu

- tôi đi!

- tạm biệt!

Rồi anh quay về khách sạn, điện cho Naruto, nói: “ về hết!” Rồi cúp máy. Anh leo lên xe riêng. Phóng như điên khi về nhà.

Về nhà... Căn nhà trống rỗng. Thế nên....anh mới cực ghét mỗi lần ở nhà. Nhà anh đen tối. Anh cũng chẳng buồn bật đèn. Lê xác lên phòng.

Nằm lên giường. Anh nằm khóc tới mức ướt cả gối.

Và...sau khi cô tỉnh. Cô thấy Tsunade. Cô khẽ hỏi:

- Sasuke!?

- Sakura à...

- mẹ?

- ừm. Sakura ba mẹ con ở kia

Rồi bà bước ra. Thì tiếng mở cửa vang lại. Bước vào trong là người đàn ông mặc vest lịch lãm, mái tóc hồng nhạt. Cùng người đàn bà chạc tuổi ông mặc váy, bà ta có mái tóc màu vàng,...trông vẻ hiện hậu. Người đàn bà bật khóc nức nở. Người đàn ông đứng bên làm chỗ dựa cho bà. Người đàn ông nói:

- Sakura?

- sao ông biết tôi? _ cô hỏi

- vì ta là cha con!

- cha?

- đúng Haruno Kizashi!

- còn kia...

- là mẹ con. Haruno Mebuki

- mẹ?

Mebuki oà khóc tới ôm chầm con. Nói:

- con à... 19 năm qua! Hức hức ko giây nào là mẹ ko nhớ tới con!

- mẹ là mẹ ư?

- đúng! Con bé ngốc này

Kizashi bước tới xoa đầu cô nói:

- con sống vất vả rồi...

- ko sao đâu _ cô oà khóc

Và ngày hôm đó là ngày mà cô hạnh phúc nhất, và cũng là ngày đau khổ nhất của anh

Tua tua(bữa nay đang đi học, tua tua thôi chứ...nó dài dòng mỗi tay với lại cũng chẳng ý nghĩa mấy)

Tối sau 5 ngày mà cô về nhà cha mẹ. Anh cũng chẳng nhắn tin hay trả lời gì cô. Cô gửi đủ thứ tin nhắn: ' ăn bám! Em tìm đc cha mẹ rồi nè!' , 'Sao thế?' , 'anh giận em?' ,... Điện hàng triệu cuộc gọi. Mà anh ko hề bắt máy.

Cô tức giận. Lấy xe đạp mà xin bố gãy lười mới cho. Cô cũng phải tốn nước dãi với ông lão già Jiraiyan, lão ta yêu thâm Tsunade, đây là loại thế lớn, chỉ cần: “ có cần nói ai yêu thâm Tsunade ko?” Là ông cho liền.

Đạp xe tới nhà anh. Và anh cũng dự đoán được việc đó. Nhưng...ko muốn cô đau lòng. Chỉ chọn cách đơn giản. Cô ấn chuông chục lần rồi mà ko ai ra tiếp. “Hay là...điện Naruto” cô điện Naruto. Rồi cuối cùng: “ ngày hôm nay cậu ấy ko có tới công ty” cô liền rón rén mở cửa. Vì cửa ko có khoá. Bước vào nhà, căn nhà tối om tối. Bước lên phòng. Thấy anh đang nằm trên giường. Cô tới ôm chầm lấy anh, hỏi:

- anh sao ko nhắn tin hay trả lời đt của em! Anh biế-

- cô im đi! Cút ra xa! _ anh nói giọng lạnh khốc” tóc cô ấy đc tia rồi...trông cũng đc! Ấy!! Mình ko muốn!!!” Inner Sasuke

- hazz...anh lại ghen cơ à? Em ko c-
- tôi mà ghen? Nực cười? Vì cái loài người như cô mà tôi phải ghen?
- Sasuke kun_ cô ôm tay anh
- đi ra!_ anh xô cô,làm cô bỏ nhào ra sau cái bàn đựng đèn ngủ
- Sasu-
- cắt đi!
- tại sao _ mắt cô ngấn nước mắt
- hử!_ anh nhếch mép_ tôi! Là giám đốc của công ti lớn. Và...tôi sẽ thay người yêu như áo. Cô chẳng qua! Là tôi muốn thân xác cô! Nên sẽ ko có chuyện tình yêu ở đây! Nên cô cắt đi!_ anh quát
- nhưng..._ trên má đã có nhiều dòng lệ
- chẳng qua tôi muốn lợi dụng cô làm siêu mẫu chỗ riêng công ti tôi. Và được... Nổi tiếng thêm 1 chút. Ôi ko! Chẳng được cái gì cả!
- Sasuke...hức hức
- cắt đi!!!_ anh quát_ người tôi yêu chẳng ai khác chính là tôi! Tôi yêu bản thân tôi! Màng gì tới cô_ lòng anh thất lại, đau lên từng đợt, sắp chịu ko nổi
- em...em
- cô ko hiểu tiếng người à? Cút đi! Con chó nó nghe mà cũng hiểu! Cô ko bằng con chó cơ à?_ vì muốn đuổi cô về,để ngăn dòng lệ lại
- vâng,nhưng em muốn đưa cái này cho anh_ cô giật sợi dây chuyền mà anh tặng cô(ko nhớ thì bật tập 2 hay 3 gì đó là có à) ra đưa cho anh

Rồi cô vụt đi. Và cũng là lúc anh buông những giọt nước mắt.

Trời cũng đã đổ mưa. Ông trời khóc vì cuộc tình buồn. Hay ông hả hê cười tới chảy nước mắt vì điều mà ông đã làm?:v. Cô đứng lại và khóc,một ngày một lớn. Cô lấy tay phải bóp chặt ngực trái của mình. Tim cô như ngừng thở, vì nó đau tois mức ko thể thở. Nước mắt lẫn cả nước mưa thấm xuống đất. Cô thích lúc mưa khi lúc này... Khóc chẳng ai thấy! Chỉ muốn 1 mình! Nhắm nhắm nỗi đau. Muốn hét thật to tên mà người la,f đau cô, cô bật hét:“ SASUKE!!!” Rồi cô ngất đi. Và 1 chàng trai lạ mặt đã cứu cô

Còn anh...anh đập phá mọi thứ,tay cầm chặt sợi dây chuyền anh tặng cô rồi hét tên cô trọng tuyệt vọng :“ Sakura!!” Anh đập tất cả mọi thứ. Mảnh thủy tinh cửa vào tay,anh chẳng thấy đau. Anh đập nát mọi thứ. Rồi kêu tên cô:“ SAKURA!!!” Như muốn thỏa nỗi đau. Anh hét lên tên cô. Anh muốn ôm cô,hôn cô, thật chặt và lâu. Hắt tung bàn . Chưa thỏa mãn cơn đau thể xác,vì...vết thương bên trong đã quá đau,có khi rỉ máu. Anh nắm tay mạnh vào tường. Chiếc tường rạn nứt, máu chảy đầy đĩa. Vẫn chưa thỏa mãn. Anh điên tiết tìm thứ gì đó. Vớ được mảnh thủy tinh,anh thấy chúng khẽ nhếch mép. Cửa vào mặt anh.” Chẳng đau tí nào” tiếp tục cửa vào chân,tay. Như thỏa mãn được cơn rất khắp người. Anh khụy người xuống. Nhắm nháp nỗi đau. Anh mỉm cười man rợ. Mặt anh hiện tại như cơn thú điên cuồng. Anh lấy mọi thứ đem đi đập nát. Thiêng mở cửa, Sasori bước vào. Sasori khiếp đảm. Mất lộ vẻ lo lắng,nói lớn:

- Sasuke!
- thăm hại lắm đúng chứ?
- Sao cậu ra nông nỗi này?
- ko sao! Có trò nào làm đau ko? Nói cho tôi đi! Tôi cũng sẽ làm!
- ... Tôi đưa cậu chiếc áo len
- ...

Ôm chiếc khăn vào lòng. Chiếc áo thấm chút máu ở cổ tay. Anh hoảng hốt...giật chiếc áo lui,ko để nó bắn!

- tôi biết... Cậu đau. Nhưng Sakura s-
- đừng nhắc! Đừng nhắc tới!_ anh ôm đầu khụy xuống
- ...tôi về

Rồi. Sasori đi về. Sasuke liền xuống bếp lấy chai Whisky . Rồi uống nó như uống nước lã. Phải 5 chai chứ ít. Ngay cả khi say anh vẫn gọi tên cô

Hãy để anh nhắm nháp nỗi buồn. Khi tự tay anh làm em khóc...chính là lúc con tim anh ngừng đập. Nhưng vì thứ mà được gọi là hạnh phúc. Thì...anh sẽ bất chấp tất cả dù...con đường mà anh chọn và đang đi. Dầu biết rằng con đường ấy sẽ có nhiều chông gai. Nhưng khi anh nghĩ tới em...thì bất cứ chuyện gì đi chăng nữa. Anh cũng sẽ làm. Có thể anh chết đi chăng nữa thì...anh vẫn chịu. Chỉ cần em mỉm cười và hạnh phúc. Anh biết em sẽ khóc,sẽ đau, và...sẽ rất ghét anh. Nhưng còn anh? Em có nghĩ được rằng? Anh ko khóc vì nước mắt anh đã cạn,anh đau nhưng ko nói,ko rằng,chỉ chôn sâu trong tim,chỉ mình bị thiệt. Anh biết em ghét anh nhưng...anh có cố gắng ghét em đi chăng nữa. Cũng chẳng thể! Vì sao ư? Vì con tim này đã có quá nhiều vết thương,và ko có chỗ chứa để có thêm vết thương nữa. con tim đầy vết thương đó...đã thuộc về em mất rồi!? Và... Nó ko thể ngừng yêu em, nó chẳng đủ chỗ chứa tình yêu ấy nói đâu ra...chỗ ghét cơ chứ?! Anh yêu em Sakura... Mà mãi...

Ui giúi ui 3000 chữ từ 5h chiều tới giờ. Do nhát nhưng...do sau này ko có thời gian vì học nên... ngồi cặm cụi này giừo đó^^ vote và cmt

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tôi Sẽ Tự Quyết Định!

E hèm! Hôm nay là ngày cuối vì...hôm nay là ngày cuối dc nghỉ học thêm. Ó la la^^

Khi Sakura mở mắt ra. Ấp vào mắt cô là người con trai. Thằng con trai ấy, có mái tóc hồng nhạt, dài, được buộc gọn gàng. Anh ta đeo kính trong rất tri thức. Đôi mắt xanh đậm sâu thẳm. Hàng lông mày đen rậm,khẽ nhíu trông rất là đẹp trai. (nhìn trên hình),anh ta nói giọng trầm trầm và khề:

- cô là ai?

Sakura giật mình ,nói lắp bắp:

- ơ...ừm... Tôi tên Haruno Sakura! Còn anh?

-...Haruno?Ồ...là em ư? “Vợ”?

- ai...ai là vợ anh?_ cô hoảng hốt

- là cô!

- bằng chứng?

-hừm...thế là cô chưa biết. Tôi tên là Kiyokazu Fujimoto(có trong những viên kẹo hạnh phúc! ^^). Là chồng chưa cưới của cô! Cha cô Haruno Kizashi đã lập hôn ước với cha tôi, Kiyokazu Ane....khi ta còn nằm trong nôi!

-..._ “ anh ta biết cả tên của cha mình...thế là chuyện mà cha sắp nói với mình là đây ư?”(ê hê hê mình quên... Nhát nữa!)

- tin chưa? Vợ yêu?

- vợ yêu? Có còn quá sớm?

- tôi cũng thấy thế! Hay hoãn lại vào vài năm sau. Để tôi làm quen với cô!

- nhưng...tại sao tôi lại ở đ-

- cô lao ra xe tôi. Và nhờ từ chuyện đó. Tôi mới biết cô là đương kim tiểu thư Haruno Sakura_ anh ta khẽ nhếch mép

- ừm..._ cô nhớ lại chuyện của Sasuke...

- sao thế? Trông cô có vẻ buồn nhỉ?

- tôi muốn về nhà!

- ừm...

Anh ta lấy xe hơi Mercedes S ,rồi mở cửa cho cô rồi bước vào xe lái. Trông anh ta có vẻ ga- lăng. Trong xe, cô hỏi anh :

- Fujimoto nè... Anh có yêu tôi chứ?

- cô quên rồi ư? Mít ướt!

- mít ướt?

Kí ức tràn về

- hu hu! Tsunade, Sasori! 2 người đâu rồi? Hức hức!_ cô bé nhỏ tầm 8 tuổi, ngồi trên vệ đường và khóc

Thì có chàng trai tóc hồng nhạt được cột lại, chùm tóc nhỏ tí xú. Cậu ta ngồi kế bên cô bé. Cậu bé xoa đầu cô, nói nhẹ nhàng:

- thôi mít ướt nào! Có chuyện gì à?

- hức hức! Tsunade ko muốn...hức...hức tôi phải nói chuyện với người lạ!

- nhưng tôi biết cậu!

- thật chứ?

- um

- cậu...có biết mẹ Tsunade với Sasori niii của tôi ở đâu ko?_ cô bé ngây ngô hỏi

- etou...ko!

-..._mắt cô ngấn nước mắt, oà to_đồ nói dối! Hức hức!! Hu hu...

- thôi mà!

- hu hu!...hức hức Sakura ko chịu! Ko chịu! Ở với Sasori niii với mẹ thôi! Ko chịu!

- thôi mà! Đừng khóc nữa!_cậu bé như vượt quá hạn_ cô còn khóc nữa...là tôi khóc theo đó! Mít ướt=,=

- hức hức

- hu hu_ cậu ta cũng oà khóc_ tôi cũng lặc mẹ mà!

- thế ư...xụt xịt_ cô bé lấy tay chà nước mũi=,=_đừng khóc nữa! Êo lă!

- tôi ko ẻo lă!

- thế ai mới khóc thế!_ cô trêu

- xí! Đồ mít ướt!

- kệ tui

- a ha ha_ cậu bé ôm bụng cười_ đồ mít ướt! P lè!

- đồ ẻo lă!!_ con bé hét to

- chơi gì nha?

- um...

- xù xì đi!

- etou...cũng đc đó!

Thế là 2 đứa cứ ngồi chơi với nhau. Hết xù xì lại chơi ai làm mặt xấu là cười! Rồi...Tsunade cùng Sasori đi nhanh tới về hồi hă. Bà ta ôm Sakura, vẻ như đang khóc nói:

- Sakura! Con đi đâu thế! Mẹ đã rất lo!

- anh cũng chẳng kém_ Sasori xoa đầu cô

- xí!_ cô phụng má

Thì anh ta bước đi cùng nụ cười, và ko quên nói:

- mít ướt! P lè!

Cô trêu lại:

- ẻo lã!!! P lè!

...

Cô chợt nhớ hết lons trong xe:

- ẻo lã!?

- mít ướt! _ anh cười

- là anh ư?

- là tôi chứ là ai!

- ồ... Mà tui ko còn mít ướt à nha!

- thế tôi có ẻo lã nữa ko?

- ờ hen!

- um

Chiếc xe dừng lại biệt thự hết lâu đài. Căn nhà có in hình hoa anh đào ở 2 bên tường cổng. Cái cổng in hình hoa anh đào. Bước vào trong, 2 bên vệ đường có đầy những chậu hoa lan, hoa nhài, hoa hồng,... Nhưng ko thể thiếu cây hoa anh đào. Nhà màu hồng lãng lạt. Cô mở cửa. Bước vào bên trong. Cô lễ phép nói:

- thưa ba mẹ con mới đi về!

- Sakura?

2 ông bà bước ra vẻ lo lắng. Hỏi:

- đi đâu mà lã- _ 2 ông bà ngừng nói khi nhìn thấy thằng con rể tương lai(đầu! Anh sắc đâu! Nghĩ sao thằng này!!!)

- con chào bác trai bác gái _ cậu ta lễ phép nói

- Fujimoto? _ ông kizashi hét

-..._ bà Mebuki im lặng

- vâng!

Đến lượt Sakura nói:

- con đi gặp Tsunade !

Rồi cô đi lên phòng Tsunade. Cô thấy ngay bà ta đang ngồi suy tư uống trà. Cô hỏi:

- Mẹ?

- con à?

- mẹ...con có điều muốn hỏi!

- ừm! Hỏi đi

- về việc...Sasuke!?

- thằng bé. Nó đã ko tới thăm con. Tôi đã điện nó nhưng...tôi nghe tiếng những người phụ nữ khác! _ bà trầm ngâm _ nó ngoại tình(bộ hết lí do cơ à?...)

-..._ cô oà khóc chạy tới ngồi bên bà, úp mặt vào ngực á! Lộn là đui chứ! _ anh ta chia tay con! Vì lí do đó.

- ừm...nó đã nói với ta! Thôi đừng khóc nữa_ bà vuốt đầu cô

- ừm._ cô lau mắt

Đi về phòng. Khoá cửa phòng lại. Úp mặt vào chiếc giường King size màu hồng của cô. Và khóc. Khóc tới sưng mắt.

Chỉ vì...chán tôi? Người đã nở?... Người đã rời bỏ tôi để đi theo người khác đúng chứ? Thay người yêu như áo mới? Tôi ko ngờ bản chất của người lại như thế! Nhưng...dù người có tệ bạc với tôi. Thì con tim này đã dâng lên người. Con tim tan nát... Dẫu nó đi hay cứ mờ lòng? Nỗi đau của em?...người sẽ hiểu chứ? Từ con bé nhà quê?...tôi cố gắng! Để sánh vai cùng người,bước đi con đường...chúng ta sẽ có gia đình,con cái,cả 3 người dắt tay nhau đi dưới hoàng hôn? Nhìn được cháu chắt,rồi mỉm cười với nhau...” Mãi bên nhau! Em nhé?” Lời nói cứ vang vọng bên tai tôi, người biết chứ?. Từ con người hồn nhiên,nhí nhảnh, từ nay sẽ như thế nào cơ chứ? Vì sao?...vì người chán tôi? Ghét tôi? Hận tôi? Hay... Tình yêu người nói...chỉ là giả tạo? Vốn ko có thật...? Chỉ là tôi mơ mộng hảo huyền yêu người. Mơng tưởng?...đúng tôi đã rất mộng tưởng. Vì cứ nghĩ người sẽ yêu tôi? Nhưng...vì 1 thứ được gọi là mới mẻ? Hay là...chán ghét? Ô ko! Do tôi mộng tưởng những thứ đó! Có mơ cũng chẳng thấy! Anh vì tôi mới mẻ, mới nói yêu tôi...đúng là mộng tưởng...SẼ KO CÓ CHUYỆN ĐÓ. Chán ghét?...đúng...nó đúng thật,hợp với tôi. Mơng tưởng người yêu tôi? Mơng tưởng tôi yêu người...? Mơng tưởng chúng ta sẽ là gia đình? Mơng tưởng sẽ nhìn thấy cháu chắt? Mơng tưởng rằng anh sẽ nói“ mãi bên nhau em nhé”? Mơng tưởng thành Uchiha phu nhân? Mơng tưởng rằng...chúng ta sẽ đi cùng nhau,sát cánh để vượt qua chông gai....nhưng em đã quá mộng tưởng rằng anh yêu em!!!!” Tôi sẽ quên anh!!!!”

Em...em là cô gái mà anh yêu! Yêu nhất trên đời này. Dù anh sẽ ích kỷ nói rằng“ em là của anh !” Nhưng...vì hạnh phúc của em...anh sẽ mờ lòng,đưa em cho người khác. Anh ko muốn thấy em khóc! Anh ko muốn rằng...em sẽ vì anh...mà bỏ cả tương lai! Anh cũng chẳng thích...tình yêu của anh mà lại loại bỏ,những thứ được gọi là...tương lai,hạnh phúc,nụ cười,... Anh lại càng ko thích...em yêu anh!!! Đánh đổi tất cả, tranh giành mọi thứ,... Khó lắm! Nhưng...dù có khó như thế nào, anh cũng sẽ lấy tất cả. Ngay cả trái tim này...đôi mắt này...mọi thứ trên cơ thể anh. Anh nguyện dâng hết cho em. Nhưng...lí trí,tâm hồn anh, anh đã ko thể...vì nó đã thuộc về em!!! Mọi thứ thuộc về em cứ lảng vảng bên tai anh. Muốn ôm thật chặt,thật chặt,...ko muốn em đi. Nhưng...thứ mà anh muốn là muốn thả em ra...để em tiến lên. Mọi thứ anh đã hi sinh...em sẽ chẳng bao giờ biết. Anh muốn thế!!! Anh muốn đôi mắt xanh lục này...lại vì anh mà khóc. Em sẽ hận anh, vì anh mà em buồn...nhưng...mọi thứ anh làm đều tốt cho em. Ghét anh,vì anh mà em khóc...nhưng mọi thứ anh làm chắc chắn rằng em sẽ hạnh phúc. Trách anh,vì anh ngốc hay vì anh đã bỏ em đi...nhưng nó đã quá quá khó đối với anh, quên đi em...anh cũng đã quên đi chính mình. Hay em sẽ...thay ai khác cho anh. Thì anh cũng cam tâm, thấy em khoác vai người khác thì...anh sẽ chúc phúc,mỉm cười. Vẫy tay tạm biệt tình yêu mà anh đã rất rất cuồng yêu nó. Em sẽ quay lại mỉm cười với anh và cảm ơn. Hay...em sẽ chẳng buồn quay lại...chỉ vì...anh đã làm em đau. Nhưng em hãy nhớ rằng,mãi mãi con tim này sẽ ko bao giờ chứa ai ngoài em. Hãy nhos rằng...anh đã làm em đau,khóc. Hãy nhớ thứ mà em hận nhất chính là anh. Hãy nhớ rằng hãy hạnh phúc. Và hãy quên đi,tình yêu này,quên đi các kỉ niệm này. Quên tất cả mọi thứ về anh. Đừng biết tới thứ mà anh đã hi sinh,đừng biết tới nỗi đau thâm kín này. Đừng biết thứ mà được gọi là tình yêu vĩnh cửu anh dành cho em. Và đừng biết anh đang khóc.... Hãy nói rằng và thật tự tin“ Em sẽ ko bao giờ yêu anh!” Tôi cũng chỉ sẽ mỉm cười với em...đó là điều tôi muốn! Muốn em nói thế...dẫu biết đau! Dẫu biết rằng tôi sẽ khóc nhưng... Tôi sẽ không làm thế trước người con gái tôi yêu, yêu em...yêu rất nhiều....sẽ mãi mãi là như vậy. Nhưng...tôi sẽ ko giờ ở bên em...đúng chứ? sakura?

Hết rồi xụt...xịt

~~~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nghi Ngờ?

E hèm! Rảnh rồi sinh nông nổi! Minh viết truyện trên trường ấy! Giờ đăng^^ zuiê gê á!

Sakura thiếp đi trên giường. Giờ chiếc giường đã ướp lạnh. Cô luôn gọi tên anh. Trong giấc mơ... Anh đi với cô gái khác,ko phải là cô và buông câu nói lạnh lạnh:“ Chúng ta chia tay đi... Đừng liên quan tới chúng tôi nữa! Sakura nhĩ?”

Và...cái ngày mà anh đã nói những lời đó với cô cứ lặp lại trong đầu... “Á!!!” Cô hét lên, ngồi dậy với vẻ hốt hoảng. Mồ hôi gầy gụa. Cô ứ thềm khóc , lẳng lặng đứng dậy. Gặp ngay anh...Fujimoto? Anh ta đang đứng dựa đầu vào cửa. Mắt nhắm chiều nhìn cô. Cô hỏi :

- anh kia sao anh ở đ-

- em dán mác là của riêng anh! Sao lại quên thằng Sasuke cơ chứ? Ngay cả mơ em cũng gặp được nó! Thế em yêu anh hay nó?!_ anh bước tới gần cô

Cô lùi lại. Anh bước tới. Lùi lại. Bước tới. Lùi. Bước. Và...cô và vào tường. Anh ta kê trán mình vào trán cô. Nói giọng đầy ma lực:

- em chọn ai?

- cho em thời gian!

- bao lâu? 1 ngày? 1 tuần? 1 năm? 1 đời?

- ...

- nói!

- ko biết!_ cô ôm tai mình, lắc đầu

- đừng giống con nít như thế!

- em...em ko thể biết được!...quên Sasuke là...việc quá khó, rất khó đối với em! Và yêu anh... Đối với em ,nó rất khó. Em ko sai khiến được tình cảm hay lí trí của mình_ cô như oà khóc

- anh sẽ cho em thời gian 4 năm!

-...

Kể từ hôm đó, cô như là người mất hồn. Ăn ko chịu ăn, ngủ...chỉ là ngủ. Ít mở lòng mình ra. Ít nói hơn. Cái gì cũng lơ mơ như con gà tơ.v(đảm bảo tập này hông có buồn gì hết đâu^^) và...cô mắc trầm cảm. Trầm cảm là bệnh về tâm hồn. Tâm hồn của cô giờ đã chứa đầy ưu phiền,não nề,... Đặc biệt hơn, bác sĩ nói:“ cô ta sẽ sống với cả đời như người câm! Nếu có thể xin hãy chuyển bệnh nhân đi. Tội đây! Ko thể gánh vác được. Vì căn bệnh của cô Haruno. Trầm cảm như đã lấn át con người của cô. Khiến cô ít nói và...hầu như bệnh nhân sẽ ko nói được. Mọi người nên khiến bệnh nhân vui vẻ, yêu đời nhưng theo tôi. Căn bản mọi người sẽ làm ko được. Dựa vào kinh nghiệm của tôi thì...cô Haruno Sakura sẽ thành người câm, bệnh cảm này hoàn toàn là do trầm cảm gây nên. Điều này chứng tỏ...tôi hầu như ko giúp gì cũng như người nhà. Thông cảm cho tôi!”

3 năm sau...

Cô Haruno Sakura giờ là người câm! Và là chủ tịch của công ti Haruno? Vâng tất cả là sự thật. Với người Fujimoto cũng y như lời nói của cô. Cô trở nên khác lạ,và lạnh lẽo hơn nhiều. Thay đổi về tâm hồn ,ngay cả thân xác của cô cũng khác xưa. Mái tóc hồng, giờ là mái tóc xám tro. Đôi mắt lục bảo giờ... Là đôi mắt mất màu đỏ huyết. Và...danh phận mới là Hairo Bara. Cô như là người khác lạ.

- chủ tịch Haruno! Hôm nay người sẽ đi gặp đối tác cho đợt đầu tư này!_ anh Fujimoto bước vào

Cô vẫn trầm ngâm nhìn vào mấy tờ tài liệu. Khẽ nhếch mép. Cô gật đầu. Và nhủ mảy với anh Fujimoto. Như hiểu ý. Anh ta nói tiếp:

- 7h tối nay! Tại khách sạn Konoha! Và... Đối tác của chúng ta sẽ là, Fashion Konoha

Thì cô nhìn lên Fujimoto,liếc sắc lém, Fujimoto thờ dài nói:

- công ti Hảruno của chúng ta đã đổi tên thành H.K

Cô hạ mày xuống. Đăm chiêu nhìn vào tờ giấy. Đứng dậy khỏi ghế. Fujimoto cũng hiểu ý. Đứng bật dậy. Đi xuống công ti. Mở chiếc xe Lamborghini. Cả 2 người bước vào xe. Và đi. Chiếc xe dừng lại tại 1 biệt thự. Cô bước xuống đi vào trong nhà.

Mở cửa, cô bước lên phòng. Chọn chiếc váy màu xanh đen tay dài,cổ vuông, dáng váy đuôi cá. Thân áo đính ren với cườm lấp lánh. Xò bàn chân thon của cô vào chiếc dây cao gót trùng màu của chiếc váy. Búi mái tóc xám tro của cô lên. Ghim vào chiếc kẹp hình hoa hồng đen. Đeo đôi tằm đính hạt kim cương to, đeo thêm chiếc vòng cổ lấp lánh. Trông hết như bà cô sang trọng.

Bước xuống, thấy anh, Fujimoto. Anh mặc bộ vest màu bạc. Vẫn mái tóc dài màu hồng nhạt. Vẫn cặp kính đó. Chẳng thay đổi gì cả! Anh ta nhìn cô rồi cười,nói:

- ta đi!

Cô khẽ gật đầu. Rồi, cả 2 lên xe. Chiếc xe phóng nhanh tới khách sạn Konoha. Cô bước xuống cùng Fujimoto. Đi lên thang máy. Cô bước vào phòng hẹn. Mở chiếc cửa ra. Gặp ngay anh.... Uchiha Sasuke. Tóc anh dài ra, tóc mái vẫn như cũ. Anh mặc vest đen. Tay nhắm nhấp li rượu. Thấy cô với Fujimoto. Anh ta khẽ nhếch mép, đề li rượu xuống,dùng giọng trầm,nói:

- trễ rồi đây! H.K ạ

Fujimoto nói:

- xin lỗi

Thì cả 2 ngồi xuống. Sasuke nhìn vào cô. Sakura chẳng biểu lộ cảm xúc gì cả ngoài sự khinh bỉ. Rồi nhìn Fujimoto. Fujimoto nói:

- đây là Hairo Bara, chủ tịch của công ti H.K! Tôi là Kiyokazu Fujimoto!

- hn... Uchiha Sasuke

“vẫn lạnh lùng như xưa nhỉ? “ cô nghĩ. Vẫn là cái nhếch mép,nhắm nháp chút rượu. Giọt rượu đắng đắng rồi nó lại ngọt. Đúng là phức tạp thật. Fujimoto nói :

- giờ vào vấn đề luôn nhé

- hn

Sasuke nhìn cô. Rồi dẹp bỏ đi,ngồi bàn với anh. Suốt cả cuộc họp cô chẳng nói tí gì cả. Thì hấn ta(ý tuổi là Sasuke í^^) nói:

- bị câm à?

Cô nhìn lại anh, liếc cái sắc lẹm. Miệng nhếch lên nụ cười man rợ. Cô nhìn anh rồi lắc đầu. Fujimoto nói:

- chủ tịch chúng tôi chẳng qua là ít nói kiệm lời với mấy người dơ bẩn_ câu nói đầy ẩn ý của anh

Sasuke nhìn anh,rồi nói:

- trước khi nói hãy nhìn mình! Có cần soi gương chứ?

Sakura nhìn anh, rồi nháu mày. Rồi nhếch mép, “xì” 1 cái rõ ràng đầy khinh bỉ. Sasuke như đã bị xúc phạm tới lòng tự ái cao ngất ngưỡng của mình. Anh nói tiếp:

- bị câm à? Thật là tội nghiệp!

Cô nhìn anh với ánh mắt sắc lẹm. Rồi cúi xuống, thưởng thức li rượu. Fujimoto nói thay cô:

- câm mà làm chủ tịch cơ à?

- tôi ko mượn anh nói!

- tôi thích nói

- 1 kẻ câm, 1 kẻ nhiều chuyện. Đúng là công ti H.K đều chứa nhân tài mà!_ câu nói đá đểu của anh như là đánh thức tâm trí của cô

Cô đứng dậy bước tới anh. Cầm li rượu. Rót từ đầu tới chân. Cười mỉa mai. Như thấy được ánh mắt đó,Fujimoto lại tiếp lời:

- áy! Uống phí thật! Ngài đừng làm như thế cơ chứ! Rượu quid như thế thì...tại sao lại đi đổ vào bãi rác cơ chứ?_ anh ta cười

Sasuke liền gọi bồi bàn:

- cho tôi vài chai như thế!

Ông phục vụ tròn mắt nhìn anh. Vì đây là loại rượu Wine. 1 chai tận \$275.00 nếu... Vài chai? =.=“. Sakura liếc nhìn Fujimoto. Thì Fujimoto nói:

- ồ ko! Hãy gọi Vodka Diva tầm 3 chai ấy!

Người phục vụ chóng mặt,nhìn Fujimoto. Chai đấy tận \$1.060.000

Thì Sasuke nhìn Fujimoto. Nói với người phục vụ:

- 3 chai! Cognac!

Anh nhếch mép với Fujimoto. Fujimoto cũng bất ngờ vì giá chai rượu này tận \$2.000.000 vậy....mà tận 3 chai?!

Thì...Fujimoto,cáo đi vệ sinh. Thì Sakura nhìn Sasuke. Sasuke nhìn cô,rồi lục đục trong túi áo. 1 cây bút với mấy tờ giấy. Anh hí hoáy trong tờ giấy:

- Có thật là câm?

Đưa tờ giấy cho cô, cô đọc rồi,nhếch mép. Đưa cây bút lên hí hoáy:

- hầu như

- ồ...công ti như cô, mà có người chủ đạo lại là...người dị tật ư?

Anh nhếch mép

Cô đá đều lại:

- công ti tôi bằng anh, thì người dẫn đạo công ti của Fashion Konoha lại ko bằng người dị tật như tôi?

Cô khẽ nâng mép lên. Anh mặt đen xì, ghi tiếp

- nói hay đây! Cô có điều muốn hỏi tôi chứ? Đối tác thì cũng nên tìm hiểu đôi chút!

- được thôi! Tình cảm?

Mặt Sasuke thoáng buồn:

- có! Nhưng...chia tay rồi!

- ồ...cô gái đó như thế nào?

- tốt...ngốc, mái tóc hồng đôi mắt lục bảo

Hình dáng của cô lúc cười quay về trong tâm trí anh

- ồ ồ... Đến phiên anh!

- cũng như cô thôi!

- hn...là chàng trai có dáng vẻ...tôi ko nhớ. Nhưng...anh ta là người thay người yêu như áo mới. Và... Là người cao quý nên tôi ko xứng tầm với anh ấy!
“Con chó nó còn hiểu, còn cô...cô ko bằng con chó” anh ta từng nói như thế!

Cô nhếch mép, “ anh sẽ đối đầu với tôi ư? Rất tiếc ngay cả lúc bắt đầu...anh đã thua!” Cô nghĩ. Anh đọc xong, “ sao...sao? Lại là...có khi nào?! Nhưng mái tóc đó, với đôi mắt đó!...”

- là cô ư? Haruno Sakura?

- là ai cơ chứ? Là người có mái tóc hồng với đôi mắt lục bảo? Là tôi ư? Thôi đùa đi chứ! Mái tóc xám! Đôi mắt huyết dụ! Thì sao có thể giống cơ chứ?

- cũng có thể? Chính là em! _ anh thét!

Cô ghi vào giấy:

- sao có thể cơ chứ? Ồ ồ...theo tôi. Cô ta Haruno Sakura chắc chắn rất ngu ngốc! Khi... Anh đã đá cô ta. Và...cô ta đã chết? Cũng có thể đúng chứ?

Cô dương đôi mắt huyết dụ lên nhìn anh. Anh thì trợn mắt ra. Nói ko thành tiếng:

- chính là em! Haruno Sakura!

Cô mỉm cười với anh, nhưng nụ cười chứa đầy sự phẫn nộ, khinh bỉ, ghi vào tờ giấy:

- cũng có thể! Nhưng tôi...ko thể biết tôi là ai? Là Haruno Sakura ngu ngốc đó! Hay...Hairo Bara ?

Anh nhìn nhưng...ko thể tin vào mắt mình. Thì...Fujimoto bước vào. Nhìn cô. Rồi liếc nhìn anh. Khẽ nói:

- giờ còn sớm đi đâu chơi chứ?

Cô gi vào tờ giấy:

- tháp xyz(đọc lại phần gì mà cả 2 bị nhốt ở cấp ấy)

Fujimoto nói:

- chúng ta sẽ đi...THÁP xyz.

Sasuke lại sock. Là chỗ có kỉ niệm đáng nhớ của anh và cô cơ mà?” Là em ư?” Nhưng cũng đi thôi...đối tác mà. Rồi cả 3 tính tiền và tất nhiên chai rượu đem về, vì uống sẽ say với lại ko tập trung đc

Chiếc xe Lamborghini lao vun vút rồi dừng lại tại 1 cái tháp cao. Cả 3 bước vào. Cô dừng lại máy cà phê tự động. Mua cho riêng mình li cà phê đen. Riêng Fujimoto lại mua loại cà phê sữa. Và...anh Sasuke mua cho mình li Capuchino? Vì nó là loại mà cô thích. Dù nó có ngọt thì anh vẫn ráng uống.

Cô nhìn anh rồi khẽ nhuỵ mày. Rồi cũng đẹp bỏ đi. Bước lên cấp. Vẫn là cái cấp mà cô với anh ở chung. Ông trời đúng là hay trêu người mà!

Bước lên đó, cô nhìn xung quanh. Bất chợt, cô lại thấy cảm giác an toàn? Tại sao cơ chứ? Kì lạ thật! Ngắm cả xung quanh. Bầu trời như là được đính sao. Lấp lánh và rất lung linh. Trăng thì ẩn ẩn khuất khuất sau làn mây đen. Sasuke ngồi vào chỗ mà cả 2 đưa ngủ. Trong lòng cảm thấy tim mình bình yên chưa bao giờ hết. Anh thở dài. Rồi ngắm nhìn ngài chủ tịch K.H. Khẽ nói:“ cô ấy thật giống em...nhưng mái tóc,đôi mắt ko giống em. Có lẽ anh sẽ ko tìm được người thứ 2 đâu! Sakura nhỉ?” Anh cười,quay đầu ra phía sao

Hãy cho dòng chảy định mệnh

Cuốn em đi cùng anh...

Chúng ta sẽ được hạnh phúc

Hay đau buồn? Có thể...

Mim cười hay khóc ?

Lời hẹn ước”anh yêu em”

Em còn nhớ? Chẳng quên?

Lời hứa ngày ấy!

Anh còn nhớ?

“Mãi bên nhau em nhé?”

Chẳng quên đi

Kỉ niệm 2 ta,còn đâu...

Hay cho định mệnh

Cuốn anh cùng em

Dưới dòng chảy định mệnh

Dẫu sao...chúng ta đc bên nhau!

Hoi hoi ngắn tí! Gomen

à...mai thứ bảy tuổi đc nghỉ cũng có thể...ra típ. ^^ cảm ơn đã ủng hộ* cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Có Thể Là Em...

Đọc truyện zui nha mn^^

Sasuke nhìn đăm chiêu về phía bầu trời. Bất giác, nụ cười bỗng nở trên môi. Cô thấy được khuôn mặt đó phản chiếu trong gương. Thì cô bước tới ngồi xuống đối mặt anh(góc bên í). Ho nhẹ. Sasuke đưa mắt về cô,nụ cười chợt tắt đi.

Fujimoto chạy tới đưa li cà phê đen cho cô. Còn anh, li Capuchino. Kì lạ thật đúng chứ? Nổi tiếng ghét đồ ngọt, thế mà...lại chịu uống thứ ngọt lịm đó. Chẳng qua nếu là đồ uống cô thích thì, đối với anh thật đáng ghét. Hơn cả li cà phê đen.

Uống chút cà phê đen, dòng cà phê đắng ngắt,thật vô cảm và lạnh lùng. Chúng hình như...đang tả cô? Cô thật vô cảm và lạnh lùng,đắng ngắt. Nhưng, cô thích loại cà phê đen. Vì nó thật ngon vì nó cực đắng.=”(mình uống vô thì...lè cái lưỡi ra,kêu ồm tỏi)

Cả 2 ngắm nhìn ngoài bầu trời đầy sao. Sasuke, thờ dài nãy nê, nhớ lại khuôn mặt của cô, nhấm nhấm chút giọt Capuchino. Đáng kinh(tuôi thấy nó ngọt lịm cơ mà)! “ nếu có thể...anh muốn gặp em 1 lần nữa...” Anh thì thầm nhỏ. Nhưng anh ko hề biết anh đã gặp cô, Haruno Sakura đó trước mặt. Cô đã nghe hết, rồi nâng mép lên, thành vòng cung hoàn mỹ. Liếc sang Fujimto, rồi nhíu mày. Anh hiểu ý, thờ dài. Rồi bước ra ngoài. Cô ghi vào tờ giấy:

- nhớ?

Vòn vẹn 1 chữ nhưng ẩn chứa nhiều điều muốn nói. Anh lấy tờ giấy ,đọc rồi hí hoáy ở trong:

- biết?

- đoán!

- ừm, cô có phải là Sakura?

- ko! Đừng nhắc tới cô ấy! Đây là lần bao nhiêu!

-..._ “ mái tóc xám đỏ...cũng có thể nhuộm,nhưng đôi mắt đỏ...màu huyết dụ? Công nghệ nào cơ chứ?...hay là? Len?”

Anh giật bản mình. Nhưng có lấy phong thái. Liền nói:

- lệch len rồi kia!_ cũng đúng cô bị lệch len cơ mà

Cô liền quay đầu đi, ghi vào giấy :

- tôi làm gì có mạng len! Tôi đi gặp Fujimoto

Rồi cô quay đi, anh nhìn vào:“ chỉ có thể là em...Sakura!”

Rồi anh đi theo cô. Thấy cô loay hoay trong nhà vệ sinh. Cô đang...chỉnh len? Mọi chuyện đúng ư? Cô tháo chiếc len ở bên mắt trái ra, để vào hộp. Anh nhìn cô. Là...màu lục bảo?! Vậy đây chính là...cô ư? Rồi cô tháo luôn cả bên phải. Vẫn là màu lục bảo...vậy cô là...HARUNO SAKURA?! “ là em! Chính là em! Chỉ có thể là em. Sakura...” Anh trầm ngâm mặt. Rồi bỏ đi lên cấp. Ngồi vào góc. Fujimoto vẫn chưa tới,cô còn bận đeo thứ mà đc gọi là len. Thì anh...ngồi tuôn ra dòng lệ. Sáng như sao ,trong như nước. Nhưng nó chứa đầy đau đớn. Rồi cũng bị dẹp bỏ đi. Sakura bước lên. “Tôi sẽ coi em hơn tôi hay ko?” Anh nhếch mép. Cô ngồi vào đúng vị trí của mình. Anh ghi vào tờ giấy:

- Cô có muốn nghe về cô gái Haruno hay ko?

- tất nhiên!_ cô ghi

- được thôi !... Là cô gái quê mùa, ăn mặc lỗi thời. Cực ngốc, lúc nào cũng mít ướt. Đúng là điều mà đàn ông hay ngán.

- ồ thế cơ à..._ mặt cô vẫn lạnh

- nhưng...đối với tôi. Tuy quê mùa nhưng...body tuyệt đẹp. Tuy cực ngốc nhưng vì điểm đó mà rất dễ thương. Tuy mít ướt nhưng rất kiên cường về mọi mặt. Tuy người ta hay ngán nhưng, nó lúc nào cũng thú vị. Tôi yêu cô ấy!

- chỉ vì cái body hay dễ thương , kiên cường hoặc thú vị?

- ko! Cả bên ngoài lẫn bên trong!

- giả tạo thật!

- lí do?

- trên đời ko bao giờ tồn tại! Thứ mà được gọi là tình yêu vĩnh cửu! Chỉ tồn tại cái đẹp, tiền, danh vọng, và...quyền lực!

- cũng có thể lắm đấy chứ! Ngay cả chết!

- thì đối với người như anh! Riêng tôi! Thứ mà được gọi là tình yêu thì sẽ ko bao giờ tồn tại đc!

- thế cô ko tin !?

- hn...

- đến lượt cô!

- thì ra, anh gài tôi! Nhưng tôi ko hứng thú với việc kể về thứ rác rưởi đó!

- nhưng cô đã nghe!

- tự nguyện
- cô cũng tự nguyện nghe rồi còn gì!
- rồi...rồi. Là người lạnh. Ngu ngốc! Đần thối! Ăn bám!
- thế mà cô vẫn yêu?
- chỉ là anh ta có vẻ bọc tốt!
- nhưng...cũng có thể anh ta muốn tốt cho cô?
- ko bao giờ có chuyện đó!
- tại sao cô biết?
- dự đoán!
- cũng có thể sai!
- trực giác phụ nữ!
- cũng có thể...
- chưa bao giờ sai
- đừng cứng đầu như thế!
- thích!

Thì fujimoto bước vào,nói:

- khuya rồi! Chúng ta về

Thế rồi Fujimoto chờ Sakura về. Thì:“ Alo! Fujimoto san! Giờ có cuộc họp gấp mong anh quay về công ti!” Tiếng của vị phó giám đốc gấp gấp. Thì anh nói:

- Sakura! Giờ em tự lái xe về nhé! Anh tới công ti có công chuyện

Sakura nhìn theo Fujimoto,rồi mở cửa ra. Thì...tên Sasuke đó. Đánh mạnh vào đầu của cô. Sakura lảo nhảo. Anh mỉm cười,nói thỏ thẻ:

- anh phải xác minh 1 chuyện

Rồi anh chở cô trên xe của cô. Đặc biệt hơn, cô bị trói, miệng nhét vải. Rồi xe dừng lại tại 1 căn nhà. Rộng lớn,nhưng lạnh lẽo. Anh vác cô như vác bao tải vào phòng mình(đừng nghĩ bậy nha^^ đầu óc mình nó trong sáng lắm á*=.=)đề cô vào giường. Tay anh run mở mắt cô ra, đưa tay vô mắt thì miếng len dính ngay vào tay anh. Gỡ dc cả 2 miếng len ra. Màu bảo lục...thế là cô ư? Nhưng mái tóc. Anh liền gọi cô người hầu:

- Ken đi mua cho tôi 1 chai tẩy màu tóc nhuộm cho tôi. Loại đặc biệt!

- vâng

Cô người hầu liền đi mua thứ mà ông chủ sai. Anh ngồi trên giường. Vuốt nhẹ má,khẽ nói:

- em bị câm...tại anh đúng chứ?

Má cô lạnh lẽo,ngay cả đôi môi đó,căng mọng quầng rừ nhưng lạnh lùng,...mọi thứ đều lạnh lẽo. Cô bé quê mùa ngày xưa ở đâu rồi cơ chứ? Mọi chuyện đều do anh!

Thì cô người hầu đi mua về. Đưa cho anh. Anh lấy thau nước rưới chai nước đó vào thau. Rồi đưa mái tóc bạc vào. Thì từ từ...mái tóc xám chuyển sang hồng. Anh tỏ vẻ rất bất ngờ.

- chính là em...Haruno Sakura!!!

—

Sờ ri nha^^ hơi ngắn tí=.=" do mỗi tay+ lười=ngắn

Chương 20: Tôi Sẽ Khiến Em...

Sakura tỉnh giấc. Ngước mắt lên, thấy anh. Uchiha Sasuke đang nhìn trầm ngâm vào mình. Anh đưa cho cô 1 tờ giấy:

- là em! Tôi chắc chắn! Chính là em! Haruno Sakura!

Sakura khẽ nhú mồm. Ghi vào tờ giấy:

- tôi nhắc lại! Ko phải là tôi!

Anh nhìn cô với ánh mắt phần nộ nhưng đằng sau ánh mắt đó là, đôi mắt dịu dàng. Nhưng anh...phải bắt buộc phải làm thế. Vì...anh muốn vở kịch đó thật hoàn hảo. Nhưng liệu con tim anh...nó có đồng ý? Hoặc ko chịu được? Anh nói giọng trầm:

- nhìn vào gương đi... Mái tóc bị tẩy. Đôi mắt...len đã bị lấy ra! Đừng...có chấp như thế! Thưa ngài H.K ạ!

Cô nhìn xuống người mình, cả người bị trói. Áo quần vẫn nguyên vẹn nhưng, nó là chiếc áo sơ mi màu trắng quá tay. Quần jean dài quá mắt cá chân của cô. Mặt cô toát lên vẻ bất ngờ,nhưng bị dẹp đi. Anh ném cho cô cái gương. Nhìn vào bên trong chiếc gương đó. Là mái tóc hồng,cô đã quên nó có màu tươi tắn. Đôi mắt lục bảo. Chính là cô, Haruno Sakura?! Cô mặt lạnh lùng vô cùng,nhưng mắt cô đã ứa nước mắt. Vì sao ư? Do thân phận bại lộ? Hay...nhớ chính bản thân của mình ngày xưa? Sasuke thấy mắt cô tuôn ra nhiều giọt lệ. Liền cúi xuống đưa tay lau cho cô. Nhưng...mặt cô tránh qua chỗ khác. Anh đưa tay qua. Cô lại tránh.

Cứ như thế. Anh thở dài, nói khẽ:“ mặt cô dày thật!”

Cô ức chế, định chửi lại nhưng...miệng cô. Định ghi vào giấy...tay bị trói. Đánh nuốt cục tức xuống bụng, nhai ngồm ngoàm. Anh thấy thế, liền nở nụ cười. Nói :

- Tôi sẽ coi trời cho cô! Cô nên nhớ! Dù cô có chạy đằng trời! Cô vĩnh viễn ko thoát được tôi!

Cô nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ. Anh ném cho cô cuốn sổ thêm cây bút mực. Cô hí hoáy dòng chữ:“ Xin lỗi, vì tôi chưa chết! Nếu tôi sống thì anh rất khó chịu. Bằng ko , thả tôi đi! “(coi trời ròi ròi nha ^^)

Anh nhìn dòng chữ đó. “Lợi hại hơn xưa rồi đó!” Anh ngẫm” Nhưng tôi chờ coi cô hơn tôi hay vẫn còn ngốc ngày xưa?” Anh ngẫm. Nói:

- Thả cô đi? Đâu có dễ? Phải trêu chút cơ chứ? Nhưng...dùng hàng kém chất lượng nguy hiểm lắm. Nếu món hàng đó đã truyền qua nhiều tay của những...cánh đàn ông khác?_ anh nhếch mép_ tôi sợ

Cô vẫn bình thản, mặt lạnh như tiền(em đang bị viêm màng túi nặng =.=) ghi vào giấy:

- cũng phải thôi. Tôi cũng như anh. Dùng mấy món ăn thử cũng sợ sệt lắm. Kém chất lượng dơ bẩn, hết hạn, rở tiền,... Có khi là mốc. Nhưng mục đích chính là câu khách. Bề ngoài ngon lành nhưng...cái bên trong vừa bẩn lại vừa dơ. Ôi ! Sao nó bẩn thế! Đúng chứ, Sasuke?

Anh đọc hết thì. “Cô ngon! Dám ví tôi là đồ ăn thử? Kém chất lượng?” Anh nói giọng thân thiện:

- nếu tôi là đồ ăn thử? Cô là...người nhân viên đeo mồm mép, qua tay của các người đó. Thì những món ăn đó, turf thịt chết cũng thành ngon miệng. Dơ bẩn!

Cô ghi tiếp:

- thì cũng vì tiền!

- ngay cả...bán hoa!?(xin suy nghĩ đen chút nha^^)

- tất nhiên! Vì tiền cũng y như...tham vọng và quyền lực!

- cô là con người vật chất?

- thì đúng là như thế!

- đúng là rất cứng nhắc

- tôi sẽ coi như là lời khen
 - mộng tưởng!
 - đúng! Tôi mộng tưởng. Mới nghĩ tới tôi sẽ trở thành phu nhân Uchiha!
 - đấy chính là lí do cô yêu tôi?
 - tất nhiên! Chỉ có thể như thế!
 - ngạc nhiên thật_” cô ấy nói dối cũng giỏi hơn trước!”
 - thế...thà tôi về!!
 - ko!
 - anh muốn gì?
 - ko biết!
 - thông tin mật? Tôi? Hay chỉ là đáp ứng?
 - cái cuối cùng!
 - đáp ứng? Ok! Với 1 điều kiện nhỏ!
 - gì?
 - anh nên mua giấy bảo hiểm ,hay thứ gì đó, nếu tôi có lây HIV qua anh. Thì đừng có trách!
 - đe dọa?
 - nhắc trước mà thôi!
 - do đấy thật! Thôi đi, kinh thật!_ “ nghĩ rằng tôi tin ư? Tôi đã kiểm nghiệm máu cô rồi! (á à! Thật ra trong lúc ngất. Anh ta có gọi bác sĩ riêng tới. Kiểm tra máu cho cô! Nhà thẳng sắc giàu kinh khủng. Có riêng phòng xét nghiệm=.=” chém có qá tay ko^^)
 - thà tôi về!
 - ko! Cô phải ở lại, tôi có điều muốn nói!
 - tôi ko muốn!
 - đừng có lì lợm như thế!
 - tôi thích!
 - mà...cô tại sao? Lại..lại bị cảm?
- Tờ giấy ko đc đáp trả. Anh nhúu mày,hỏi:
- do tôi đúng chứ?
- Tờ giấy rơi xuống nền đất lạnh, anh lượm tờ giấy lên. Đọc dòng chữ:
- trăm cảm!
- Anh nhúu mày,nói:
- Đùa ko vui đâu! Tốt nhất là nên nói cho tôi nghe!
 - trăm cảm! Đây là câu nói thật của tôi
 - bằng chứng!
 - anh cứ điện tới 0935... Thì rõ.
 - là ai?

- bác sĩ!

-...

Anh bấm điện thoại, vụt ra ngoài. Nghe điện thoại. Còn cô :“ Tôi sẽ cho anh ăn đủ! “ cô ngấm rồi cười 1 nụ cười gian xảo. Trong cuộc điện thoại

- a lô? Là ai đầu dây ạ? _ vị bác sĩ riêng của Sakura từ tốn hỏi

- ông có phải là vị bác sĩ riêng của Hairo Bara?

- vâng! Là tôi! Còn cậu...?

- bạn bè!

- là...?

- lắm lời quá! Cho tôi biết tình trạng hiện tại của cô ấy!(=.=’)

- hừm... Cô ấy, bị bệnh trầm cảm nặng. Dẫn tới ít nói, khó mở lòng. Nên suốt cả mấy năm qua. Cô ấy đã ko nói gì cả. Ngoại trừ lắc đầu, gật đầu. Và...viết trên giấy!

- tại sao lại trầm cảm?

- theo tôi thì, bệnh nhân do bị đả kích lớn về mặt tình cảm (cái này có thật à nha! Tuổi có coi phim Thái gì gì đó. Mà nam chính lãng nhăng dẫn tới nữ chính ghen. Và chia tay. Sau lại nam chính quay lại hối lỗi. Kết cục y như chị đào nhưng chị này ko đi dc mới ghê==’)

- ...

- tôi từng nghe nói rằng... Bệnh nhân đã nhiều lần ngất xỉu do thiếu máu, dinh dưỡng. Uống nhiều liều thuốc ngủ để... Tránh đi tình trạng đó. Vì khi ngủ bệnh nhân đc nhiều y tá vây quanh chích nhiều liều thuốc như thuốc bổ với những chất khác. Nếu ko...cô ấy sẽ làm loạn lên. Tôi cũng như thế mấy chục lần rồi, nào là đòi cắt mạch máu, đâm nát tim...hazz_ (coi ai nhiều chuyện chưa kia!) vị bác sĩ lắc đầu thở dài ngao ngán

-...

- nè! Cậu thanh niên kia!

-...

- nè!

-...

- đừng làm tôi sợ!

-...

Anh cúp máy. Mở cửa hé nhìn vào cô. Mặt lộ vẻ buồn phiền. Nói khẽ:“ đều là tại anh! Nhưng...đều muốn tốt cho em! Chịu cực 1 chút nhé, nàng ngốc?” Nhưng nghĩ tới việc cô ko nói được. Thì anh tức sùng sục:“ TÔI SẼ KHIẾN(CON AU NÓ VIẾT LẠI!^^) EM NÓI LẠI ĐƯỢC” anh gằn từng chữ!

Hoi hoi...hoi thôi ! Hoi ngắn mà^^ đừng chơi đá với gạch tuôi. Tội tuôi lắm á! Chủ nhật nhác kinh khủng. Ngồi cứ lảng vảng vào chuyện của các mem khác^^ giờ mới nhớ. Viết 1 lèo luôn... Sò ry nha. Từ ngày mai là 2 ngày 1 tập dài na, thứ 2 ko đăng ,tận thứ 4 mới đăng. Sầu so ry.T.T

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Liệu Con Tim Anh...

Nói trước buồn lắm á.T.T

Anh gọi vị bác sĩ của mình, bác sĩ Orochimaru. Chiếc cưa mở ra. Sasuke khẽ nói:

- Sakura... Bác sĩ tới!

Cô thì chẳng thèm đoái hoài gì tới Sasuke cũng y như vị bác sĩ. Bác sĩ nói:

- Tôi là...Orochimaru! Liệu quý cô đây sẽ cho tôi khám chứ?

Sasuke liếc xéo tên Orochimaru, khẽ: “Ông muốn chết hay ngâm mả?” Tất nhiên bị dọa tới xanh mặt luôn cơ mà. Anh uy hiếp:

- nếu cô cho vị này khám bệnh. Tôi sẽ đưa cô về!

Cô quay đầu lại, nhú mày. Anh hiểu, nói:

- tất nhiên sẽ là thật!

Vị bác ân cần xoay ghế của cô lại. Đưa cô tờ giấy, hỏi:

- Theo cô, cô xem mình là người như thế nào?

Cô ghi vào tờ giấy:

- Ngu ngốc, phiền phức, gánh nặng!

- thế...cô thấy đau khi_ ông ta lấy miếng miếng thủy tinh có sát trùng cứa vào tay cô

Mặt cô vẫn như thế. Chẳng thay đổi cảm xúc gì cả, tuy đau... Ông ta ngạc nhiên. Lộ ra ngoài mặt. Anh nhìn vào khuôn mặt của Orochimaru. Hiểu được 1 chút. Ông ta nói lắp bắp:

- cô..c..ô ko đau?

Cô hí hoáy trong tờ giấy:

- đau ư? Thân xác thì thế! Nhưng tôi...ko cảm nhận được!

Ông tròn mắt nhìn cô, đây là ca đầu tiên khó của ông. Ông nói:

- ko thể cảm nhận? Có...thế? Theo tôi thì, chẩn đoán của tôi, vô cảm!

Cô mặt vẫn bình thường. Anh thì lạnh lùng thiệt nhưng... Mặt anh lộ vẻ bất ngờ. Anh hỏi:

- v..ô cảm?! Ông kia!!!_ rồi anh giật ngược cổ Orochimaru lên, hét_ Ông! Đồ bất tài vô tướng

Mặt của Orochimaru nhưng biến sắc vì hành động của Sakura? Ông ta nói:

- Gọi Kabuto với Yamato tới đây! Tôi sẽ kiểm tra cùng 2 đồ đệ của tôi! Nó..nó sẽ làm được

- gọi đi

Rồi anh buông cổ Orochimaru ra. Ông ta gọi Yamato với Kabuto tới. Thì 5 phút sau. “Cốc cốc” chiếc cửa mở ra. Đó là Yamato với Kabuto. Kabuto nói giọng ồm ồm:

- có chuyện gì, mà gọi 2 tôi tới! Khó lắm à?

Yamato lên tiếng:

- haizz...ca nào? Đưa đây, Oro~sama mà cũng chịu ư? Lạ lắm á!

Orochimaru nói giọng vô cùng kinh ngạc:

- cô ta...cô..ta! Bị thủy tinh cứa vào! Miếng có tẩm chút chanh. Vậy...khuôn mặt vẫn bình lặng?! Thân xác biết đau...nhưng ko thể cảm nhận được! Đây là...vô cảm?

- ngay lập tức đi ra! Yamato đi vào_ Kabuto nhanh chóng đuổi Orochimaru ra, rồi gọi Yamato kiểm tra

Họ hỏi cô đủ thứ, như:

- Tại sao cô ko nói?_ Kabuto hỏi

- bác sĩ riêng của tôi nói:“ do...trầm cảm gây nên! Từ ít nói khó mở lòng, tôi trở nên câm!” Cô ghi trên giấy

- thế...

Tua tua

Khi kiểm tra xong.. Kabuto với Yamato,thêm Orochimaru. Vẫn chưa hết hoàn hồn. 3 vị bác sĩ nổi tiếng của: mỹ, nhật, pháp mà cũng chịu ư? Yamato nói với Kabuto:

- đây là ca...

Kabuto nói:

- vô cảm nặng! Khiến cho mọi thần kinh cảm giác của cô ta, ko thể...

Orochimaru nói:

- cảm nhận được! Ngay cả giọng nói! Cô ta đã ko thể nói được! Chúng ta... Chịu!

Rồi cả 3 tới gặp Sasuke, oro nói:

- Uchiha... Chúng tôi ko giúp gì được!

Kabu nói:

- hầu như thần kinh của cô ta. Đã...ko cảm nhận được. Thế là...có thể thuộc dạng...thần kinh!

Yama nói:

- bị câm, tức cả là do...trầm cảm. Do đó, chúng ta thấy rằng, quá nặng!

Anh như đứng hình, tim ngừng đập, não ko ngừng tiếp thu những lời đó:“ thần kinh? Câm?ko thể làm gì đc?!?! Tất cả...tại tôi,tại tôi!!!” Anh nói lầm nhảm,nhếch môi. Rồi Orochimaru nói:

- cũng có thể chữa nếu. Nếu bệnh nhân thấy đc hạnh phúc, ấm áp và anh cần mua cho bệnh nhân quần sô! Viết về những kỉ niệm. Sẽ thấy giải toả hơn! Nếu ko...chúng tôi rất tiếc!

Rồi cả 3 cáo lui, anh khuyu người xuống. Về buồn chán. Thở dài rồi bước xuống nhà bếp.

Anh lục đục tìm thấy 2 gói mì tôm. Cầm 2 gói mì ,mà tìm anh chợt nhớ. Nấu nước sôi, lấy 1 cái soon, 1 cái tô, phô mai, trứng. Nấu xong 2 tô. Anh cố tìm có cái gì bỏ hơn hay ko. (hê hê vì biệt thự riêng,nên anh ko muốn có người giúp việc đó mờ) tìm thấy toàn đồ hộp ko à. Nào thịt hộp, cá hộp, hoa quả đóng hộp,... Anh thở dài. Thôi thì đem 2 tô mì lên vậy. “Cốc cốc” im lặng”Cốc cốc” im lặng” cốc cốc” anh nhưng mắt kiên nhẫn. Nói:

- Mì thơm ghê á... Mì vị thịt với phô mai cơ nè_ anh nói giọng quỵên rũ kinh khủng

Thì...cô mở cửa. Với vẻ mặt lạnh hơn anh nữa chứ. Mái tóc hồng khi hồi dài, tại sao?!?! Bây giờ nó lại ngắn kinh khủng! Mái tóc ngắn tận vai áo,hình như trong phòng có dao?!. Đôi mắt lục bảo u sầu, nhìn thẳng vào mắt anh. Miệng nhếch lên đường cong. Cô đưa tay hất 2 tô mì xuống nền nhà lạnh lẽo. Chợt...tìm anh nói nhói lên, biểu tình. Gọi lên những con nhức với đau. Cô đưa chân đạp mạnh vào những sợi mì nằm ngổn ngang trên sàn. Rồi ném cho anh tờ giấy ghi rằng:“ Tôi ghét cần chúng! Đem cho chó đi! “ rồi quay người đóng cửa. Còn anh cúi mặt xuống, che đi nỗi đau” Đây là cái giá mà anh đòi ư? Chỉ cần em hạnh phúc!...nhưng thế này là bao?” Anh cười đắng. Cố gắng ko tuôn những giọt lệ. Sasuke cúi húi lấy chổi với cái bàn chải.

Chỉ cần em hạnh phúc...

Tôi sẽ làm tất cả...

Mong người nhớ tới tôi...

Hạnh phúc hay Tương lai?

Người cần nó hơn tôi..

Thì tôi cũng sẽ làm...

Dù chông gai phía trước...

Mãi yêu 1 mình người

Chôn sâu tình cảm dưới...

Trái tim vụn vỡ này?

Liệu...?tôi có làm được?

Yêu? Tôi yêu người!

Mới có thể hi sinh!

Tất cả mọi thứ chỉ...

Cần người hạnh phúc và...

Quên tôi đi, mọi chuyện

Sẽ ổn thôi! Sẽ ổn...

Nhưng xin người 1 chuyện!...

Đừng làm tôi đau nữa?...

Con tim của tôi nó...

Nó chịu đựng tất cả

Ko chứa được cái gì

Đau khổ tràn đầy or nơi đây...

Nếu người yêu tôi? Xin...

Quên mọi thứ về tôi!

Hãy sống thật hạnh phúc!

Ko bao giờ yêu tôi...

Chỉ như thế, như thế...

Thì sự hi sinh của tôi

Sẽ ko trở nên vô ích!

Nhưng...tôi đau! Rất đau..

Đau vì nói quên người?

Ko yêu người nữa ư?

Sẽ sống thật hạnh phúc ?

Khó! Khó lắm! Rất khó...

Đau? Rất đau! Đau lắm...

Nhưng liệu người sẽ hiểu?

Ko! Người chẳng bao giờ hiểu!

Liệu người sẽ biết chứ?

Ko!...người sẽ đau hơn...

Vì người cũng yêu tôi...

Liệu người sẽ chấp nhận

Rằng...

Người mà người yêu lại

Vì người, chịu đắng cay?

Vì người, tim đã vụn vỡ?

Vì người, mà chịu đau?

Vì người mà đã...

Bỏ đi người mà mình yêu...

Chỉ mong cô ấy được hạnh phúc!

Mong rằng sống tốt hơn!

Mong rằng...trương lai sẽ sáng!

Mong rằng...người quên tôi?

Mọi chuyện chỉ vì người...

Tôi yêu em! Rất yêu em...

Mãi yêu em...mãi mãi

Anh tuôn dòng lệ trắng,nóng. “mãi yêu em...”

Chiều tuôi ra tiếp T.T x.lỗi vì quá ngán ả

~~

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đừng Có Hòng Chọc Tôi 1 Lần Nữa!

G O M E N ~ *zọt lẹ* S.r hôm ả hok đăng đc T.T

Thu dọn xong mớ lộn xộn. Anh thở dài sầu não. Bước xuống phòng khách. Liếc nhìn chiếc đồng hồ, giờ cũng 2 giờ sáng rồi. “Haizz... Giờ cũng khuya, thôi thì mình ngủ ở đây cũng đc” Anh ngồi xuống chiếc ghế sofa màu đen. Thì cái bụng:“ Ợt...ợt” anh xoa bụng rồi đứng dậy. Lục tủ lạnh. Sau 5' hi hục ,anh kiếm được thịt hộp, bia, đĩa trái cây. Leo lên ghế sofa. Lấy cái remote bật tv. Chuyển từ đài này sang đài khác. Thì anh bắt gặp được chương trình đá bóng. Ngồi uống bia rồi xừ hết mồi. Thì người anh lằng lằng (17 lon chứ ít). Ngủ...đúng anh đang ngủ. Ngay cả mơ anh cũng gặp được cô, Haruno Sakura. “ Sakura...xin lỗi...xin lỗi em...Sakura...” Cứ nói như thế khi tỉnh giấc.

.

..

...

7h. Anh đứng dậy, đưa tay gãi gãi mái tóc xanh đen lộn xộn. Rồi đứng dậy khỏi sofa. Anh lên phòng cô. Mở chiếc cửa ra. Thấy cô đang ngồi trên chiếc ghế ở cửa sổ của anh!? Anh nói:

- Sakura! Cô dậy rồi à?

Thì Sakura xoay cái ghế. Đưa khuôn mặt vô hồn nhìn anh. Mái tóc bị cô lấy kéo cắt ngắn. Khoé miệng dính máu. Đôi mắt lạnh lùng nhìn anh. Anh như đứng người, miệng lắp bắp:

- ne...ne S.a..a..kura?

Cô nhếch mép, anh hỏi:

- đánh răng!

Cô khẽ gạt đầu rồi bước vào phòng vệ sinh. Anh nhìn đáng cô bước vào vệ sinh. Khẽ cười. Anh nói:

- Sakura! Tôi đi mua chút đồ... Đừng có hòng trốn tôi được!

Rồi anh đóng sầm cửa lại, khoá chốt. Rồi bước xuống nhà, khoá cửa lại. Leo lên xe Lamborghini của anh. Phóng đi tới cửa hàng tiện lợi gần đó

Riêng cô. Cô nhếch mép gian xảo

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nếu Tôi Nói Tôi Yêu Em? Liệu...?

Mai khai giảng rồiiiiiiii....bùn nhĩ? Phoi lưng cho nắng, nghe mụ hiệu trưởng đọc kinh chắc điếc lunnn á...thui zô vấn đề chính

Cô khẽ nhủ mày. Anh hôn cô, đây là cách anh trừng phạt? Có thể chứ! Nụ hôn cuồng bạo, mạnh mẽ và quyến liệt.

Tay anh rời xuống nút áo sơ mi. Mở từng cúc 1. Rồi giật phăng nó, cút áo kêu bộp dưới sàn nhà. Núi đôi hiện ra. Anh vẫn hôn, rồi giật phăng chiếc áo

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chợt

Tập này tuổi thân,kính,yêu tặng cho bọn tuổi mới qen ngày hum qạ NgocHuynh006 :.* với mấy bọn mà đã ủng hộ truyện tuổi. Vd điển hình:Czarina110602 ,Long_Sasuke ,Ayumi_amamiya ,...với nhieu bọn khác do í ko đc ^^ tuổi zuii lắm á^^

Sasuke ngất đi, dựa đầu mình vào vai cô. Giơ anh đã quá yếu đuối. Sakura chỉ để anh dựa vào vai mình, làm điểm tựa. Đôi mắt lục bảo của cô giờ đã rất yên bình. Sakura muốn thời gian ngưng lại. Khoảnh khắc này... Ôi! Sao nó yên bình? Anh rúc đầu mình vào chiếc vai nhỏ của cô. Khẽ nói:

- Sakura...anh đánh lộn đấy...tất cả chỉ vì em! Sakura...anh bị thương đấy...tất cả chỉ vì em! Sakura, chân anh, rất thật, đau thật, cũng vì em! Sakura...tim anh tan nát, cũng chỉ vì em! Sakura...anh yêu em!...

Cô nghiêng đầu, anh cảm nhận được ,nói tiếp, giọng khẽ với trầm:

- Tôi tưởng rằng tôi sẽ mất em 1 lần nữa! Ko đc gặp em...ko thấy mái tóc hồng. Ko thấy đôi mắt xanh lục của em. Khi ko thấy em ở đây. Cảm giác đó... Đau thật! Bất chấp nắng trưa, tôi đi tìm em...tìm mãi!” Em ở đâu? Sakura?” Giọng nói của tôi đã như tuyệt vọng, khi thấy em ko ở đây! Nó...sao đau_ tay anh bầu chặt ngực bên trái_ rất đau...đôi chân của tôi!...r...đau thật. Những kẻ nào dám trêu ghẹo em, nói cho tôi! Tôi...tôi...tôi sẽ đánh chết chúng! Đánh chết..._ rồi anh ngất đi

Cô thì vẫn bình lặng, nhưng trong tim cô, nó nhói lên chút đau đớn. Cổ họng cô như nghẹn lại, nước mắt như bị chặn lại bởi hàng mi. Cô cố dúi anh lên giường. Trong cơn mê ,anh ko ngừng lặp lại câu đó:“ tôi sẽ đánh chết chúng!...đánh chết“.

Cô ngắm nhìn đôi chân của anh. Có nhiều nơi râm nắng, móng chân thì chảy máu, gót chân thì đầy vết xước, lòng bàn chân vẫn ko ngừng rỉ máu. Mặt mũi thì bầm dập, miệng thì có khoé chút máu. Đôi mắt thì nhắm nghiền, toà ra nét nghiêm nghị. Mái tóc thì bị dẫm mửa. Cả người thì trắng xươc, áo quần

rách rưới. Miệng thì ko ngừng lẩm bẩm“ Đánh chết...đánh chết....chết hết!”

Cô thì đứng lặng người ở đó. Chỉ vì cô, mà cả người anh như thế! Nhưng mọi chuyện mà mấy năm trước anh làm cho cô? Giả dối! Tất cả chỉ là giả tạo, giả dối. Sakura đứng lặng người ở đó. Nền nhà sao lạnh lẽo thế?

Cô đi chậm rãi tới học tủ. Lấy hộp sát thương. Cô khuy người xuống dưới giường. Lấy tay anh, đưa miếng bông có thấm chút thuốc vào vết thương trên tay anh. Chà nhẹ vào vết thương lớn. Tay anh khẽ run, cô cũng cảm nhận được. Cô lấy băng ,băng lại cánh tay. Giờ qua tay phải, vết thương ở đây rất là nhiều. Ngón tay thì tứa máu, máu tay thì vẫn in đậm 1 màu máu. Bị bầm đủ chỗ. Cô nhìn vào tay là mà ko khỏi lo lắng, đưa miếng bông tẩm thuốc khác chà nhẹ vào tay anh. Cô khẽ chu miệng thôi không khí vào tay anh. “ tôi nhớ lần đầu thứ 2 tôi gặp em, cũng trong tình trạng này...đúng chứ?(lúc mờ ảnh sắc gặp cướp, bị thương vô trợ chi ý^^) “ anh ngẫm, mắt mờ tí hỉ, ngó nhìn cô.

Cuốn băng xong 2 tay. Giờ tới chân. Bàn chân của anh, eo !...sao trông khủng thế? Chân vẫn rơm rớm máu, có nhiều chỗ bị râm nắng, bàn chân thì do dính bụi bẩn nên giờ trong...thật tệ hại. Chỉ vì cô mà anh ta đã ra nông nổi này ư? Anh bị ngốc à? Tại sao ko tìm kĩ hơn cơ chứ? Chỉ vì sợ mất cô?!

Cô cúi mặt xuống, đưa băng vào chân anh cuốn nhẹ. Chợt, anh thấy ướt ở chân. Liền nhẹ nhàng chóng tay ngồi dậy. Khẽ ,thật khẽ. Đưa tay lên, nắm trọn cầm cô. Anh thấy giọt nước mắt của cô. Chợt tim anh đau. Chợt anh thấy vui? Vì cô khóc vì lo lắng cho anh? Chợt...anh cảm thấy mình tội lỗi?chợt anh thấy cô thật nhỏ bé! Chợt anh muốn dang tay ra để bảo vệ cô!

Anh đưa tay lên má cô, khẽ lau đi giọt nước mắt. Nói khẽ:

- đừng khóc, sẽ ổn thôi!

Chợt, miệng cô lắp bắp:

- tôi..tôi xin lỗi anh!

Chợt tim anh hồi nhip...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đừng Bắt Tôi Xa Anh ...

- xin...xin lỗi anh

Sasuke nhìn cô, vẻ vô cùng ngạc nhiên, lẫn vui. Đôi đồng tử giãn ra quá mức. Chiếc miệng khoé máu ấy, nói lắp bắp:

- e..em? Nói đc?

Cô chẳng nói gì. Anh nhìn cô,cười hiền. Rồi nói:

- áo quần nè...

Ném cho cô bịch áo quần. Cô cầm đại bộ nào rồi buroc vào trong phòng tắm. Bộ đồ cô lấy...lại là...chiếc áo vô cùng biến thái. In hình chiếc áo “lột” còn thêm cái quần jean—chuẩn bị ra đời thì. Cô nghe được cuộc điện thoại của Sasuke

-Orochimaru! Tôi có chuyện muốn hỏi

-...(có chuyện gì?)

-Sakura...bệnh nhân lần trước. Đã nói được. Thế là biểu hiện gì?

-...(vẫn chưa phải là biểu hiện tốt! Chỉ cần thấy được nụ cười. Là bệnh tình được đi theo hướng tốt!...tôi rất tiếc. Chẳng qua đây là, dây thần kinh được tác động mạnh...)

- vâng!..._ giọng anh lộ vẻ thất vọng

-...(thế còn chuyện cuốn sổ, mấy bữa tôi nói?)

- xem nữa tôi quên

-...(nếu cậu quên thì bệnh nhân sẽ ko...tiến triển đc)

- vâng

...(tôi tắt máy)

Tút tut

Anh thở dài ngao ngán. Đưa cánh tay bị bó băng 1 cách khá là...vụng về. Anh đưa nó lên ,ngắm, miệng khẽ nói:

- vẫn ngốc như xưa? Ngay cả cách bó băng thôi...nhưng tôi thích thế!

Cô nhìn anh qua khe cửa. Chợt tim cô sáng lên tia ấm “ mây sao thế? “Inner sakura hỏi cô

- tao..tao cũng chẳng biết

- đây là lần đầu tiên tao thấy. Trái tim của mày nó lại nhói lên tia ấm. Qua nhiều năm rồi... Vậy mày vẫn còn tình c-

- KO! Ko bao giờ có chuyện đó!

- hết hồn chim én!

-...

- sakura!

-..

- Sakura!!!

-...

- xin mày đừng làm tao sợ! Pờ li!(please)

Cô đi ra. Anh nhìn cô vẫn chiếc áo khoác đơs(coi lại tập trc). Vì 1 phút biến thái. Anh nhìn vào ngực của cô. Cô cũng chả để ý. Tiến tới chiếc cửa tủ(chiếc cửa tủ nó nằm trước mặt của Sasuke). Cô cúi húi(chống cái vòng 3 vô mặt anh nhà) “ ch..chết tiết, sao cô ấy cứ...hizz chịu ko nổi nữa!!” Anh khẽ lầu bàu. Cô cúi người xuống, tìm chiếc áo mới. “ á! Chịu ko nổi nữa!!!” Anh hét. Cô quay đầu lại, tỏ vẻ khó hiểu. Anh chạy tới chỗ cô. Đè cô xuống giường. Rồi hôn quyết liệt. Rồi anh khám phá vùng trên. Giờ tới phần dưới. (Tuổi ko bít viết sao, nói chung là chuẩn bị đưa chìa khoá vào ổ khoáT.T) thì cô hét lớn:

- Đứng!

Anh thì bất chợt bị kéo ra bởi con lốc ham mún. Anh nhìn cô. Cô vẫn khóc. Rất lớn... Nc mũi bờ lu bờ loa. Anh đứng dậy. Buông câu:

- cô cũng có lương tâm! Ko dụ tôi phải thử hàng kém chất lượng!

Rồi anh đi xuống bếp. Còn cô ,vẫn khóc. Cô chán ngays phải vào phòng tắm, để thay lại bộ khác. Nhưng cô vẫn lấy chiếc áo thun dài. Rồi lê xác tới giường. Lấy chân quần khắp người. Cô khóc, khiến chiếc chăn ướt nhẹp.

.

..

...

Anh mở cửa. Giờ mắt cô ko khóc nữa. Nhưng thay vào đó là đôi mắt xanh u sầu. Thà cô khóc còn hơn để khuôn mặt này cho anh ngắm!

Anh nói:

- ăn đi!

Đưa cho cô 1 tô Gyoza(há cảo

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Yêu Anh...lời Nói Muộn Màng...

tuoi xin loi mo, tha loi nha Pinkie283 , ^^ may tap trc tuoi tag zo hong co dc ^^

cô ngồi trước hàng ghế chờ trong bệnh viện. Thì Tsunade cùng Sasori bước tới về hồi hã. Tsunade thấy cô, trong cô về rất vui...nhưng ko! Cô muốn đó là vô bực cho riêng mình. Trong lòng cô giờ thì thấp thỏm nhìn vào bên trong căn phòng đó. Tsunade bước tới ngồi cùng cô. bà ta nói:

- trông con có vẻ vui?

cô nhìn bà. rồi nhếch mép. cô từ tốn nói:

- nên mở tiệc

- Sakura...em biết nói?_ Sasori bất ngờ hỏi

Sakura gật đầu

Thì Tsunade nói, giọng pha chút phẫn nộ:

- Sakura à... Sasuke nó, bị như thế tất cả là tại con, mà con dám n-

- IM ĐI!!_ cô hét toáng lên, chỉ vì cô ko muốn cô nhớ lại

- Sakura, con...

- bà là cái thá gì? Người nuôi? Bà cũng nhận được 800 triệu yên rồi? Giờ bà nên...CÚT!

- SAKURA!_ Sasori hét

- còn anh... Chỉ là kết nghĩa? Thì anh có tư cách, nhân cách gì mà ở nhà tôi! Anh cũng như bà ta! Nên...xéo!

- SAKURA, TA MUỐN NÓI RẰNG SASUKE NÓ YÊU CON!

- hử?_ cô nhếch mép_ yêu ư? Bà có chứng cứ gì?

- thế tại sao nó lại lao ra ngoài đường cứu con?

- chẳng qua là...đóng kịch!_ cái mà cô cho là lí do...

- con im đi!

- tôi ko im! Chẳng qua thằng chó Sasuke đó! Nó lừa tôi, vì tôi là tiểu thư haruno.,ko thì cũng chỉ vì thân xác!

“Chát!” Sasori tát cô em gái...

- em đi theo anh!!!_ anh nắm chặt tay cô, kéo đi ra ngoài

(à...biệt thự của sặc nó gần bệnh viện, đi cỡ 30 mấy bước là tới à...^^)

Sasori mở cửa ra(vì hok có khoá). Anh kéo mạnh Sakura, mặc cô la hét ồm ồm

Dẫn cô lên phòng. Lục lục cái hộp mà có nắp ra. Anh lấy chiếc áo len màu đen xen kẽ xanh ra. Cổ áo có đan chữ :“ Em yêu anh!”

Sasori nhẹ nhàng đưa cho cô. Nói:

- cái này...sasuke đã đc anh đưa cho. Cậu ta quý như báu vật. Vì nó là của em!

Sakura cười khinh bỉ. Nói:

- thì sao? Anh với Nó đóng kịch cũng ko tệ!

- đợi tiếp !

Anh lôi ra thêm chiếc hộp màu hồng nhạt đã phai. Anh kéo sợi dây chuyền ra(sợi dây í í). Mặt dây chuyền vẫn sáng nhưng in đậm 1 màu...đỏ! Là do anh nắm đã quá chặt, mỗi khi đập phá nhà cửa, máu me dính đầy mặt dây chuyền và. Tất nhiên sợi dây cũng ko tránh khỏi, Sasori nói tiếp:

- cậu ta khi nào cũng đập phá nhà cửa, chỉ vì nhớ em! Đau vì em... Lúc nào cũng nắm chặt nó, máu trộn lẫn mặt dây chuyền lẫn dây!

- thì sao!_ “vẫn giữ sao?”

Anh thở dài... Nói:

- em chưa biết! Nó vẫn chưa nói! Xin lỗi nhé... Sasuke ,tôi đã ko làm đúng ý cậu!

- nói!

- ...năm mà em nằm viện! Cậu ta biết em là tiểu thư haruno...

- hần là đồ đê tiện! Biết sao ko nói!

- biết rằng, em có hôn ước từ nhỏ! Biết rằng, chính bản thân bị ép buộc phải rời xa em! Biết rằng...cậu ta phải làm thế! Cũng chỉ vì tương lai, hạnh phúc , của em! Thà làm mình đau còn hơn...làm người mình yêu phải đau! Cậu ta đã bắt buộc nói những lời đó với em. Hần ta biết rằng em sẽ đau, nhưng ko cho em biết rằng hần còn đau hơn em!... Hần ta biết rằng chắc chắn em sẽ hận hần, và đó là điều hần muốn, muốn em quên đi hần, để bắt đầu cuộc sống mới. Chỉ còn riêng hần đứng lẻ loi trong sự đơn độc. Ngắm nhìn em hạnh phúc. Hần ta cũng biết rằng...chắc chắn rằng, em sẽ hạnh phúc, yêu thương người khác, và ko phải hần! Và đây chính là điều hần muốn. chấp nhận hi sinh em, nhưng giá của hần quá đắt ,nên hần đã...chịu đau khổ, khóc,đau và mất đi người mình yêu. Để đổi tất cả, đau khổ của bản thân nó đổi được là niềm hạnh phúc của em! Giọt nước mắt của nó đổi được là nụ cười của em! Nỗi đau của nó,đổi được tương lai của em. Và...tình yêu của nó ,nó sẽ bất chấp mọi thứ...chỉ cần em vui,hạnh phúc và luôn nở nụ cười! Tình yêu của hần ta rất lớn lao, chấp nhận hi sinh em, . . Em nên nhớ rằng...người mình yêu sẽ ko thể hiện qua lời nói, chỉ thể hiện qua hành động... Sau ngần ấy điều đó, nó ko thể từ chối đc rằng... Sasuke yêu Sakura.._ Mất Sasori ngân lệ_ NHƯNG NÓ KO HỀ BIẾT RẰNG! Sakura, kè làm ơn mắc oán! Sakura là kẻ đã làm nó đau! Tim rỉ máu,cũng chỉ vì kẻ đó! Cuối cùng cái giá cuối cùng của nó là... Sự lạnh lùng của kẻ mà hần yêu..._ sasori hét to

-...

Mắt cô giãn to hơn, thét:

- ko! Ko ha ha_ cô cười như con...điên==_ ha ha làm gì có?

- thế tại sao nó lại cứu em..

Sakura ngừng cười lại, mắt giãn to hơn. Cô khụy người xuống. Đầu gối bên thành giường

Cô là nàng ngọc!...

Hình ảnh khi anh cười hiện lên

Tôi yêu em...

Hình ảnh anh hôn cô hiện lên...

Thì sao? Tôi ghen đấy!

Hình ảnh anh tức giận...

Tôi chán ngấy cô!

Hình ảnh anh quát...

Nếu tôi nói yêu em...liệu..

Hình ảnh anh bị thương...

Hãy..hãy sống tốt... Tôi mãi yêu em...haruno sakura...

Máu! Là máu của anh!!!

“Á!!!” Cô vò mái tóc mình. Khóc thét lên.

Anh cứu cho tôi!

Đồ cặn bã

Đồ thói tha!

Tôi hận anh!!

“Đừng!...tôi xin lỗi!!! Đừng!...đừng” cô vụt đi

Còn anh, senju satori. Đứng lặng người ở đó. Anh đưa tay quệt mắt. “mãi em cũng chẳng thuộc về anh”

Cô tới bệnh viện. Gặp tsunade. Bà ta nói:

- con biết rồi đúng chứ?

- con..con xin lỗi, hãy tha th_ cô ngất đi, do đói với kiệt sức

“Em yêu anh...” Sakura nói khẽ

1083 chữ^^ mai ra tiếp ^^ nói trc là bunnnnnnnnn lăm đây nhưng đừng lo ,trong đầu tuôi hết rồi, do nhát nên thế~~ hãy bị con gió cuốn đi để lại cái vote + cmt. Rồi mai tới típ, rồi để lại cái vote thẳng cmt ^^ tuôi cũng cuốn theo chiều gió, tránh anh gạch chửi đấy.v

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Xin Lỗi...cô Là...

Sakura tỉnh giấc. Trước mắt cô là 1 nền trắng. Khẽ rung tay. Thì cô nhận được 1 luồng ấm. Đó chính là... Fujimoto?

Cô nhìn anh, mái tóc hồng bị rối. Đôi mắt thâm. Sao Sakura lại cảm thấy tội lỗi?

Cô nói:

- Fujimoto, anh dậy chưa?

Thì anh ta im lặng. Rồi đưa đầu lên, 1 cách từ từ. Nói 1 cách ngạc nhiên:

- nói...nói được?! Em..em nói đc?!

- ừm... Fujimoto nè, e-

- e hèm, Kun?

- ừm, Fuji kun. Em tỉnh lâu chưa?

- 4 tiếng

- còn... Sasuke?

-..._ mắt anh đượm buồn_ thiếu máu, thuộc nhóm B(tuôi hok có bít). Nên Satori, đã truyền máu cho nó.

Quay trở về...

(à Fujimoto tới rồi nha) Vị bác sĩ bước ra. Nói giọng gấp gáp:

- thưa ,anh Fujimoto! Anh Satori, bà Tsunade. Bệnh nhân Sasuke mất máu nhiều. Bệnh nhân thuộc nhóm B. Cần gấp m-

- tôi!_ Satori đứng dậy_ tôi sẽ...truyền máu cho Sasuke

- satori... Con?_ bà Tsunade ngạc nhiên hỏi

- hừm..._ Fujimoto ngạc nhiên. Hừm nhẹ

- con đã chắc chắn! Vì ước mơ của con đó chính là làm cho Sakura hạnh phúc. Nếu con có chết đi...con cũng cam lòng!

- ừm_ Tsunade nhìn trầm ngâm cậu

- hãy dẫn tôi đi! _ Sasori bước tới vị bác sĩ
- nhưng...cậu sẽ chết! _ bác sĩ nói
- thế cũng được! _ cậu quyết định nói
- hừm...thế ta đi! _ vị bác sĩ nói giọng khá ngạc nhiên

...

Trở về hiện thực...

- Sasori... _ Sakura nhìn buồn Fujimoto
- ta tới phòng bệnh đi. Chắc giờ hán ta cũng tỉnh!
- tỉnh?
- à...chắc chưa đâu!
- đi!

Rồi cả 2 đi vào phòng bệnh của Sasuke. Tsunade nhìn trầm ngâm giường bên cạnh giường Sasuke. Giường của Sasori nằm song song với giường Sasuke.

2 con người...

Chung 1 người yêu...

2 định mệnh...

Như 2 con thuyền

Trôi lữ lữ

Dưới dòng chảy

Của dòng định mệnh...

Em.. Như con ốc định mệnh

Liệu 2 con thuyền đó...

Cuốn vào trong đó...

Ai sẽ sống? Còn ai sẽ chết?

Trò chơi đã bắt đầu từ lâu...

Có tên...

“Trò chơi của định mệnh...”

Người chết, người sống...

Trò chơi ác quỷ!

Con thuyền của 2 người...

Con trai

Yêu cùng cô gái...

Mong muốn rằng...

Chiếm được

TRÁI TIM!

Của ai đó!?

Ồ...

Là của cô gái

Nó thuộc về ai?

1 người mà cô con gái đó yêu

Chọn cách hi sinh

1 người mà yêu cô gái...

Chọn cách chết đi

Chỉ cần người mà cô con gái yêu...

SỐNG!

Thật có nhiều cách để yêu...

“mãi ko chọn anh...”

Dòng chảy định mệnh đó...

Ôi! Sao giống hệt...

Trái tim của cô con gái

Rất khó để yêu ai!

Rất khó để quên đi ai đó!...

Rất khó để hết yêu...

“Tội chán ngấy cô!!!”

Đau...tim của cô gái

Chợt nhói lên

Nhưng đứa con trai...

Còn đau hơn...

Liệu ai sẽ?...

Sống sót quay về...

Sasuke ngồi trầm ngâm trên thành cửa sổ của phòng. Mặt Tsunade buồn bã nhìn Sasori. Anh ta đang nằm đó. Sakura bước tới chỗ Sasuke. Mặt cô long lanh, nói:

- Sasuke? Anh...

Hắn ta(bữa naoy tuổi nó Sặc là hắn, còn đào là nó nha) quay đầu từ từ nhìn nó. Nhiu mày, hỏi khẽ:

- tôi...có biết cô?

Cảm giác của nó như thurs gì đó nặng hàng ngàn tấn đè nặng lên vai. Mắt nó ứa nước mắt, tay chỉ về hắn. Nó lắp bắp nói:

- An.h ko phải Sasuke!

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, vẻ khó hiểu, nói:

- Sasuke? Là cái gì? Có ăn được ko?

-...

Nó oà khóc. Lao vào hân. Ôm thật chặt. Nó khóc, thét:

- em xin lỗi! Nếu ko...ko phải do em! Hức hức! Anh sẽ...hức ko như thế này. Xin lỗi! Sasuke!

“Sao...nó thật quen?” Hân ngẫm. Rồi hân buông 1 câu:

- cô làm gì tôi? Mà phải xin lỗi? Nhưng tôi có quen biết với cô ư?

Chợt tim nó nhói... Nó buông hân ra. Mắt nó vẫn tuôn ra những giọt lệ. Nó buồn...nó đau! Nhưng nó biết rằng, lúc trước hân đau hơn nó, nhưng nó đau có biết? Nó nói:

- em là... Haruno Sakura! Còn anh là... Uchiha Sasuke! Chúng ta yê-

- chỉ là bạn! _ Fujimoto cắt ngang

-..._ nó đượm buồn. “cút đi!” Lời nói mà nó buông ra, khiến hân đau. Liệu nó có nhớ?

- ồ...là bạn! Hên gì khi cậu ôm tôi ,khiến tôi thấy quen! Thì ra là thế _ hân xoa cằm

-...” bạn ư? Tôi?” Hân đã xưng hô thế với nó! Sao tim nó đau...rất đau? Cảm giác cái gì đó chặn ở họng mình lại, đắng chát. Có cái gì đó ngăn lại đôi mắt này. Có cái gì đó chặn lại những dây thần kinh của nó.

Thì Tsunade lên tiếng:

- Bệnh nhân này bị mất trí nhớ thừa tiểu thư Haruno! Chúng ta phải về!

Nó nhìn bà ta. Nói:

- đừng có gọi tiểu thư!

- vâng tiểu thư! _ bà vẫn giận nó

- thôi mà..._ nó cúi mặt xuống

- chúng ta đi thôi!

Nó bị bà ta lôi đi. Kéo lên xe Phantom. Fujimoto bước vào. Nó lặng lẽ nhìn ra ngoài kính xe. Những ánh mây hồng... Những ánh nắng của hoàng hôn. Chúng nó vẫn cứ như thế... Sao nó muốn thành những đám mây. Lơ lửng. Ngắm nhìn mọi thứ!...đi khắp nơi. Cứ lặng lẽ thành mưa. Chẳng ai biết gì cả. Ôi!... Sao nó muốn thế cơ chứ?

Fujimoto nhìn nó. Anh cũng đau mà... Chứ đâu phải chắc có nó! Cái cảm giác có cái gì đó đâm mạnh, rất mạnh ,chợt đến rồi lại chợt đi. Chỉ vì lời nói ,hành động của nó. Hành động lạnh nhạt, vô cảm đến phát sợ. Lời nói...nó đâu có biết nói? Thà nó chửi rủa anh cái gì cũng được, nhưng...đừng im lặng như thế! Cái cảm giác mà anh phải chịu, đau, nhói, yêu, ghét, thích,... Anh hết người đa cảm xúc. Đau vì nó. Nhói vì nó. Yêu nó. Ghét nó. Rồi lại thích nó? Anh biết rằng:“ Thà yêu người yêu mình, chứ đừng yêu người mình yêu” anh biết chứ. Yêu nó ,anh chỉ đau....nhưng sao vẫn đâm đầu vào đó? Ôi! Yêu...là cái thứ ngọt ngào nhất. Nhưng dân gian có câu:“ mật ngọt chết ruồi” quả ko sai

Chiếc xe dừng lại. Đi vào bên trong. Căn nhà nhìn thật ảm cúng. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài của riêng căn nhà. Bên trong...lạnh lẽo, âm u, đáng sợ. Y như chủ của căn nhà, Haruno Sakura. 2 ông bà, Haruno Kizashi, Haruno Mebuki...đã chết từ năm ngoài. Vì bệnh tim... Và từ đó nó ít nói hơn. Ko những chịu cái đau của cái thứ được gọi là tình yêu. Mà cũng chịu cái đau của cái thứ mà mất đi người thân. 2 nỗi đau chen ép con tim bé nhỏ của nó. Tại sao cơ chứ? Nó đã làm gì sai? Được sống cùng cha mẹ chỉ vồn vồn 3 năm! Tại sao?... Tại sao? Nó lại đau. Khi vào căn nhà. Nó bỗng muốn tìm lại hơi ấm đó. Cái mùi hương mà mẹ nó nấu. Cùng những lời ghẹo của ba. Tiếng cười của mấy nhóc hàng xóm. Nó muốn. Muốn lắm. Nhưng thời gian. Thời gian ko đợi ai? Cũng chẳng ai đợi nó. Trôi qua 1 cách tàn nhẫn. Thời gian thật tham lam. Lấy đi ba nó, mẹ nó. Lấy tất cả... Chỉ chừa cho nó nỗi đau, nỗi nhớ nhưng. Nó muốn khóc thật to!!! Muốn hét lên!!! Muốn lắm... Nhưng chẳng được. Tối nào cũng nằm trên giường mà khóc, mà đâu có dám khóc to, chỉ thút thít,nỗi đau lại dâng lên nó,nó đã khiến Chiếc gối ướt đầm. Ngắm trăng, sao. Chẳng ai hiểu nó. Ko 1 ai, nhưng nó đã lắm. Vẫn có ai đó, hiểu nó. Nhưng vẫn ko nói. Chỉ lặng lẽ đứng đơ. Cũng muốn chia sẻ nỗi buồn. Nhưng ko thể... Nó đâu có biết? Nó yêu điên cuồng. Rồi cũng nhận lại đau đớn. Nó thích điên cuồng. Rồi cũng nhận lại sự nhớ nhung, tiếc nuối. Mấy thật tàn nhẫn! Thời gian...

Tại bệnh viện Konoha Senju...

- áy! _ cô gái có mái tóc hồng nhạt bĩu té xuống(nhìn trên)

- chắc..._ hân ngã nhào xuống

Rồi cô ta cầm nặng đứng lên. Đưa tay ra. Cười với hân ta. Rồi kéo hân lên. Cô gái đó nói:

- ồ ồ...mỹ nam?

- hn?

- nạnh nùng quá ông anh!

- ông anh?

- thì sao?

- ...

- sao thế?

- làm quen?

- được thôi_ cô ta cười

- Uchiha Sasuke!

- etou... Hanato Kobato.

- hừm...trong xinh nhĩ!_ tính biến thái trời lên

- thẳng kiu

Rồi cả 2 quen nhau. Kobato bắt đầu có cảm giác với Sasuke?

Hôm đó. Nó làm mấy món để làm hấn nhớ ra. Nó làm Tteobokki, cơm cuộn, bánh bột chiên, rồi cơm trộn và tất nhiên ko thiếu mì tôm

Nó hí hửng đi tới bệnh viện

Thấy cảnh hấn ta với Kobato đang nói chuyện rôm rả. Dù nó có quen hấn, hấn cũng ko nói nhiều như thế. Bỗng có cái gì đó nổi dậy trong người nó. Ghen?!

Đợi cô gái đó đi. Nó bước vào. Nhưng nó ko có cam đảm bước vào. Đứng đó 15 phút. Rồi nó cố bước vô. Để giờ thức ăn đos. Rồi mím cười với nó. Khẽ nói:

- em yêu anh...

Rồi nó ngẩng nhìn nó. Ôi sao đẹp thế cơ chứ? Mái tóc xanh đen, đôi mắt phượng hoàng, làn da trắng. Nó nhìn hấn bằng cặp mắt dịu dàng. Và điều đó ko lọt qua mắt... Kobato. Cô ta nổi lòng muốn chiếm anh! Uchiha Sasuke!!!

Rồi nó bước đi. Cô ả bước vào. Khẽ lay hấn. Nói:

- em có làm chút đồ ăn cho anh nè!

Hấn lơ mớ ngồi dậy. Cô ta lấy đĩa gấp miếng Tteobokki cho hấn. Hấn ăn. Mặt mơn trớn. Sao...quen?

Ăn cái gì cũng quen, ngon. Hấn nói:

- em làm ư?

- à...ừ! Em làm mà!

- hn

Tôi đó, như thường lệ nó nằm khóc. Nhưng lần này to hơn. Nó cắn chặt gối. Khóc...khóc hoài

Tuổi sò ri mấy bọn trẻ thẳng thắn nha. Mấy bọn tinh thiệt á...con em họ nó vita. Với lại...nó hơn tuổi 1 tuổi rưỡi. Nhưng vít thì cũng như tuổi vít. Nên 2 tập đầu nó vít vì khi í tuổi chế nc sôi nên bông tay. Tuổi đọc nó vít. Còn tập trc. Tuổi dặn kĩ rồi lấy xe đạp đi học ==” vì ko mún lỡ hứa. Tuổi định ngày naoy ra, nhưng nó tới chơi. Tuổi đành đưa nó vít. Dặn kĩ. Là vít qua loa thôi, đừng thêm mắm hay muối gì nữa là đc. Ai dè...nó chế theo kiểu của nó. Phũ... Tuổi đang oán nó bầm dập rồi nà. Nên tập nay hui dài tỹ. Sò ri.

~ hãy bị con lốc xoáy haiyan cuốn đi. Để lại hàng tỉ cái vote với hàng tỉ cái cmt. Rồi lần sau tới típ nhaaaaa

Chương 28: Giờ Em Mới Hiểu Cái Cảm Giác...

Mấy bọn toài gē á^^ tuổi có dựa chút ý tưởng của phim vườn sao chổi, í lộn vườn sao băng^^ với lại Kobato ko xấu đâu! Chẳng qà là tuổi ko bít làm sao^^ vì khi yêu tuổi cũng dùng thủ đoạn>< nào là... Đánh chót con yêu nó,ko thì mua chai 7up lắc thiệt mạnh,thiệt đều. Rồi đưa cho nó uống. Vâng!...toilet 2 ngày~~ xuyt đừng nói tội tuổi==

6 ngày sau...

Trong 6 ngày ấy, nó ko tới. Bởi vì..

2 ngày trước...

Nó hí hửng mang hộp bento màu xanh đen, có mấy món:“ gỏi cá hồi, cháo bào ngư phủ phô mai, cơm cuộn” mấy món mà rất dính líu tới kỉ niệm của 2 đứa. (Khi đó là tối nhòa) nó mở cửa phòng ra. Thấy... Cô ta, đang...kiss anh ,và hân cũng chịu mà hôn. Tim nó...vụn vờ. Chẳng phải,hắn chỉ cho nó hôn? Đôi môi ấy giờ nó thấy thật...bẩn

Đau...tim nó đau. Nhưng nó tự trấn an rằng:“ chỉ nhiều đây thôi! Anh ấy còn chịu được đủ thứ! Tại sao mày ko cam đảm, cứng rắn cơ chứ? Nhiều đây...nhằm nhò gi?~”

Nó quay người mở cửa nhẹ nhàng. Nó đi thật nhanh. Lao qua hàng chục người ở bệnh viện.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa nhà vệ sinh nữ vang lên. Kèm theo tiếng thút thít của nó. “ hức...tại sao? Tại sao? Mày đau? Con tim ngốc! Hức hức ,đôi mắt! Tại sao? Mày lại rớt nước mắt? Mày yếu kém! Đồ ngốc!hức hức!...sao tôi ko ngừng yêu anh cơ chứ?” Nó tựa người trước chiếc cửa

Thì có tiếng nói:

- Chị Sakura phải ko? Em là Hanato Kobato. Em biết chị yêu anh Sasuke kun! Em biết chứ! Nhưng...đúng là con tim ngốc thật! Vì em cũng yêu anh ấy mất rồi! Chị à...xin chị đấy! Nếu chị yêu anh ấy thật lòng. Thì phải chúc cho anh ấy hạnh phúc chứ!?! Nên thả cho ra đi cho lòng thanh thản, chứ giữ lại chỉ thêm...đau buồn! Em xin lỗi! Nhưng em yêu anh ấy! Và anh ấy cũng...yêu em_ rồi Kobato vụt đi

Tim cô?...nó sao ư? Đau! Rát!... Sao cơ chứ? “Phụt! Ha ha, ha ha hức ha ha hu hu” nó từ cười rồi tới khóc. Môi nó gượng cười. Nhưng sao ko thể? Nỗi đau quá lớn? Tại vì...nó đau!/? “Tại sao tôi vẫn cứ gượng cười dù tôi đang khóc!?” Nó nói giọng chua chát. Nhưng cũng mỉm cười thật tươi. Cho ai đó biết rằng nó ổn...

...

Kể từ hôm đó...

Khép kín, lặng lẽ, đau buồn, khóc , gào lên đấy là bản kế hoạch của riêng nó cho mỗi ngày?

Khép kín vì lúc nào cũng đóng cửa phòng ngủ. Khép kín cuộc sống nó. Khép kín trái tim. Khép kín mọi thứ...

Lặng lẽ...nó lặng lẽ khóc. Lặng lẽ cười gượng. Lặng lẽ đau. Lặng lẽ mọi hành động.

Đau buồn... Đơn giản là nó đau với buồn. Nhưng đằng sau chữ đơn giản là cảm xúc của riêng nó. Vô cùng phức tạp

Ngước lên trời xanh

Gió thổi mái tóc

Tôi nhìn bầu trời

Bỗng tôi thấy buồn

Nhưng...tôi ko biết

Tại sao tôi buồn?...

:v tuổi sợ tập hui bị bunn nên chế chút

Khóc....vì nó đau thôi! Thật đơn giản. Nhưng chẳng hề đơn giản! Vì những giọt lệ đó...rất hiếm! Vì nc mắt đó nó đã cạn! Nhưng nó vẫn khóc?

Gào?... Nó gào trong đau đớn. Chỉ vì đau bên trong. Chỉ vì đau bên trong lẫn bên ngoài. Thề xác nó đau vì...hằng ngày nó bị tiêm 1 mũi thuốc an thần...

Nhưng...nó ko ngừng nhắc tên của 1 người con trai. “Uchiha Sasuke” nó đã khiến cho 1 người con trai đau buồn. Tất nhiên... Fujimoto...

“giờ em mới hiểu cái cảm giác đó...đau lắm đúng chứ? Sasuke kun?” Nó cười nhạt...

Nè nè! Đừng có vì chuyện bunn mà pải pải tuổi. Là tuổi giận á! Đừng lo chuyện tuổi tất nhiên kết thúc rất là, để tuổi miêu tả nha ,ngày hè nóng ,đang đi học thêm về. Mở cái cửa ra. Hoi điều hoa ập vào người của mình. Má mi còn chuẩn bị chai 7up với coca nữa. Hya đưa hấu, đây chính là cái cảm giác :v

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ko Thế Nào...

E hèm! Giờ zô chuyện hôm qua tuổi chán+lười= tập nhảm. Nên giờ chính thức

—

Nó lê cái xác y như zombie của nó tới bệnh viện. Dù gì tới cũng vì danh nghĩa bạn bè của hần.

“Cốc! Cốc” tiếng cốc cốc ở cửa phòng Sasuke. Hần ta nhẹ nhàng nói:

- mời vào!

Nó bước vào. Mặc chiếc áo len màu hồng xen trắng. Rồi khoác nhẹ chiếc áo khoác màu quân đội. Đôi giày thể thao đen cao cổ. Mái tóc hồng thất 2 bím. Vâng...nó vẫn ko quên quần chiếc khăn len đó.

Nó cất giọng hỏi:

- chào! Khỏe chưa?

Hần nhìn nó. Chợt 1 tiếng cười vang vang trong đầu hần. Chợt có câu nói:“Nàng ngốc!” Miệng anh tự động khẽ nói:

- nàng ngốc?

Nó nhìn hần. Ôi sao quen đến thế? Nó cười nhẹ” thả ra đi cho lòng thanh thản, chứ giữ lại chỉ thêm đau khổ...” Câu nói của Kobato vang lên trong đầu nó. Chợt...nụ cười của nó tắt.

Hần thấy chứ! Nhưng ko hiểu tại sao. Hần hỏi:

- sao thế?

Nó nhìn hần thêm 1 lần nữa. Cố gắng nặn ra nụ cười gượng. Miệng thi cứ nói câu giả tạo:

- Không sao! Cậu đói chưa?

Hần nhìn nó. Rồi lắc đầu. Nói:

- xin lỗi! Kobato hứa mang đồ ăn cho tôi rồi!

Tìm nó, ko sao! Nó chọn từ bỏ? Hay cứ giữ lại?” Nếu chị yêu anh ấy thật lòng! Thì chị từ bỏ. Để anh ấy hạnh phúc...” Câu nói đó, vang vang trong đầu nó. Nó cười. Rồi trên:

- sướt ha? Có bạn gái quan tâm cơ mà!

Hần cười. Nói:

- thì sao? Kobato rất tốt! Lại hay quan tâm tới tui nữa mà!

Câu nói đó, khiến tim nó, chợt như ngừng đập. Nó vẫn cười. Rồi nói:

- thôi! Tớ về. Ko phiền c-

Thì tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên. Hắn hỏi đầu dây bên kia:

- ai?

Thì có tiếng của cô gái đó. Kobato!

- anh à... Hôm nay kẹt xe quá à! Với lại có đi tới đc thì. Em phải đi vòng lại để đi đổ xăng. Gomen

~~~ ko sao! Sakura có tới

-..._” giờ sao đây! Kobato hay là...”

Rồi hắn cúp máy. Hắn nhìn nó. Rồi nói:

- tớ đói rồi! Kobato bị kẹt xe ko tới đc

Nó cười nụ cười thật sự. Nó nói:

- tớ có làm chút bento cho cậu!

Nó mở khăn của chiếc hộp đó ra. Mùi thơm thoang thoang của bánh Tteobokki, hơi nóng của com cừn. Và... Mì tôm?

Hắn nhìn nó, về ngạc nhiên. Nói:

- trông ngon nhĩ?

Nó nói:

- ăn đi!

Thì tiếng mở cửa vang lên. Văng! Đó chính là... Kobato! Kobato tới bằng xe ôm==”(bữa noày tuôi nói Kobato=cô,đào=nó,sặc=hắn)

Cô nói:

- tránh xa bạn trai tôi ra!

Nó sững người. Đúng rồi...hắn và cô đã nói yêu nhau trong vòng 6 ngày bên nhau! Nó cười. Nói:

- bạn bè thăm nhau thôi ,có g-

- đi ra! _hắn ra lệnh cho nó

Cô ta cười. Nói:

- cho chúng tôi ko gian riêng tư!

Nó cũng chẳng mặt dày ở lại. Nó cười, rồi nói:

- pai nha! À! _ nó lôi chiếc áo xanh đen đó ra _ cái này !... Tôi cho cậu

Rồi vụt đi. Khi chiếc cửa đó đóng lại. Chính là lúc nó tuôn ra những giọt lệ trong như thủy tinh.

Hắn cầm chiếc áo đó. Bỗng có cái hình ảnh của cô gái mái tóc anh đào, đỏ mắt lục bảo trong veo, nụ cười như thiên thần. Hắn ôm đầu , gào lên tên nó.“ Sakura!”

Rồi cô ta lấy tay nhẹ nhàng vuốt lưng hắn. Nói:

- ko sao!

Nhưng trong lòng cô, nổi lên thứ được gọi là”ghen tị”

Hắn ôm đầu hắn. Rồi hét:“ Haruno Sakura!” Nếu nó nghe. Nó sẽ giải thích tất cả. Mong hắn nhớ lại. Nhưng mà...nó đã đi

Rồi hắn lấy lại bình tĩnh. Mái tóc đen của hắn rồi bù lên. Đôi mắt thâm quầng trong rất là cool. Hơi thở thì thở dốc. Miệng hắn ta vẫn ko ngừng gọi tên nó. Chiếc mền giờ bèo nhèo ,nhăn nhúm. Hắn tựa đầu vào chiếc gối. Kobato hỏi:

- anh...tại sao anh lại nhắc tên cô ấy chứ?!_ Kobato phụng má

Hắn ta ngrocs đôi mắt màu huyết dụ lên nhìn cô. Nói giọng lãnh khốc:

- cút! Hà...hà_ hắn thở dốc

Kobato thì mở to mắt ra. Miệng ko ngừng lắp bắp. Hắn ta nhìn cô. Rồi nói tiếp:

- cút! Gọi Sakura tới! Nhanh!

Kobato thì nc mắt lân trùng. Khóc ko ra khóc, cười cũng ko ra cười

Nhanh tay lấy đt điện cho nó. Nó nhận đt. Thì nghe:“ Tới...tới bệnh viện” rồi cúp máy.

Nó ba chân, bốn cẳng chạy tới bệnh viện. Thì thấy Kobato ngồi khóc. Còn hắn ta thì cầm chặt chiếc áo len đó. Nó nhúu mày, hỏi:

- S..ao thế?(thui thì tuổi gọi tên đào, tên sắc,...như cũ nha)

Thì Sasuke ngược đầu lên. Nhìn được mái tóc hồng quen thuộc. Thì anh nhảy cẫng lên. Ôm cô, thật chặt, nói:

- Sakura! Ahh...anh yêu em!

Còn Sakura thì ko nghe chính tai mình nghe. Liền ú ớ hỏi:

- sao?

- anh yêu em! Anh nhớ rồi

Thì tiếng mở cửa vang lên, tất nhiên là Fujimoto. Fujimoto đảo mắt nhìn quanh. Thì mắt anh đụng ánh mắt của Kobato. Cả 2 người ú ớ ko nên lời.

Thì Kobato thét:

- a! Anh Fuji!!!

Còn Fujimoto thét lớn:

- Bé Koba!

Còn 2 cặp còn lại thì chả hiểu mô tê gì. Thì tiếng mở cửa vang lên tiếp. Vâng đó chính là: NaruHina, ShikaTema(cái này là có xuất hiện rồi,tại tuổi qên==”), Sailno, SuiKarin. Bước vào. Tên Nar nói:

- tema khoẻ chưa? À!!! Sakura chanmmmm

- Ch..ào chào S..as..uke_ Hín nói_ chào cậu Sakura!

- phiền phức_ Shik than

- chắc khoẻ rồi_ temar nói

- tên khôn khoẻ rồi nhĩ? À có xấu xí nữa nè_ Sai cười

- chào!_ Ino nói giọng xấu hổ==

- chào 2 người_ Sui nói

- chào 2 cậu_ Karin đã bớt chanh chua hơn

Sakura nhìn ra ngoài, cười ,ôi cái cảm giác!,cô nói:

- chào! Các cậu

KariInoHina đồng thanh nói:

- tụi tớ xin lỗi! Chúng ta sẽ là bạn chứ?

- um...là bạn thân

Kể từ đó cô có bạn...

(À. Sasuke nhướn lại rồi nha:3 tại tuổi lừi)

Chuẩn., gần end

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: End

E hèm end rồi nha NgọcHuyh006 ,minhphuong_6 ,Min_2811 'Long_Sasuke ,sasusaku54 ,NhiNguyen069 ,...với nhiều bạn khác tuổi hok có như tên==

“ reng! Reng”

Tiếng chuông nhà thờ vang lên

Chiếc cổng lớn của nhà thờ được mở ra. Bước vào trong là, Ino cùng Sai. Cặp đôi dễ thương vô đối. Độ dt<3<3

Ino mặc chiếc váy màu vàng chanh, đính chút kim cương thiết ở cuối váy, mái tóc búi lên, nhưng vẫn để mái xéo, cài chiếc vương miện nhỏ ở trên đầu. Đôi mắt mở to tròn. Khuôn mặt dc Make up nhẹ. Bố trí thêm những đồ trang sức. Tay cầm bó hoa hồng vàng

Sai thì mặc bộ đồ vest trắng lai chút vàng. Cùng màu với chiếc váy. Mái tóc đen dc vuốt keo trông rất lịch lãm. Đôi giày trắng bóng loáng tăng sức quyến rũ.

Sau cặp SaiIno. Đó chính là...NejiTen ! Cặp đôi trung hoa!độ đáng êu<3<3<3

Tenten mặc chiếc váy đuôi cá. Trông hợp với những người cung song ngư như chị. Chiếc váy màu đỏ. Tôn chút màu vàng như vương hoa rồng múa. Tay áo thì có. Nên phần ngực dc khoét tận lên cổ áo. Nở ra cặp ngực== make up tinh xảo. Bố trí thêm chút trang sức. Tay cầm 1 bông hoa hồng đen,xen kẽ hoa hồng trắng==

Neji thì mặc bộ vest nâu lịch lãm. Mái tóc buông xả. Cột đuôi. đôi mắt lạnh lùng đã khiến Tenten gục là phải. Đôi giày đen bóng. Tôn lên nét lạnh lùng của ông..

Và tiếp theo... Shikamaru cặp đôi phiên phức. Độ đáng eu<3<3<3<3

Temari mặc chiếc đầm xanh lá nhạt. Ngắn ngang đùi. Cổ áo thì tròn. Cổ tay thì bó sát. Phần váy có đính đầy những bông hoa màu trắng. Trên nhưng bông hoa đó thì lại có những hạt kim cương tí tí. Mang giày cao gót. Make up đặc nét. Mang trang sức. Tay cầm bó hoa Sa mạc

Shikamaru thì bộ vest xanh lá đậm. Mang giày xanh lá. Mái tóc dc thả ra vuốt keo ra phía sau. Miệng ko ngừng nói:“ Phiên phức!”

Tiếp theo! SuiKari độ dt <3<3<3<3<3

Karin mặc chiếc đầm A dài. Đơn giản nhưng đẹp. Màu đen,phần váy thì có đính nhiều kim cương. Make up dịu. Bố trí những phụ kiện sang trọng. Mang đôi giày trắng,cầm bó hoa hồng

Còn Suigetsu thì mặc bộ vest trắng lai chút xanh. Mái tóc thì y như cũ. Nhưng miệng thì cười. Trong vẻ vui lắm! Cậu ta cười suốt

Tiếp tục. NaruHina cặp đôi kute

Hinata thì mặc váy tím dạng bông bênh. Cổ áo như cô bé lọ lem. Mái tóc thì búi cao lên,để rơi xuống Vài sợi tóc tơ. Make up dịu. Cầm bó hoa xanh. Bố trí thêm chút trang sức. Tay cầm bó hoa hồng

Còn anh. Naruto mặc bộ vest trắng tinh. Tay đeo đồng hồ. Miệng ciwx cười

Và!... Sasusaku!!! Cặp đôi lãng mạn, rắc rối độ đáng êu

Sakura mặc bộ đồ Cinderella trong lần bộ phim ngủi thực. Nhưng nó màu hồng. Đính vài bông hoa hồng. Mái tóc hồng được nối lại, uốn nhẹ. Rồi cột lên, mái tóc xoan xoan phần dưới. Cô cài chiếc vòng hoa hồng được kết lại. Tóc mái thì kiểu giống Ino nhưng được uốn nhẹ. Make up rất dịu dàng. Mang trang sức nhiều, toàn là đồ hiếm (không sắc mờ). Tay cầm bó hoa xanh xen kẽ hoa trắng. Mang đôi giày thủy tinh (==) màu hồng

Còn Sasuke. Anh mặc bộ vest màu đen. Mái tóc trái ngược ra đằng sau. Miệng anh cười. Và anh đang rất hợp, ... Tay đeo đồng hồ. Được xịt nước hoa hiệu xyz. Đôi mắt hướng về cô. Và anh đang nghĩ chuyện của tối nay ^^

Và... từ hôm đó họ chính thức thành đôi ^^

Và 5 năm sau...

“Pa pa! Ma ma!!” Tiếng kêu của bé Segeki

Cả nhà Uchiha đang đi picnic. Thì tiến bé Segeki kêu lên. Thì 2 người đang tựa đầu ngắm hoa anh đào rơi cũng quay đầu lại nhìn. Cô hỏi:

- gì nào? Segeki-chan?

- ư?

- Sakura... con yêu sakura! (hoa anh đào... con yêu hoa anh đào)

Thì Sasuke lại nổi cơn ghen với chính con trai của mình. Liên ôm vợ mình rồi nói:

- của ba rồi!

- nè! Em của anh hỏi gì?

- đêm tân hôn ==”

- ya!!! _ dù cô đã quen nhưng nghĩ tới cái đêm đầu của cô lần của anh thì... cô cũng không tài nào không chảy máu mũi. Vì đêm đó... rất là... nóng

- tại sao con không có em gái? _ Segeki hỏi

- ... _ cô đỏ mặt

- tại mẹ con hay mệt! _ ông bố trả lời tình tứ

- nè! Do anh quá mạnh thôi!! _ cô thét ==

- thế tối nay...

- ya!!

- thằng bé sẽ buồn vì không có em gái mất. Thôi thì hi sinh tí vì con đi,

- ừm _ cô đáp mà mặt đỏ chót

Và 1 năm sau, nhà họ đón bé Sarada... <3

--- end

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tình Của Những Chiếc Áo Len* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.